

V. Kárpát-medencei helyszínek népe

1. Kárpát-medencei életünk, történelmünk

Egyik nagy találmányom az lett, amikor észrevettem, hogy a legkorábbi nyomtatott írott források sokban eltérnek a többiektől, nincs még bennük minden megghamisítva, ezért érdemes rájuk figyelni. A figyelmünkre érdemes lehet például a földrajzi helyek bemutatása, és még inkább a történelmi szereplőké, hiszen azok sokaságát nem minden esetben igazították a hamisítás előtti állapotokhoz. Ilyennel találkozunk például Nicephorus Callistus (Xanthopulus) írásában: „Bizony, bizony, nemcsak ez, de ennél sokkal veszélyesebb dolgok is megakadályozták Valenst, hogy megtámadja a hunokat. A gótok ugyanis, akik előbb az Isteren túl laktak, és ahol más barbárokon uralkodtak, a hunok által ki lettek taszítva, és átmentek római területre. Ezek a hunok azonban ugyanazok, kiket a régiek Nebrosoknak (Nevros, Neuros) neveztek, és akik a Riphei-hegyeken laktak, ahonnan a Tanais folyó ered, mely a Meotiszi-mocsarakba ömlik. Ez a nemzet ismeretlen volt a trákoknak is, akik az Ister mellett laktak.”⁵⁶³

Szerintem ezt az utolsó mondatot és a Neuros Nebrossá torzítását céltudatosan szúrták be, nehogy valaki rájöjjön a tényekre. Mert egyébként Hérodotosz, amikor leírja a szkíták országát, tudniillik a Kárpát-medencében, itt említést tesz a neurok törzséről. A régi írásokban a *b*, *v*, *u* betűk néha felcserélődnek. A Riphei-hegyek vonulata Hérodotosz szerint nyugatról kelet felé húzódik, tehát csakis a Kárpátok lehet. Amelyik folyó innen ered, és amit itt Tanaisnak nevez, az csak a Tisza lehet. Hérodotosz szerint Dáriusz felhajózik az Isteren addig, ahol a folyó kettéválik (a Vaskapu környéke) és ott hidat építtet. A Vaskaput nem hiába nevezték így, mert volt idő, amikor majdnem elzárta a Duna folyását, így a folyó ketté lett választva. Ha ehhez hozzávesszük azt a kevés időt (tudniillik 60 nap), ami alatt a szkítákat üldözi (Dáriusz), szamarakkal és gyalogos katonákkal, közben nyolc várat épít, akkor a hadjárat helyszíne, csakis a Kárpát-medence lehet.

Nem kell mondani, hogy Hérodotosz helyes értelmezésével helyére kerülhet minden. Nemcsak a szkíták és magyarok (hunok) azonosítása, hanem Kárpát-medencei eredetük, és a perzsákkal való tagadhatatlan kapcsolatuk (lásd Tarih-i üngürüş, azonos hatalmi fogalmak stb.) azokban az időkben, amelyekből eddig ki voltunk zárva. Akár a Duna, akár a hozzá kötött Vaskapu, ugyancsak kulcs lehet tehát, vagy még a Tisza „Tanaiszsága” is. Az összefüggő adatokat azokból a felkutatott „beszédes” régi könyvekből veszem sorra, egyre újabb kérdésköröket is nyitva, ahogy felbukkannak az elemző gondolkodás számára, főként időrendi sejtések miatt.

Rudolph Roht könyvéből idézem: „A hunok származása Jornandes szerint: A mágus nőktől, kiket Aliorumnáknak nevez, mások Alrunáknak. Olahus Magnus Adelfrunáknak nevezi [amiben megtaláljuk a runa szót]. Hozzáteszi, hogy még az ő idejében is Góthiában sok rúnairásos kő található. Miután Idantirus gót király kitiltotta a hadseregéből a nőket, ezek faunokkal és szatírokkal hálván születték a hunokat.”⁵⁶⁴ Jornandes szerint pedig „a hunok vad nemzetsége, ahogy Priszkosz elbeszéli... a Meotiszon túl lakott, vadászattal foglalkoztak, egyébhez nem értvén, csak amikor nagyobb néppé nőtték ki magukat, rablással, és fosztogatással zaklatták a szomszédos törzseket.”⁵⁶⁵ Eltekintek Jordanes magyargyűlöletéből áradó gyalázkodásától,⁵⁶⁶

⁵⁶³ „Verum enim vero non haec tantum, sed et alia longe deterior et exitiosior res Valentis impetum cohibet. Gothi namque, qui primum ultra Istrum domicilia habuere, et aliis ibi barbaris imperavere, ab Hunnis inde expulsi, Romanorum fines transierunt. Sunt autem Hunni isti, quos veteres Nebros appellarunt Ripheorum montium accolae, unde Tanais fluvius ortum trahens, undas suas in Meotidem paludem provoluit. Haec gens antehac ignota fuit Tracibus, qui Istrum accolunt, atque.” (Callistus, 1561. 585.)

⁵⁶⁴ „Addit, sua adhuc aetate lapides complures in Gothia inventosuisse. Faunos ac sathiros compressis feminis, quas lustrato exercitu Idantyrus Rex Gothorum exclusisset, Hunos generasse.” (Roth, 1679.)

⁵⁶⁵ „Hunorum natio saeva ut Priscus Historicus refert... in Meotide palude ulteriorem ripam insedit, venationum tantum, nec alio labore experta, nisi quod postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit.” (Roth, 1679. 4. §.)

⁵⁶⁶ Jornandes visszavetített szerző, akinek valós alakját Jordanesnek hívhatták. Nem kevés középkorban élt történészt vagy vallási személyt egyazon néven vagy kissé módosítva visszadatáltak az ókorra. Ilyen például

de rámutatok, hogy ez a Meotisz, ami mocsarat jelent, bőven megtalálható volt Pannónia területén. Továbbá „cezáriai Prokópiusz pedig a Kaukázusban lakókként említi őket, azt állítván, hogy szabíroknak is nevezték őket.”⁵⁶⁷ Ideillik, hogy Tímár Sándornál olvashattunk a Kaukázusról, mint a Keleti-Kárpátokkal azonosítható névről.⁵⁶⁸ Megjegyzem, hogy Prokópiusz, közel-keleti lévén, valahol Közel-Keleten képzelte el a hunok eredetét, így messzire vezető kérdéskört nyit meg, kezdve azzal, nincsen-e túl messze a Közel-Kelet a Kaukázustól, avagy a Kárpátoktól.

Talállok olyan történetírót is, aki a hunokat a Jeges-tenger mellől származtatja: Ammianus Marcellinus szerint „a hun nemzet emlékei könnyen felismerhetők a régiéknél, kik a Meotisz-mocsarakon túl a jeges óceán mellett laktak, kik túltettek minden kegyetlenkedőkön... Vas pengével borotválták arcukat, de már a csecsemők arcát megvagdosták, hogy hozzászokjanak a fájdalom elviseléséhez. Szakáll nélkül öregszenek meg, és a fiatalok arcán sincs semmi szépség, mivel időnként kivagdossák az arcszőrt, forradást hagyva az arcukon.”⁵⁶⁹ És „nemsokára a gótok ellen fordították a fegyvereiket, kik nem sokkal azelőtt vándoroltak ki a hazájukból, és a Tanais mellett sátoroztak le, ahogy Prokópiusz meséli: Tehát a kimmerek, kik alatt hunokat ért, elrabolták a gótok földjeit, kik egy ideig ellenálltak, aztán gyerekeikkel és asszonyaikkal átkelve a Dunán, elárasztották a római területeket.”⁵⁷⁰

Láthatjuk, későbbi beszúrásnak vehető a Jeges-tenger emlegetése: ugyanúgy kilóg a sorból, mint a Meotisz és a Tanaisz is, hacsak nem mind a Kárpát-medencében lévőnek tekintett. S miközben a magyar krónikák szkítákat, hunokat és magyarokat jellemeznek ezekkel a helyekkel, teszik őket ezekre az említett helyekre, itt, a most idézett szövegben, mindez a hunokra vonatkozik. Sőt megállapíthatom, hogy a kimmer szó szörnyszülöttet jelent, és ezt a hunokra érti a szerző. *Tehát olyan nép, hogy kimmer valószínű, hogy nem létezett.* És bizony még sok más kitalált nép is feleslegesen van jelen a történelemkönyvekben. Nekünk se kell tehát e három-négy néven neveznünk elődeinket. Ennek megfelelően találjuk, hogy Michael Rítius szerint „Valens a városban ura volt a helyzetnek, de 373-ban, a szkíta nemzetséggű hunok, kiket egyesek ungroknak hívtak, Keme és Kadika testvérek, valamint Béla vezérekkel elhagyták szállásaikat, gyerekeikkel, asszonyaikkal, állataikkal és szükséges szerszámaikkal átkeltek a Meotiszra, ahonnan kiűzték a gótokat és elfoglalták a területüket.”⁵⁷¹

Arra következtethetünk, hogy ezek a hunok a neveikből ítélve, és abból, ahogy egyesek hívták őket, már inkább magyarok. Arra viszont itt nincs utalás, hogy a gótokat milyen területről űzték el. Ez lehet a Dunántúl is, mint ahogy már annyiszor megtörtént.

Ne mulasszuk el észrevenni, hogy a Dunántúl bevonása a történetbe már végleg eltávolít bennünket a szkíta-hun magyarokkal kapcsolatban a „sztyeppe régiótól”, annak akár kelet-európai, akár nagy-alföldi területeitől. Annak ellenére, ha ezekkel a gótokkal is bajok lesznek a

Jordanes aki a középkorban tevékenykedett, és Jornandes, aki a VI. században. Áruklódó azonban, hogy az írásokban a VI. századi néha Jordanes, máskor meg Jornandes név alatt szerepel.

⁵⁶⁷ „Procopius caesariensis quidem illos Caucasi accolat facit, haec sunt inquiens, que de Caucasiis iugis dicenda erant, habitantur Hunnis, quibus Sabiri cognomentum, et alii gentibus, Hunnicæ pariter originis.” (Roth uo.)

⁵⁶⁸ Tímár, 2020.

⁵⁶⁹ „Hunnorum gens monumentis veteribus leviter nota, ultra paludes Meoticas glaciale Oceanum accolans, omnem modum feritatis excedit... Nam maribus fero genas secant, ut antequam lactis nutrimenta percipiant, vulneris cogantur subire tolerantiam. Hinc imberbes senescunt, et sine venustate ephedi sunt, quia facies ferro fulcata, tempestivam pilorum gratiam per cicatrices absumit.” (Roth, 1679. 4. §.)

⁵⁷⁰ „Non multo post arma sua converterunt contra Gothos, quos iam antehac ex illis locis demigrasse, ac iuxta fluvium Tanaim castra sua metatos esse Procopius prodit: ... Ergo Cimmerii, per quos Hunnos intelligit, raptatis agris Gothorum, qui resisterant, multa caede pellunt ceteros, quibuscunque fuga fuit copia, ii cum uxoribus, liberisque derelicta patria, Danubium transgressi Romana invasere.” (Roth, 1679. 10. §.)

⁵⁷¹ „Valens in Urbe rerum potiebat, ac anno salutis trecentesimo septuagesimo tertio Scythiae gens Hunni, quos aliqui vocant Ungros, assumptis Cheme Chadichiaque germanis et Bela ducibus relictis patriis sedibus, ad armatorum decies centum octoginta milia, cum liberis uxoribus et supellectilis iumentisque et omni pecore superata Meotide, quo primum delati sunt Gothorum fines occuparunt.” (Roth, 1679. 11. §.)

későbbiek során, mert utólagos célokat szolgált a történelembe bevonásuk. Egyelőre csak azt jegyezzük meg, hogy az így kialakuló valóságos csaták vagy csetepaték, kétszer-háromszor is előfordulnak aztán az írott történelemben. Amint a katalaunumi csata helyszíne is szerintem a legenda homályába vész. Igaz, hogy a mai történelmi szemlélet a franciaországi Champagne–Ardenhez teszi, de az alábbi szöveg viszont egyértelműen Spanyolországba: „A Katalaunumi mező, melyet Mauricinek is neveznek, száz leukas hosszú és hetven leukas széles. A galloknál egy leuka ezeröttszáz lépés. Katalaunia vagy Katalonia ahogy mások kiejtik, Spanyolországban található, nem messze Aragóniától és a Pireneusoktól a Mediterrán-tengerhez közel. Egyesek szerint az eredeti név a Gothalanía a goth és az alán nevek összevonásából.”⁵⁷²

Alkalmazott módszerem itt is ugyanolyan meglepő eredményt hozott, mint előbb a Kárpát-medence esetében: A nem kellően átfésült korai latin szöveg egészen mást tartalmaz, mint amire a történetírás irányt vett. A főbb egyezések már megvannak, azaz Attila csatájáról van szó, de a részletek még nincsenek egységesítve: nem gall, hanem spanyol helyről írnak, amely nevet egyébként máig ugyanúgy értelmezzük. És majd később látjuk a még meglepőbb összefüggést a magyar és a spanyol történelem között. Ennek valami előzménye lehet az általam görög–latin szómagyarázatból előbányászott, Budáról szóló kedves történet: „Zerkon, kit szkítának mondtak, mór származású rút, hebegős, és nevetséges külsejű. Kisnövésű, púpos, görbelábú, széles lapos nagy orrlyukakkal, melyek közt az orr alig volt kivehető. Ardaburio ajándékozta Asparusnak Afrikában, majd fogságba esett, amikor a barbárok [hunok] megszállták Trákiát, és a Szkíták királyához vitték. Attila nem volt elragadtatva a külsejétől. Blédának viszont mód felett tetszett amilyen furcsán beszélt, és méltóságteljesen járt. Így mindig jelen volt a lakomákon meg a hadjáratokon, ahol nevetségesen használta a fegyvereket. Blédának annyira kedves volt, hogy amikor római foglyokkal megszökött, nem törődve a többi szökevénnel megparancsolta, hogy csak őt hozzák vissza. Amikor megkötözve visszahozták, és elmúlt a haragja, Bléda megkérdezte a szökés okát, és hogy miért gondolja, hogy a rómaiaknál jobb dolga lenne? Zerkon azt felelte, hogy nem is igazán menekült, de a szökés oka, hogy nincs felesége. Így hát Bléda inkább tréfából, hozzá adott egy asszonyt a királyné cselédei közül. Ez után mindig Blédánál tartózkodott. Bléda halála után Attila elajándékozta Aetiusnak a nyugat-római fejedelemnek, aki visszaküldte őt Asparinak.”⁵⁷³

⁵⁷² „Sunt autem campi Catalaunici, qui et Maurici nominantur, centum leucas, ut Galli vocant, in longitudine, et septuaginta in latitudinem procurentes. Leuca autem Gallica mille quingentorum passum quantitate metitur, secundum Jo. Magnum... Catalaunia, sive ut alii pronunciant catalonia, ex Hispaniae provincia non procul ab Arragonia et Pireneis montibus ad mare mediterraneum sive internum exposita. Dictam eam esse volunt, quasi Gothalaniam, a Gotis et Alanis voce composita...” (Roth, 1679. 32. §.)

⁵⁷³ „Zerkon Scitha dictus, Maurusius genere, deformitate corporis et balbutie ridiculus. Brevis erat, gobbosus, distortis pedibus: naribus ita depressis, ut nasus inter eas vix appareret. Aspari Ardaburio in Lybia donatus, captus est, barbaris Traciam invadentibus, et ad Scytharum reges adductus. Ac Attila quidem nec aspectum eius tulit. Bledas autem eo supra modum delectatus est, cum non solum ridicule loqueretur, sed et ambularet, magnificeque incederet. Itaque conviviis et expeditionibus intererat, armis ridiculis instructus. Bledae adeo charus, ut cum Romanos fugitivos secutus esset, neglectis ceteris, istum omni studio inquiri iuberet: adductumque in vinculis conspicatus, riferit missaque ira fugae causam quesierit, et qua gratia Romanorum res meliores suis iudicaret? Is vero respondit, se non recte fugisse: sed peccati eius fuisse causam, quod sibi uxor non daretur. Itaque Bledas maiore etiam cum risu despondet ei mulierem nobilem é Regine ministris, sed ab eius ministerio ob facinus quoddam exclusam. Sic perpetuo cum Bleda vixit. Post obitum vero eius Attila Occidentalium Romanorum duci Aetio, Zerkonem dono mittit, qui eum ad Asparem remisit. (Suida, 1564. 362.)

Szkitia elhelyezkedése

A *Scythica dissertatio*⁵⁷⁴ – a Szkitiáról való értekezés – nyomán kijelenthető, hogy minden jel arra mutat, hogy a nagy orosz síkságra lokalizált Szkitia mellett létezett egy ősbibb, kisebb méretű Szkitia a Kárpát-medencében. Érdekes, hogy míg idegen történészek csupa jót írnak a számlánkra, addig mi öngyilkos módon magunk alatt vágjuk a fát.

„Ők (a szkiták) magukat skolotáknak nevezték.”⁵⁷⁵

A régi latin írásokban a szkita szót *scitanak* írják, ami tudást jelent. Valószínű, hogy ugyanilyen értelmű volt a skolotának és lehet, hogy a *skola* latin szó is innen ered.

„A szkita név valójában talán a perzsa háborúk idején kezdett elterjedni: Homérosz biztosan nem tesz említést róla. Úgy tudni, hogy északon nomád életet élve a nemes igazságosságuk miatt dicsérték őket. Valójában sem a szkita, sem a skolota név nincs említve Homérosznál, pontosan nem lehet a névre következtetni még ott sem, ahol Homérosz északi tejevőkről beszél.”⁵⁷⁶

„Ptolemeusznál sem találunk írást a szkitákról, csak annyit, hogy különbséget tesz az Imáumi-hegyen kívüli, és azon belüli Szkitia között.”⁵⁷⁷

Az Imáumi-hegyet csakis a Kárpátok gyűrűjével lehet azonosítani. Ha valamiről azt állítjuk, hogy belül van, akkor azt valami körül veszi.

„Az Iszter a Nílus után a Föld legnagyobb folyója, mely a keltáktól ered, egész Európát átszeli kelet felé: miután pedig az Agathirszeknél (a mi Magyarországunknál) találkozik a Marossal, utána kelet felé veszi az irányt. Mégis (hogy úgy mondjam), mintha egy más folyóról

⁵⁷⁴ Brandstätter, 1837.

⁵⁷⁵ „Ipsi se Scolotas appellabant.” (Uo. 1.)

⁵⁷⁶ „Nomen enim Scytharum fortasse Persici belli tempore increbuit: Homero certe omnino non innotuit. Is novit tantum in universum gentes boreales nomadum more vitam degentes propter iustitiae laudem nobiles, nomine. Proprio nomine nec Scytharum nec Scolotarum ulla sit apud Homerum mentio, et profecto utrumque nomen nondum extitit, nec ubi ponas illos Homeri lactivoros boreales, potest diiudicari.” (Uo. 4.)

⁵⁷⁷ „Quod porro Ptolemeus de Scythis habet nihil est: si enim distinguit Scythiam intra et extra Imaum (montium)...” (Uo. 25.)

lenne szó, amely újra kelet felé megy, melyet Hérodotosz nem nevez meg, bár nem feltételezhető, hogy ő ezt nem ismerte, azon mindenesetre csodálkozni lehet, hogy miért mondja, hogy a kijárat ismét kelet felé fordul.”⁵⁷⁸

Hérodotosz tudhatott egy pannóniai tengerről, amely a Vaskapu elzáródásakor időnként feltöltődött a Duna–Tisza–Maros találkozási körülmények között. *És amikor egyes írásokban megjelenik a Ponto aquilonari (északi tenger), akkor inkább erre gondolhatunk, és nem az északi jeges óceánra.* Valószínű, hogy a Maris (Maros) folyó a nevét épp ettől a „tengertől” kapta: mare=tenger. A Marossal persze a Duna csakis úgy találkozhatott, ha már előzőleg egyesült a Tiszával, egy tavat képezve. Valószínű, hogy Ovidiust is ide száműzték és nem a Fekete tenger mellé.

Ovidius: „Azonban hidd el, hogy nem feltételezzük, hogy nem tudod az okát, hogy miért fagy be télen a Szarmát-tenger. A közelünkben (lakó)kocsik vannak, melyekben igen hideg van. Innét ered a Bóra, ez gyűjti egy helyre az embereket. De az északról ellentétes irányból fújó melegebb szél lassan jön és ritkán. ... Ez a megrekedt mocsári állóvíz nem igen kék, inkább zavaros színű.”⁵⁷⁹ – Ez a szarmát tengernek nevezett mocsári állóvíz nem lehet más, mint a fent említett Pannon tó.

Másik forrás szerint: „Ezt a magyar Szkitiát az első történelemírók Európába helyezték: mely kelet felé terjed, egyik oldalát az északi tenger, másik oldalát a Rifei-hegy határolja, kelet felé Ázsia, nyugat felé az Etele folyó, melyet Donnak is neveznek... azt is írják, hogy az itt élő népek csak hiábavalóságokkal foglalkoznak, lusták, nemi kicsapongók, szeretnek rabolni inkább sötét, mint fehér a bőrszínük... Ezenkívül Szkitiából ered a Donnak nevezett nagy folyó, amit a magyarok Etelnek hívnak, mely folyó havas hegyeken folyik át, melyek körülzárják Szkitiát... A Szkita Haza hossza háromszáz hatvan stádium, a szélessége pedig százkilencven stádium: az elhelyezkedése annyira megerősített, hogy csak egyetlen kis helyen van bejárat hozzá. Kelet felőli szomszédaik a besenyők és a fehér kumánok, és az északi tenger nyugati felén olyan sűrű erdőség található, ami ember számára átjárhatatlan.”⁵⁸⁰

Nyilvánvaló, hogy a kompilátor régi írásokból másolt, amelyeket nem sok sikerrel a 16. századi történelmi felfogáshoz akart igazítani. Itt megtaláljuk a Jordánés-féle magyar gyalázkodást és a magyarok mindenáron való kiebrudalását a Kárpát-medencéből. A Don viszont lehet a Donau (német) rövidítése. Az Etele pedig valószínű, hogy a folyó általános neve, ami az étellel áll kapcsolatban. A legbőségebb táplálékot a folyók nyújtották, nemhiába mondták a Tiszáról, hogy kétharmada víz és egyharmada hal. Az „északi tengert” itt megint a Pannon-

⁵⁷⁸ „Ister maximus terram fluvius secundum Nilum, a Celtis originem capit, omnem Europam perfluit cursu ad orientem directo: postquam vero in Agathirsis (Hungaria nostra) Marim excepit, ad Eurum se convertit, tamen (ut dixi), quamvis alterum amnis flexum, quo ad orientem rursus it, Herodotos non nominet, ideo hunc omnino nescisse non putandus est, alioquin mirum videri potest, cur ostium dicat ad Eurum (rursus) vergere.” (Uo. 38.)

⁵⁷⁹ „Crede tamen, nec te causam nescire sinemus, / Horrida Sarmaticum cur mare duret hyems. / Proxima sunt nobis plaustri praebentia formam. / Et quae praecipuum frigorasydus habent. / Hic oritur Boreas, oraue domesticus huic est, / Et sumit vires á propiore loco, / At Notus adverso tepidus qui spirat ab axe, / Est procul et rarus, languidiorque venit. ... Quinetiam stagno similis, pigraeque, paludi / Caeruleus vix est, diluiturque, color.” (Uo. 11, 12,)

⁵⁸⁰ „Hanc Scythiam Hungaricarum primaevi auctores historiarum in Europa posuere: illamque versus orientem extendi et ab uno latere Ponto aquilonari, ab alio Ripheis montibus, ab oriente vero Asia et ab occidente fluvio Etheul: quem et Don vocari dixerunt: includi scripsere: gentesque in illa procreatas vanitatibus deditas, oia amplecti: actibus Venereis intendere: rapinas amare et generaliter coloris plus nigri quam albi esse dixerunt... Preterea in Scythia grandem fluvium Don vocatum oriri et illum ab Hungaris Etheul nuncupari et hunc fluvium monteus niveos qui Scythiam cingerent transcurrere: amisso nomine Etheul Don vocari... Longitudinemque Scythiae patriae trecentis et sexaginta, latitudinem vero centum nonaginta stadiis extendi: situm etiam eiusdem tam munitum, ut in uno tantum loco parvissimo introitus illac reperiatur existere. Et rursus ab oriente Scythiae Bessos et Cumanos albos vicinari: ac circa mare aquilonis ab occidente usque Susdaliam desertum esse sylvestre humano generi immeabile.” (Bongars, 1600. 7.)

tóval azonosíthatjuk. A Rifei-hegyek pedig a Kárpátok, melytől keletre valóban a besenyők és a kumánok laktak, de ez a vidék abban az időben már Ázsiának számított.

Ha ezt a Szkitiát a Kárpátoktól keletre helyezzük, akkor óriási ellentmondásokat találunk, mivel a Don folyó nem folyik keresztül olyan havas hegyeken, melyek körülzárják Szkitiát. Ellenben a Duna igen. A hab a tortán az, hogy ez a Szkitia annyira körülzárt, hogy csak egyetlen kis bejárata van. Ezt szintén csak a Kárpát-medencével lehet azonosítani.

Hérodotosz Dárius hadjáratáról szólva mondja: „Így Szkitia alakja majdnem négyzet alakú, két része (oldala) tengerek felé tart, egyik a mediterrán, a másik a (Fekete) tenger felé, ugyanakkora távolságra mindkettőtől. (Mert az Isztertől a Boristenesig tíznapi járás, és ugyanennyi a Boristenestől a Meotiszig). A mediterrán tenger irányából a Melanklénosokig, akik a szkiták fölött laknak, húsz napi út. Feltételezem, hogy egy nap alatt 200 stádium utat lehet megtenni. Így Szkitia szélessége (délről északra) 4000 stádium, a Mediterrán tengerig ugyanennyi stádium.”⁵⁸¹

Egy stádiumnak vegyünk 200 métert, így a 4000 st = 800.000 m = 800 km. Tehát körülbelül ennyi a Szkitia hossza és szélessége. A fent leírt elhelyezés szerint épp a Kárpát-medence közepén található. A későbbi kompilátor hamisítási célból ide is beszúrt egy megtévesztő mondatot, ami viszont teljesen idegen a szövegkörnyezettől: „Mert az Isztertől a Boristenesig tíznapi járás, és ugyanennyi a Boristenestől a Meotiszig.”

⁵⁸¹ „Itaque Scythia veluti formam quadratam habentis, duae partes que ad mare pertingunt, altera et mediteranea ferens, altera ad maritima, usquequaque sunt pares. Nam ab Istro ad Boristenem decem dierum est iter, tantundem a Boristene ad Meotidem paludem. A mari mediterranea versus usque Melanchlenos qui supra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputantur autem a me in singulos dies itineris ducena stadia. Ita transversa Scythae erunt quator millium stadiorum: rectaque ad mediterranea ferunt, totidem stadiorum.” (Herodotus, 1679. 257.)

2. Szkíta származtatási elméletek

Ha megvizsgáljuk a keresztény egyház viszonyulását az értelem és az érzelem iránt, akkor azt tapasztaljuk, hogy mindig az érzelmet részesíti előnyben az értelemmel szemben. Úgy tartja, hogy az ész megoszt, a szeretet egyesít. Az értelem, a gondolkodás valóban diszkriminál (megkülönböztet), mert ez a gondolkodás alapja. Ez az analízis (elemzés), de az újra egyesítést, a szintézist sem lehet vaktában, értelem nélkül elvégezni. Szerintem a keresztény vallás egyik tévedése épp abban rejlik, hogy megpróbál mindent a szeretettel (ami a Pál-apostoli felfogásban kimondott értelem nélküli érzelem) megoldani.

Az a sokféleség, ami a különböző emberekben, nemzetekben, rasszokban megmutatkozik, amit az ész világosan felismer és elfogad, addig a szeretet megpróbálja vakká tenni az embert és azt a hamis látszatot kelteni, hogy mind egyek, egyformák vagyunk. Sajnos a történelem azt mutatja, hogy az ilyen összeboronálások mindig tisztavirág-életűek voltak. A békeidőket a nagy lakomákhoz lehet hasonlítani, amikor rövid időre a résztvevők italok segítségével elkábítják magukat, és egy időre mindenki mindenkivel kibékül. Minden bizonnyal a nagy agapékon sem hiányzott a bor, és mindenki mindenkivel egyformának és egyenlőnek hitte magát. Aztán a kijózanodás után, ismét elmúlt a vakság, és újra be kellett ismerni, hogy nem minden különbözőség áthidalható. Ha nem így történt volna, akkor a történelem, ami 99%-ban háborúkról szól, leírható lenne egyetlen lapra.

A szkíták, amikor békét akartak, nem elégedtek meg a közös borozgatással, hanem vérszerződést kötöttek, de nem ám akárkivel, mert felismerték, hogy kiben lehet megbízni és kiben nem. Azért más népek sem paktáltak le akárkivel: a görögök megkülönböztették magukat a barbároktól, a zsidók a nemzetektől, a keresztények a pogányoktól, a hívők a hitetlenektől stb.

Lássuk, hogy mit írtak erről az ókori történészek! Heinrich Trierenberg írja: „Iszokratész, amikor a görögökről beszél, arrogánsan azt állítja, hogy a görög nem nemzeti, hanem értelem és észbeli hovatartozást jelent, és inkább azokat kell görögöknek hívni, akik ugyanazt a tant vallják, mint azokat, kik Görögországban születtek.” És „Philo, bár zsidó, de a görögök ezen részét követte, és azt állította, hogy kétféle ember van: Görög és barbár, és ez utóbbiak közé sorolta a zsidókat is.” De maga Szent Pál is: „Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.”⁵⁸²

„Az apostol szavaiból kiindulva Epiphanes négyféle eretnekséget állít: barbarizmus, szkítizmus, hellenizmus és judaizmus, melyeket anyáknak nevez, és azt állítja, hogy minden eretnekség ezekből származik.”⁵⁸³ Bár a könyvben a négy barbarizmus időszakokra van osztva, de ha eretnekségről beszélünk, akkor ezek az időszakok nem eshetnek a keresztényi időszakon kívülre.

„Egyébként a zsidók nagyobb gondot fordítottak az istentiszteletre, és az igaz vallásra, mint a civil törvényekre és az irodalomra, ami miatt másképp kategorizálták az embereket. Épp úgy,

⁵⁸² „Quantum sibi tribuerint Greci satis nos docet Isocrates, quando superbe admodum de Graeciae nomine declamat, asseritque audacter, non esse illud nationis et gentis, sed rationis ac mentis argumentum, potiusque Graecos vocari, qui eandem cum ipsis hausissent doctrinam, quam qui in eandem Graeciam nati essent... Attamen Philo, quamvis Judeus sequitur hanc parte Graecos, et duo hominum genera in mundo agnoscit, Graecos atque Barbaros, atque in his censet etiam Judeos... Ac B. Paulus cum disisset se debitorem esse Graecis atque Barbaris, mox subiicit, sapientibus, et insipientibus. Rom 1, 14.” (Heinrich Trierenberg: *Disputatione philologica oppositi-onem Barbarorum et Scytharum apostolicam*. Henckel, 1676. Caput II, 2. §.
https://books.google.ro/books?id=BWpOAAAACAAJ&printsec=frontcover&dq=scytharum&hl=hu&sa=X&re-dir_esc=yf=false.)

⁵⁸³ „Ex his Apostoli verbis, quator haeresis constituit Epiphanius: Barbarismum, Scythismum, Helenismum, et Judaismum, quas Matres vocat, e quibus aliae omnes haereses sint prognatae.” (Trierenberg, 1676. Cap. II. 13. §.)

mint a görögök, ők is megosztották az emberi nemet. Más kategóriába sorolták a görögöket és másba magukat. Mert görögnek tartottak minden bálványimádó és többisten hívő nemzetet.”⁵⁸⁴

A szkítákról sokan és sokfélet írnak a történészek. Ovidius: „Vad hangok, szörnyű ábrázat, a halál valódi képe. A vad farkasoknál vadabb a kinézésük. Nem félik a törvényt, hanem az embereknek engednek.”⁵⁸⁵

Ha jól a körmére nézünk Ovidius írásaiban, rájövünk, hogy olyan íróról van szó, aki valószínű, hogy sosem mozdult ki Rómából.⁵⁸⁶

„A szkítát a barbár ellentétének lehet tenni, amint Hérodotoszra hivatkozva bizonyítja Salmasius: A Pontus Euxinus (Fekete-tenger) mellett laknak a legtudatlanabb népek, a szkíták kivételével. Hérodotosz: Nincs a Pontus mellett lakó népek között, akik bölcsesség, és műveltség tekintetében megelőznék a szkítákat... Ahogy mások a szkíták becsületét, igazságosságát, mértékletességét és virtusát dicsérik, úgy Hérodotosz is a tudásukat és bölcsességüket hirdeti.”⁵⁸⁷

Hogy lehet ennyire eltérő megítéléssel illetni ugyanazt a népet, ha valóban egy és ugyanarról a népről van szó? Ezt a sok ellentmondást a szerző valami módon próbálja magyarázni, a következő mondatban: „Azt mutattuk fel, hogy mennyire sokféleképp bitorolják a szkita nevet.”⁵⁸⁸

Hérodotosznál megtaláljuk azt a területet, ahol a legrégebbi szkíták laktak, és az nem az a Szkítia, amire a mai történészek hivatkoznak: „Szkítia két határa, két tenger felé néz, egyik a mediterrán, másik a keleti (Fekete-tenger) felé... Így az Ister azon része, mely a mediterrán tenger fölött van, elválasztja Szkitiát az Agatirszeztől, innét következnek a Neurok, aztán az andropophágok, és végül a Melanklenek. Így Szkítia alakja majdnem négyzet alakú, két része (oldala) tengerek felé néz, egyik a mediterrán, a másik a (Fekete) tenger felé, ugyanakkora távolságra mindkettőtől. A mediterrán tenger irányából a Melanklénokig, akik a szkíták fölött laknak, húsz napi út. Feltételezem, hogy egy nap alatt 200 stádium utat lehet megtenni. Így Szkítia szélessége (délről északra) 4000 stádium, a Mediterrán tengerig ugyanennyi stádium.”⁵⁸⁹ Ha a másolók, jobban mondva a hamisítók rendelkeztek volna valamennyi számtani és mértani ismerettel, akkor a fenti mondatokat is átírták volna. Mert azt írja, hogy Szkítia szélessége 4000 stádium, ami nem több mint 800 km, és négyzet alakú. Tehát a keleti tenger, amit nagy „bölcsen” nem nevez meg, nem lehet más mint a Fekete-tenger.

A Kárpát-medencei szkítákról olvashatunk Pomponius Mélánál is: „Az agatyrszek művészen festik magukat, ez jelzi a társadalomban elfoglalt helyüket, és a korukat, amit nem lehet

⁵⁸⁴ „Alias Judaei maiorem rationem et curam habuere divini cultus, et verae religionis, quam prudentiae civilis et cultioris literaturae, eaque propter divisione aliam usi sunt. Nam genus humanum et ipsi secuerunt in duas partes, ut Graeci, Graecisque alteram dederunt, alteram sibi assignarunt. Sed illi per Graecos intellexerunt omnes gentes, quae Idolorum cultum et Deorum multitudinem adstruerunt.” (Trierenberg, 1676. Caput II. 3. §.)

⁵⁸⁵ „Vox fera, trux vultus verissima mortis imago. Quamvis lupi saevi plus feritates habent. Non metuunt leges, sed cedit viribus aequum.”

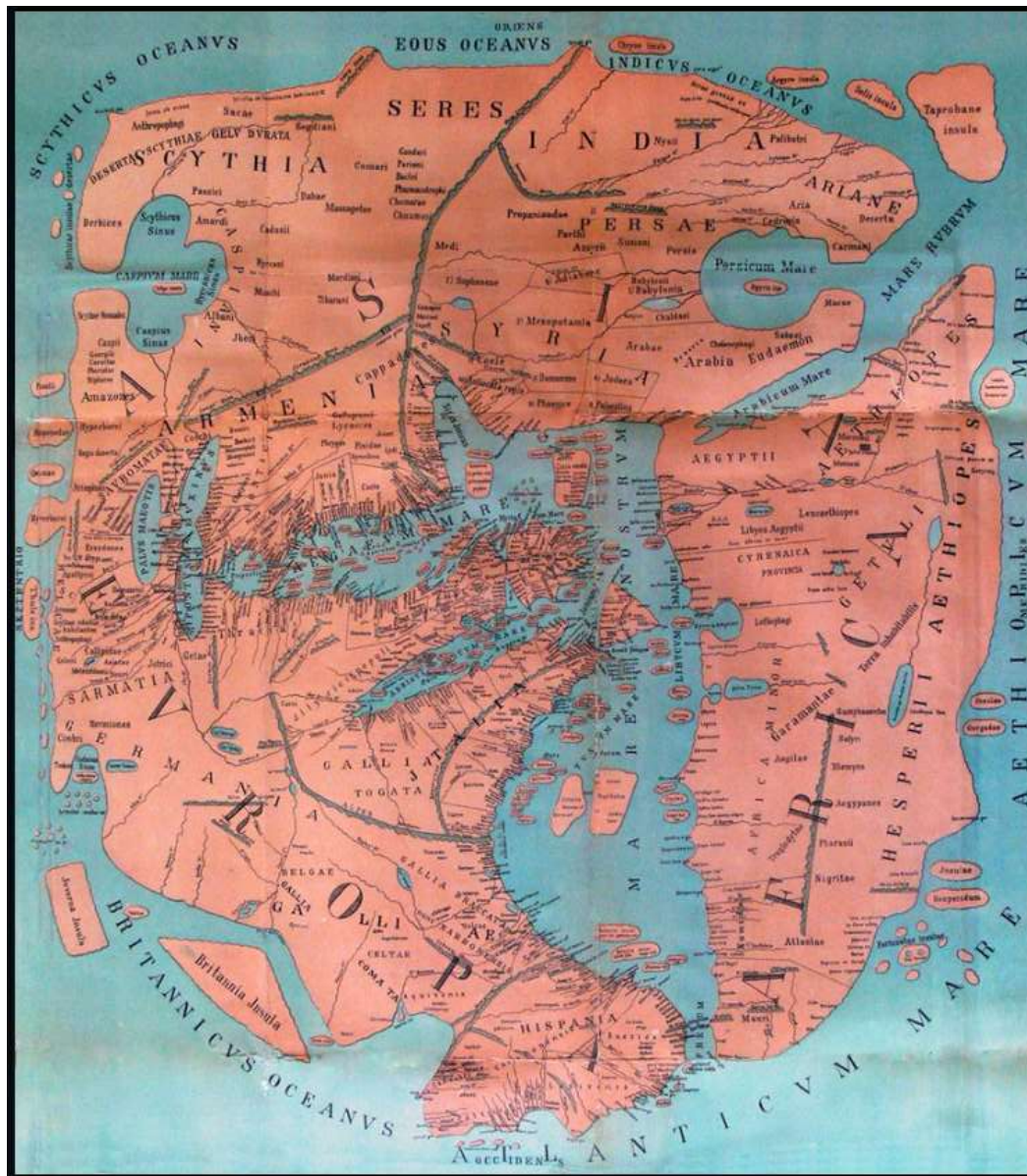
⁵⁸⁶ Lásd az „Ovidius száműzetése” című részt az *Új idő- és térbeli adatok* c. fejezetben.

⁵⁸⁷ "Verum Scytham posse opponi Barbaro, ex Herodoto probavit Salmasius: Pontus autem Euxinus nationes exhibet omnium imperitissimas, Scythicam duntaxat exceptam. Addit Herodotos: Nullius enim nationis eorum, quae sunt intra Pontum, aut aliquid ad sapientiam pertinens proferre possumus, aut aliquem viim pro erudito habitum novimus, praeter Scythicam gentem... Ut alii Scytharum mores, iustitiam, temperantiam aliisque, virtutes laudant: ita Herodotus eorundem praedicat sapientiam atque doctrinam."

⁵⁸⁸ Id etiam exposuimus, quam varie usurpatur Scythiae nomen.

⁵⁸⁹ Sunt autem finium Scythicae partes duae, ferentes ad maria, una ad meridianum, altera ad orientale... Itaque ab Istro iam que superiora sunt ferentia in mediterranea, discludunt Scythiam ab Agathirsis deinde a Neuris deinde ab Androphagis, postremo a Melanchlaenis. Itaque Scythiae veluti formam quadratam habentis, duae partes que ad mare pertingunt, altera et mediteranea ferens, altera ad maritima, usquequaque sunt pares. Nam ab Istro ad Boristenem decem dierum iter, tantundem a Boristene ad Meotidem paludem. A mari mediterranea versus usque Melanchlenos qui supra Scythas habitant, viginti dierum iter. Supputantur autem a me in singulos dies itineris ducena stadia. Ita transversa Scythae erunt quator millium stadiorum: rectaque ad mediterranea ferunt, totidem stadiorum. (Herodotus: *Historiarum Libri IX...* Ejusdem Narratio de Vita Homeris. Excerpta e Ctesiae... Londini, 1679. p. 257. <https://books.google.ro/books?id=wlpTAAAcAAJ&pg=PA806&dq=vita+heroum+scyt.>)

lemonni. Náluk nincs vérnélküli szerződés: akik békeszerződést kötnek, megvágják magukat, a vért összevegyítik és megkóstolják. Ezt tartják a hűség legnagyobb biztosítékának. Az antropophágok (emberevők) az emberek belsejeiből készítenek ételt. A gelonok az elfogott ellenség bőrét lenyúzva, a lovaikra szokták teríteni. A melanchlonok fekete ruhát viselnek, ahonnan a nevük is. A neurok formája változó az idővel, van, hogy farkasokká lesznek, majd visszaváltoznak emberre, akik voltak.”⁵⁹⁰

Kezdjük a vérszerződéssel. Ha elfogadjuk, hogy Pomponius Mela i. u. 50-ben írt, de más kiválóbb földrajzírók, mint Hiparchus, Hanno és Nepos irataira támaszkodik, akik nem sokkal

⁵⁹⁰ „Agathyrsi ora artusque pingunt: ut quisque majoribus praestat, ita magis vel minus: veterum iisdem omnes notis, et sic ut abluere nequeant. Ne foedera quidem incruenta sunt: fauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere, degustant. Id putant mansurae fidei pignus certissimum. Apud Antropophagos ipse etiam epulae visceribus humanis apparantur. Geloni hostium cutibus equos seque velant. Melanchlaenis atra vestis, et ex ea nomen. Neuris statum singulis tempus est, quo se velint, in lupos iterumque in eos qui fuere mutetur.” (Pomponii Melae Libri tres De situ orbis nummis antiquis & notis illustrati. Lugdunensi, 1696. p. 41.

<https://books.google.ro/books?id=NdIPAAAAQAAJ&pg=PP170&dq=Julius+Honorius++caucasus+haemus&hl=hu&sa=X&v.>)

Hérodotosz után írtak, akkor azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a vérszerződés szokása, nem a keletről jött „honfoglalóktól” származik, hanem ősidőktől létezett a Kárpát-medencében. A fent említett törzsek mind a Kárpátokon belül léteztek. Tegyük fel, hogy a fent leírt törzsek, valahol a Kárpátoktól keletre éltek egy nagy kiterjedésű térségben, amit Szkitiának neveznek, ahogy a mai történelem állítja. De akkor hogy a manóba és mi alkalomból szorultak be egytől-egyig a Kárpátok hegyei közé?

Mármost a szkita származási elméleteket megtekintve, bármennyire próbál félrevezetni a hivatalos történetírás, azért ki lehet nyomozni, hogy a Kárpát-medencei népek, de kiváltképp a magyarság ősei a szkíták voltak. Ezután felmerül a kérdés, hogy honnan származnak a szkíták? Itt van egy pár elmélet. Kezdem azzal, amelyet Bíró Lajos fogalmaz meg egyik videó előadásán. Ebben az áll, hogy a magyarok a szabíroktól származnak, akiket a szubír névvel is illettek, ezért ő ezt a népet a sumírokkal (sumérekkel) azonosítja. Ebben lehet igazság, de hol vannak a szkíták. Hérodotosz szerint a szkíták a legrégebbi nép, és ugyanakkor az eredeti történeti írásokból kiderül az is, hogy a szkíták a magyarok ősei. Ha igaz az az állítás, márpedig igaz, hogy a tatárlaki írásos lelet régebbi a sumér írásoknál, akkor *a sumérok származnak a szkítáktól és nem fordítva.*

Amikor történészek bizonyos népek eredetét kutatják, szinte mindig Hérodotoszra hivatkoznak, mivel ő az egyik legrégebbi történetíró. Azonban mivel Hérodotosz írásai csak töredékekben maradtak fenn és ezek is másolatok, amelyek ki tudja hányszor át lettek írva az adott erőviszonyok elvárásainak, ezért nem lehet ezeket szóról-szóra elfogadni. Amikor egy eredeti írást meghamisítanak, mindig sérül az írás logikai levezetése. Ezért ha követjük a logikát, elég jó sikerrel rekonstruálni lehet az eredeti írást. Ez hasonló a TV-készülékekbe beépített korrekciós rendszerhez, amely a logika segítségével rekonstruálja azokat a torzításokat, amelyek adás közben, rossz meteorológiai körülmények miatt, érik az információt szállító hullámokat.

A következő idézet forrásaként szereplő könyvet 1679-ben adták ki, tehát akkor, amikor már eldöntötték, hogy melyik népnek mi jár a történelemből. Nagyon jól nyomon követhető, hogy milyen érdekek mentén torzították az eredeti írásokat. A 225. oldallal kezdődőleg tárgyalja „Hérodotosz” a szkíták eredetét. Már az a tény, hogy nem egy, hanem kétféle származást említ, azt sugallja hogy nem eredeti írás. Ezt írja:

„Babilon meghódítása után Dáriusz expedíciót indít a szkíták ellen. Így akarván bosszút állni a szkítákon, amiért betörték a médek földjére. Valóban a szkíták huszonnyolc évig uralkodtak Ázsiában. Mialatt kergették a kimmerek nemzetségét, beértek Ázsiába, ahol megsemmisítették a médek birodalmát, akik előttük Ázsiát birtokolták. De a szkíták huszonnyolc évi kalandozás után, hogy hazatértek, abban a médeknek is szerepük volt. Ezek ugyanis a szkíták tudtára hozták, hogy feleségeik férjeik távollétében el lettek csábítva a szolgálk által.”⁵⁹¹

⁵⁹¹ „Post Babilonis expugnationem, Darius adversus Scythas expeditionem fecit... Cupido incessit ei Scythas ulciscendi... Etenim Scythae (quemadmodum superius á me dictum est) duodetriginta annos superiori Asiae imperitaverunt. Siquidem persequentes gentem Cimmeriam, ingressi Asiam, abrogarunt imperio Medos, qui ante

Hérodotosz írásaiban a szkíták lakóhelye az Istertől (Dunától) északra található. Ez pedig nem más, mint Erdély.

Aztán egy ilyen mondatot is beszúrtak: „*Scythae gentem suam omnium novissimam esse aiunt*”, vagyis a szkíták azt mondják, hogy ők a legfiatalabb (a legutolsó) nemzet. A történelemhamisítók így próbálnak magukkal a szkítákkal megcáfoltatni egy másik állítást, miszerint a szkíták a legrégebbi nép.

„Egy bizonyos ember, aki azon a kietlen helyen lakott, a neve Targitaosz, akinek szülei (ami azért számomra nem bizonyított) Jove és a Boristenes-folyó lánya. A származási hely neve is Targitau. Targitaosznak három fia volt: Lipoxain, Árpoxain és a legfiatalabb Kolaxain... És valóban Lipoxaintól származik Szkita, akinek az utódját Auchataenak hívták. Arpaxaitól, aki a középső volt, származtak Katiari és Traspies. A kisebbiktől pedig a király, akit Paralateneke hívtak. Mindezek közös neve skolotis volt, de a görögök szkítáknak hívták őket.”⁵⁹²

A szövegből látszik, hogy helynevekből lettek leképezve a személynevek. A Targitau hely a Dunától északra csakis a Hargita lehet. Az orosz évkönyvekben az áll, hogy a kijevi orosz birodalmat két szkita teremtette meg, Dir és Aszkold. Ha az Aszkoldról leválasztjuk az első betűt, mint névelőt, marad a skold. Az oroszban az A betű másolásnál összetéveszthető volt a Д-vel, ezért joggal feltételezhetjük, hogy a név eredetileg Skola volt, ami iskolát jelent. Nem hiába *sok régi írásban a szkítákat más népek tanítómestereinek hívták.*

Herodotosz így ír Szkitiáról: Az Istros (Duna) valamennyi ismert folyam közül a legnagyobb, mindig azonos (vízállással) folyik, télen is, nyáron is, a Szkita-föld (vizei) közül az első, nyugatról folyik; nagyságát annak köszönheti, hogy más folyók is ömlenek bele. Naggyá tehát ezek teszik: a szkita földön folyik keresztül öt, mégpedig az, aminek a szkita neve Porata (Pрут – valóban ez az első, amelyik keletről nyugatra haladva a Dunába ömlik), görög neve pedig Pyretos, azután Tiarantos, az Araros, a Naparis, és az Ordéssos... Ezek a szkita-földi folyók duzzasztják (az Istrost), az agathyrsek földjéről pedig a Maris folyó egyesül vele. A Haimos csúcsairól három másik folyó iparkodik észak felé, és ömlik az (Istrosba): az Atlas, az Auras, és a Tibisis. Thrákián, és a thrák krobyzok földjén keresztül folyó Athrys, Noés, és Artanés ugyancsak az Istrosba ömlik; a paionoktól, és a Rhodopé-hegytől (eredő) Skios-folyó kettévágja a Haimost, és úgy ömlik az Istrosba. Az illyrek földjéről észak felé folyó Angros a triballos síkságra kijutva a Brongosba ömlik, az pedig az Istrosba; így az Istros fogadja magába mindkettőt. Az ombrikosok földjéről észak felé siető Karpis, és egy másik, az Alpis ugyancsak beléje ömlik. Mert az Istros egész Európán keresztül folyik. A keltáknál ered, akik a kynétek után legnyugatabbra laknak Európában. Végigfolyik tehát egész Európán, és oldalról jut ki szkita földre.

„A terület óriási nagy volt, ahol Kolaxain megalapozta fiai számára a birodalmat, amely három részre tagolódott: ezek közül az egyik és legnagyobb, ahol aranyat lehet találni. A felső azonban, amely észak irányában található, amin túl már senki sem tud lakni, átlátni vagy átmenni rajta lehetetlen, a sok tollú miatt. Mivel úgy a föld, mint a levegő tömve van tollakkal, amelyek akadályozzák a látást...”⁵⁹³

ipsorum adventum Asiam obtinuerunt. Sed Scythas quum octo et viginti annos peregre abfuissent, in patriam revertentes, excepit non minor quam quum Medicus fuerat, labor... Uxores namque eorum, in diuturna virorum absentia ad servos accesserant visu orbatos.” (Herodotus, 1679. 225.)

⁵⁹² „Virum quendam in hac terra, quum deserta esset primum, fuisse nomine Targitaum, et eius parentes (quod tamen mihi non probatur) Jovem, Boristhenisque fluvii filiam. Tali genere ortum aiunt Targitaum: eiusque tres liberos fuisse, Lipoxain, Arpoxain, novissimum Colaxain... Et á Lipoxai quidem progenitos esse Scythas, quorum genus Auchatae appellatur: Ab Arpaxai vero qui medius fuit, eos qui Catiari et Traspies nominantur: a minimo autem natu, reges qui Paralate vocantur. Omnibus autem nomen esse Scolotis, regis cognomen, sed Scythas Graeci appellavere. Hunc in modum se exitisse Scythae memorant, et ex quo extiterunt, á primo rege Targitao, usque ad Darii adversus ipsos transitum, annos omnino mille non amplius fuisse.” (Herodotus, 1679. 225.skk)

⁵⁹³ „Quum autem regio sit ingens, Colaxain constituisse trifarium filiis suis regnum: eorumque unum et quidem maximum ubi aurum asservatur. Superiora autem ad ventum aquilonem vergentia, ultra quam regionem nulli

Úgy tűnik, hogy ez a szöveg megmaradt az eredeti formájában, ahogy azt olyanok írták, vagy mondták, akik még nem ismerték a hóhullást. Az aquilone kifejezés olyan helyet jelenthet, ahol a sasok (aquiline), vagy legalább is sok madár tanyázott. A mediterráni ember, aki nem ismerte a havazást, amikor ezt meglátta, azt hitte, hogy madártollak hullnak. Abban az időben a havasok nagyon havasok lehettek, és az éghajlat sokkal hidegebb, mint ma. Erre utal a szkíták ruházata a fennmaradt képeken. Ezért a Kárpátoktól északra mediterrán ember nem nagyon merészkedett. Tehát nem muszáj azonnal az Északi-Jeges-tengerre gondolni.

Másik származási legenda ugyancsak a fent említett könyvből: Herkulesnek három fia van, Agathirs, Gelono, és Szkita a legfiatalabbik. Miután felnőnek, az anyjuk próbára teszi őket, hogy hasonlítanak-e az apjukra az íj-használatában. Aki nem állja ki a próbát, el kell hagynia az országot. A próbát egyedül csak Szkita volt képes végrehajtani, így ő maradt a szkíták királya, a másik kettő el kellett hagyja az országot. Ez az ország Ázsiában volt, a masszagéták mellett. Innen a szkíták üldözőbe vették a kimmereket és így kerültek a mostani (Herodotosz idejébeli) hazájukba, a Meotiszi-mocsarak mellé. Itt „Hérodotosz” (de inkább az, aki a szájába adja ezt) megjegyzi, hogy ez a származási legenda sokkal hihetőbb, mint az előbbi.⁵⁹⁴

Hát persze hogy ez felelt meg a legjobban az új történelemnek. Ázsiai származás és Meotiszi-mocsár. Ez jár a kegyvesztettnek.

Hérodotoszt nevezhetjük a történelem atyjának, de nem azért mintha ő írta volna meg a világtörténelmet, hanem csak azért, mert tőle maradtak meg, ha töredékesen is a legrégebbi történelmi írások. Ha viszont megnézzük azokat a fecniket, amelyeken megmaradtak az írásai, akkor be kell lássuk, hogy mindaz amit az ő számlájára írnak, 90%-ban csak későbbi belemagyarázások, amiket történészek követek el, a regnáló hatalmak követeléseinek megfelelően. Az igazságot pedig abban a 10%-ban kell keresni, amit a másolók nem hamisítottak meg, a konzekvencia megőrzésének kedvéért, vagy hanyagságból.

Mindenesetre Hérodotosz volt, aki először írt a szkítákról, és az írásai szerint ezek a szkíták mint agatirszek, a neurok, melanklenok, gelonok, budinok stb., mind a Kárpát-medencében éltek. Herodotosz nem említ semmi vándorlást, ami szerint a szkíták valahonnan keletről jöttek volna.

Akik Hérodotosz nevében írtak, tudatában voltak annak, hogy sok valótlanságot kénytelenek állítani, ezért néha megpróbálják igazolni magukat, mint az alábbi szövegben: „A szkíták sokaságát nem tudtam pontosan követni, mivelhogy a számukról sokféle beszámoló van, de ugyanakkor kevés a valódi szkita.”⁵⁹⁵

A következő idézeteket csak azért jegyzetelem ki, hogy pontosan meghatározhassuk a Szkíták valódi lakóhelyét.

„A Pontus Euxinus mellett, ahol Dárius a hadjáratát elindította, a legtudatlanabb népek laknak, a szkíták kivételével. Nincs a Pontus mellett nép, mely bölcseségben megelőzné a szkítákat, vagy férfi, aki műveltségben megelőzné Anacharsist. Egy dolgot csodálok a szkítáknál, a többit nem. Ez pedig az, hogy bárki bemegy hozzájuk, onnan elmenekülni nem képes, de őket sem tudja valaki akaratukon kívül megtalálni, netán elfogni. Nincsenek városaik, sem épített falvaik: házaikat ők maguk készítik, lovas nyilasok, nem esznek kenyeret, hanem marhahúst, ház helyett szekereik vannak: Vajon gyengék lennének és a jövőben a harcra alkalmatlanok? Nagyon jól tudják a saját hasznukra alkalmazni a föld adottságait, mivel folyók mellett, nedves mocsaras területen élnek, ahol nem kisebb a folyók száma, mint Egyiptomban.”⁵⁹⁶

incolere possint, neque prospicere neque transire, propter interfusas pennas. Pennis enim tum terram tum aerem oppletum esse: has praepedire visum...” (Uo.)

⁵⁹⁴ Uo. 228.

⁵⁹⁵ „Multitudinem autem Scytharum non potui exacte indagare, quum de eius numero varia referentes audiam et permultos illos, et rursus paucos esse utique Scythas.” (Herodotus, 1678. 251.)

⁵⁹⁶ „Pontus autem Euxinus, in quem Darius fecit expeditionem, nationes exhibet omnium imperitissimas, Scythica duntaxat excepta. Nullius enim nationis eorum quae sunt intra Pontum aut aliquid ad sapientiam pertinens proferre possumus, aut aliquem virum pro erudito habitum novimus, praeter Scythicam gentem et Anacharsin. In gente

Alexandriai Kelemen szerint „Anacharsis is szkita volt, kinek a filozófiája meghaladta a görögökét. Helánikus azt írja, hogy az északiaknál lakott a Riphei-hegyeken túl, akiket az igazságra tanított, és hogy ne egyenek húst, hanem a fák gyümölcsét.”⁵⁹⁷ A hiperboreos itt északit jelent, de csak annyira északit, ahol gyümölcs terem. Az Uralon túl, ahol gyümölcs terem, az már keletre van.

Sciles és Octamasades apáról testvérek, Sciles anyja görög, Octamasades anyja szkita. A szkiták, a görögökkel ellentétben, nem voltak hívei a nemi kicsapongásoknak. A bakanáliákat (orgiákkal összekötött ünnepségeket) viszont a görögök az egyiptomiaktól vették át.

„Bizony a szkiták lenézték a görögöket a bakanália szokása miatt, tagadván, hogy Istent meg lehet találni az örületben. Miután Scilest beavatták a szent bakanáliába, valaki a boristeniták közül elment a szkitákhoz, mondván: 'Ti, szkiták, kacagtatok rajtunk a bakanália miatt, hogy megszáll minket az isten. És íme most a ti királyotokat szállta meg: mert a bakanália alatt az isten végzi az aktust. Ha nekem nem hisztek, kövessetek és megmutatom nektek,' A szkiták főemberei követték a boristenitát, aki titokban bevitte őket a várba. Amikor a szkiták megpillantották Scilest a tömegben, bakanália közben, igen megbotránkoztak, és elmondták ezt az egész hadseregnek. Amikor Scyles a lakására ment, megtudta, hogy Octamasades, Teris lányának fia, meg akarja ölni, elmenekült Trákiába. Ezt megtudván, Octamasades a seregével elindult Trákia ellen; akikkel szemben a trákok az Iszter felé közeledtek.”⁵⁹⁸

Ha a trákok az Iszter felé vonultak, hogy feltartóztassák a szkitákat, akkor világos, hogy honnan jöhettek a szkiták. Semmi esetre sem az orosz síkságról.

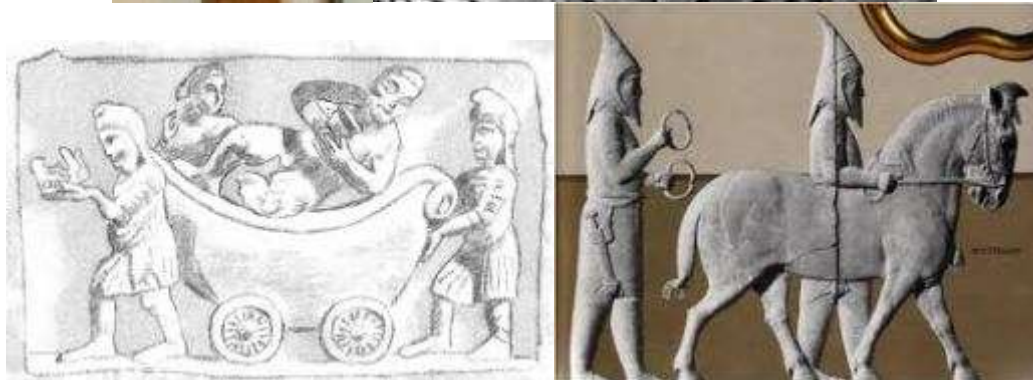
A végén nem kerül sor az ütközetre, mivel Octamasades és Sitalce, a trákok királya személycserében állapodnak meg. Sitalce visszaszolgáltatja Scylest, Octamasades pedig Sitalce nagybátyját. Mindkettőre halálbüntetés várt.

autem Scythica ex omnibus humanis negociis unum maximum, quantum nos scimus, excogitatum est, at cetera non admiror. Quod maximum ab eis excogitatum id est ut neque quispiam qui ad eos se contulerit, aufugere, neque ipsi capi possint, aut ne inveniri quidem si nolint, atque deprehendi. Siquidem nullae sunt eis urbes, nulla moenia extructa: domos secum ferunt singuli: equestresque sunt sagittarii, non pane victitantes, sed ex pecoribus: pro domibus plaustra habentes: quidni imbelles alioqui futuri, et ad dimicandum inhabiles? Haec autem sunt ab eis inventa cum opportunitate terrae tum fluminum beneficio, nam haec terra, quum sit campestris, sua sponte uliginosa est et humida, eamque interfluunt flumina non multo pauciora numero quam in Aegypto fossae.” (Uo. 239.)

⁵⁹⁷ „Sycytha autem erat etiam Anacharsis, qui scribitur Grecorum multis antecelluisse philosophis. Hellanicus autem scribit Hiperboreos habitasse ultra Ripheos montes, doceri autem ipsos iustitiam, non vescentes carnibus, sed arborum fructibus.” (Alexandriai Kelemen, 1566. 145.)

⁵⁹⁸ „Enimvero Scythae Graecis probro dant Bachandi consuetudinem, negantes esse credibile deum invenisse quo homines ad dementia adigantur. Posteaquam bachanalibus sacris initiatus est Sciles, quidam Borystenitarum Scythi indicium detulit, inquires, Vos quidem Scythae nos irridetis quod bachanalia agamus, quodque nos deus occupet: at nunc demum hic vestrum quoque regem occupavit, nam bachanalia exercet á deo in dementia actus. Quod si mihi non habetis fidem, sequimini me rem vobis ostensurum. Primores Scytharum hominem sequuti sunt: quos Boristenita ille deductus clanculum in turri collocavit. Ubi adfuit Sciles cum thiaso, Scythae cum bachabundum conspicati rem ingentis calamitatis esse duxerunt: digressique ea que viderant omni exercitui indicarunt. Post haec ubi ad lares suos rediit Sciles, defecerunt ab eo Scythae delecto fratre eius Octamasade, ex filia Teris genito, Scyles cognito quid de se fieret, et quam ob causam, profugit in Traciam. Id quum audisset Octamasades, cum exercitu adversus Traciam contendit: cui ad Istrum progresso Traces occurrerunt.” (Uo. 250.)

3. A fríg sapka

Szkita harcosok.

Párizs ítélete.

A frígiai sipka (sapka) hasonlít a Mikulás sapkájához. Ez a sapka nagyon elterjedt volt, úgy a Közel-Keleten valamint Európa több államában. A francia forradalom alatt egyenesen a szabadság szimbólumává vált, állítólag azért, mert ezt a sapkát viselték a közel-keleten felszabadított rabszolgák. A nevét is innen kapta, mivel Frígia (Phrygia) a történelem szerint az Anatóliai-félszigeten államalakulat volt az ókorban Gordion nevű fővárossal, ahol Nagy Sándor állítólag elvágta a gordiuszi csomót.

Ha megfigyeljük a trójai háború eseményeit ábrázoló középkori festők képeit, egyet kell értsünk Fomenkó és csapatával, hogy csupa középkori viseletet látunk, úgy a civil lakosság, valamint a harcosok körében. Mi több, az ábrázolt épületek stílusa valódi középkori, egyes épületeken megjelenik a kereszt, másutt meg harangot öntenek. Holott tudott dolog, hogy úgy a kereszt, mint a harang keresztény kellékek.

Feltevődik a kérdés, hogy ezek a festők annyira tudatlanok voltak, hogy nem vették figyelembe a kétezer éves különbséget? Innen és még sok más anomáliából Fomenkóék levonják a következtetést, hogy a trójai háború nem más, mint a kereszties háborúk fantomképe.

A frígiai sipka megjelenik Páris fején, egyes festményeken, amikor a három istennő vetélkedésén meghozza az ítéletet. Első látásra logikusnak tűnik, mivel úgy Frígia, mint Trója a homályos ókorhoz tartozik s maga a „frígiai sipka” név is ezt sugallja, de ha mégis a frígiai felszabadult rabszolgák hozták divatba, akkor már nagy az ellentmondás. Ugyanis *a rabszolgák nem nagyon szabadulhattak fel a középkor előtt.*

Fomenkóék szerint a történelemgyártás a reneszánsz korától kezdve gátlástalanul ment minden téren. Irathamisítások, képhamisítások, szoborhamisítások, de különösen pénzérmék hamisítása. Szerintük az úgynevezett ókori alkotásokat, beleértve a római Kolosszeumot meg az egyiptomi piramisokat is, mind a középkorban alkották. Azonban a tudósok megállapították, hogy az egyes építményeknél használt kőtömbök olyan méretűek, amelyek mozgatása sem az ókorban, sem a középkorban, de még napjainkban is nehezen kivitelezhető.⁵⁹⁹ Nem találván más megoldást, egyes amatőr tudósok megpróbálják ezen kolosszális építmények kivitelezését a földönkívüliek számlájára írni.

Szerintem sokkal kézenfekvőbb a katasztrófa elmélet, miszerint már létezett a földön egy magas fokú civilizáció, amely egy nagyméretű katasztrófa révén megsemmisült.

Hérodotosz a szkitákat a legrégibb népnek nevezi, akik szerinte egykor hatalmas nép volt, de aztán a legnyomorultabb sorba került.

Ha megnézzük a szkiták öltözetét, de különösen a fejviseletét, azt látjuk, hogy nagyon hasonlít a 19. századi sarkkutatók viseletéhez. Mindez azt sugallja, hogy a szkiták idejében jégkorszaki körülmények uralkodtak. Ez pedig csak egy globális katasztrófa következménye lehetett. A katasztrófa következményeit a legjobban megszenvedték az akkori civilizáció képviselői, akik nemcsak a szigorú természeti körülményeknek, de a vadon élő törzseknek is ki voltak szolgáltatva.

Két erre vonatkozó mondatából kiderül, hogy Hérodotosz szerint a szkiták a Kárpát-medencébe telepedtek. A lakhelyük nevét Cimériának mondja.⁶⁰⁰ Erdélyben ma is létezik egy Szíméria nevű település!

Ezt megerősíti Jaroslav Sedlacek cseh amatőr történész kutatása is, aki szerint a trójai háború legendájának eseményei mind a Kárpát-medencében zajlottak. Az 1800-as években egy Ackner nevű erdélyi régész azzal rukkolt elő, hogy Szármiszegetuza környékén rábukkant egy kerámia freskóra, amely a trójai háború eseményeit ábrázolja. Az akkori hírlapok szenzációsnak minősítették a felfedezést, de aztán hirtelen elfelejtették az egészet, mintha mi sem történt

⁵⁹⁹ De van más vélemény (megfejtés) is: Sörös, 2004.

⁶⁰⁰ Lásd: „Two of the largest Scythian tribal confederations were the Sarmatians of Western Scythia and the Amyrgians of Eastern Scythia. ...and there warred with the Massagetae, but with ill success; they therefore quitted their homes, crossed the Araxes, and entered the land of Cimmeria.” (Horodotus, 2017.)

volna. A nevezett régész az akkori osztrák császártól a legnagyobb kitüntetésben részesült, hogy aztán a feledés homályába kerüljön úgy ő, valamint a szenzációs felfedezése.⁶⁰¹

A részleteket Kővári László: *Erdély régiségei és történelmi emlékei* című könyvében olvashatjuk: „A két mozaik benn a faluban (Várhely, Sarmizegetusa, Ulpia Trajana) maradt fenn: egyik a báró Nopcsa Elekné birtokán, a másik egy volt zsellér, Duduczon Juon telkén, egymástól pár száz lépésre... Ezt 1823-ban fedezték fel, amint egy fogadónak alapot ástak... A mozaik két szobát tölte meg... Szerencsénkre derék bűvárunk, Ackner, 1825-ben lerajzolta és kiadta volt... Egyik szobában lábnyi arabeszkkal körülszegélyezve, az Iliászból azon hely volt ábrázolva, hol Priámusz trójai király Achilestől kéri ki fia, Hektor holttestét... A másik szobában Páris bíraskodása volt letéve. Páris fején frígiai sipkával ült, mögötte látszott Merkur. Páris előtt Venus, már kezében tartá az aranyalmát, utána Juno és Minerva állt... A másik mozaik a falu keleti felébe esik, az utolsó házak egyikénél, mint megjegyzém, egy volt zsellér telkén... Ezt is kiásta volt Ackner 1832-ben, lerajzoló és ismét betöltetét.”⁶⁰² Ez utóbbi a három gráciát ábrázolta és Ackner szerint egy fürdő alja lehetett.

Ez az Ackner, ahogy Kővári említi, teljes nevén Johann Michael Ackner, az 1800-as években Szebenben dolgozott, mint filológia tanár és archeológus. 1854-ben Ferenc József a koronás arany érdemkereszttel tüntette ki.

A gond ott van, hogy a hivatalos adatokban sehol sem szerepel a „szenzációs felfedezés”, amiről Kővári a következőképpen ír: „Oly régiség, mit csak Nápoly és Salzburg mutathat még fel.”

Joggal kérdezhetjük, hogy Kővári füllentett, vagy Ackner? Kinek állhatott érdekében egy ilyen felfedezés véka alá rejtése?

Adalék ehhez, hogy a fejezet elejére feltett első képen egy frígiai sipkát viselő gyerekistent látunk, akinek a neve Attis. Ez a név elég közel áll az Attilához. Tudnivaló, hogy a hunok a szkíták egyenes leszármazottai. Jarosláv Sedlacek bebizonyította, hogy a Dáriusz által a szkíták ellen vezetett hadjárat színtere nem Ázsiában, hanem a Kárpát-medencében volt, tehát a szkíták ott éltek, ergo a hunok is, és nem keletről származnak, ahogy a fríg sapka sem. A fríg (frigy) sapka eredetileg az összetartozás szimbóluma lehetett. Elvégre a frigy szövetséget jelent. Itt két vagy több népnek a szövetségét. Hogy kik voltak ezek a népek, azzal nem érdemes bajlódni, mivel a történészek számtalan nevet kitaláltak.

Ha figyelmesen olvassuk a Képes Krónikát, rájövünk, hogy az eredeti szövegeket nagyon átírták. Az tény, hogy sok néptöredék érkezett keletről a Kárpát-medencébe, de ezeknek a száma mindig elenyésző volt a helyi lakosság létszámához képest. Az Árpád-háziak származhattak ugyan keletről, de a krónikák célja az volt, hogy jogot formáljanak a dinasztíának azon állítással, hogy véráldozattal vették birtokba a területet.

A Képes Krónikában ez áll: „Attila magyar király halála után, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében – miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában, – a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországából...”⁶⁰³

Néhány bekezdéssel lejjebb pedig: „Az Úr megtestesülése utáni hatszázhetvenhetedik évben, száz évvel Attila király halála után, a nép nyelvén magyarok vagy hunok, latinul pedig ungarusok, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében ismét benyomultak Pannóniába.”⁶⁰⁴

A második megfogalmazás ki akarja javítani az elsőt, mert ugyebár kijönni csak egy kisebb térből lehet egy nagyobbba s nem fordítva. A szerző hű akart maradni az eredeti szöveghez, de

⁶⁰¹ Chlupáč, 2005. Martin Chlupáč: *Quest az elveszett tenger*. skriker között 12. 11. 2005.

⁶⁰² Kővári, 1852. Kővári László: *Erdély régiségei és történelmi emlékei*. Kolozsvár 1852. (reprint: Horizont, Budapest, 2002.)

⁶⁰³ Képes Krónika, 1993. 13

⁶⁰⁴ Uo. 14.

ugyanakkor meg akart felelni a megbízói elvárásainak. Ezért írta le kétszer ugyanazt az eseményt, szinte egymásután.

Vagyis *Szittyaország a Kárpát-medence, és nem Ázsia*. A fent említett Sedlacsek írásában jelzi, hogy az ókori Európában a magyarországi Dunától keletre lévő terület Ázsiának számított. Ez az, ami megzavarta az újkori történészeket.

4. Szent Erzsébet vallomása

Szent Orsolya és a 11.000 szűz mártíromsága

A társadalomban lejátszó események mozgatórugói az érzelmek. Minél nagyobb érzelmet vált ki egy írás, szónoklat, vagy cselekedet, annál nagyobb lesz ennek a hatása az események alakulására. Ezzel tisztában voltak a történelmet formáló erők, már évszázadok óta. Mi válthat ki nagyobb érzelmeket, mint ártatlan, védekezni képtelen nők legyilkolása. Lásd Szent Orsolya és a 11000 szűz vértanúságát.

A Szent Orsolya legenda elsőrangú példája a bűnbakkeresésnek. A zsigeri gyűlölet, amivel egyes nyugat-európai népek viseltetnek a magyarság iránt, kitűnik, nemcsak abból, hogy a magyarság ősei által el nem követett bűnt a nyakukba sóznak, de ugyanakkor ezerszeresére hazudják a bűn méreteit. Sajnos a tízparancsolatból és így a judeo-keresztény erkölcsből, amire olyan büszke a nyugat, hiányzik két cikkely, és pedig az, hogy Ne hazudj! és Ne csalj! Így aztán az ellenségre, vagy egyszerűen a zsarolásra kiszemelt áldozatra, minden rágalmat rá lehet kenni büntetlenül és lelkiismeret furdalás nélkül. Az egyház azzal próbálja simítgatni a dolgot, hogy hát csak legenda, és nem kell komolyan venni. Igenám, de hogyan venné komolyan a jámbor hívó lélek, amikor a világ tele van Szent Orsolya templomokkal és Szent Orsolya apácarendekkel.

Azért egy pozitív hozadéka van ennek a mesének, és pedig az, hogy rávilágít a nagy történelmi hamisításokra. Ennek a történetnek a valótlanosságát próbálta bizonyítani Szentkláray Jenő, aki bebizonyította, hogy a mártíriumot elszenvedett szűzek száma nem lehetett több 11-nél, és hogy nem valószínű, hogy a hunok követték el a mészárlást. Amit ő nem vett észre, és sokan mások sem, az a történelmi időhamisítás, ami ebből a legendából kiderül.

A legenda nagy valószínűséggel a XIII. századi tatárjárás után keletkezett. Ez előtről nincsenek feljegyzések Szent Orsolyáról. A XIII. század utolsó felében elterjedt eredeti legendában szó van egy Cyriacus nevű pápáról, aki állítólag elhagyva a Szentszéket, csatlakozott a zarándok szűzekhez, akikkel majdnem egy évet töltött, és a végén velük együtt mártíromságot szenvedett. Úgy tűnik, hogy ez a cselekedet nem egyeztethető össze a pápai méltósággal, és ezért nem került bele a pápák listájába. Ezzel nem azt akarom állítani, hogy Cyriacus valóban létezett, de azt sem, hogy a többi összes pápa is létezett. Tudnivaló, hogy ebben az időben (XIII. század) a történelmi időskála, ami Scaligeri jóvoltából csak a XVI. században lett felállítva, még nem létezett. Így a pápák időrendi listája sem létezhetett.

Szemelvények Szentkláray Jenő írásából:

„A legidősebb német krónika ezeket mondja: Orsolya 11 szűzzel utazott Kölnbe, ahol mártíromságot szenvedtek. ... A 15. században már minden jelentékeny történeti műben, nevezetesen: Antonius Bergamói Fülöp és Nauklérusnál, sőt a Római Breviáriumban is találkozunk Cyriacussal. ...

Robert Abolant premontrei szerzetes, ki először említi Cyriacust, már a 13. század történetírója. Őelőtte sehol nem találkozunk Cyriacussal... a krónikákban oly nevezetes tekintélyre vergődött, miszerint a 13. század második felében nemcsak történelmi, hanem canon jogi auctoritás is lőn.”

A 13. század előtti írásokban vannak említések a 11 ezer mártír szűzről, de sehol sem említik Szent Orsolyát. „Teljes hallgatással mellőzik aényt: Jordanes, Priscus, Orosius, Socrates, Philipus Callimachus, a későbbi legkiválóbb krónikák és kútfők egész a 11. századig... A hiteles ősi hagyományok arról sem tanúskodnak, hogy az Orsolya-szűzek emléke az egyházban – hogy távolabb ne menjünk, – legalább a 8. század előtt ünnepeltetett volna, ami kívánatos. Az volt ugyanis régebben az egyház a szokása, hogy amely vértanúk ünnepeit megülé, azoknak tetteit is felolvastatá a nyilvános gyülekezetekben, főleg azokat, melyek hiteles íróktól származtak.

Oka volt, mint Scaligeri József megjegyzi, 'mert ezeknek olvasása annyira meghatja a jámborok szívét, hogy soha sem érik be azok olvasásával'. Hol lett volna pedig megragadóbb s vonzóbb példája a keresztény hitbuzgalomnak, mint éppen a 11 ezer szűz vértanúsága. ... 'Der kath. Christ' 1865-ik évi 24-ik számában Die Ursula und ihre Geselcschaft oder der elftausend Jungfrauen c. cikk írójának már az is tudomására került, hogy minő gödrökben és milyen elhelyezésben tették be az elvérzett szüzek hulláit." – Így lehet a bolhából elefántot csinálni! „Vannak, akik Desericiussal a kéziratú codexre támaszkodván állítják, hogy a vértanúság Alexander Severus uralkodása alatt, tehát 236. vagy 237-ik év kezdetével történt, s egy rajnai német fajú, *sun* nevezetű népnek tulajdonítandó, mely a rómaiak oltalma alatt állott. A Rajnán lakó alemannok ugyanis fellázadtak a rómaiak ellen. Alexander Severus a lázadást elnyomandó az Illircumban tanyázó Maximin hadvezért küldé a helyszínre, míg ő maga anyjával, Mamméával Mainzba vonult, hogy a lázadókhoz közelebb legyen s könnyebben intézkedhessék. De a ravasz Maximin őt anyjával együtt megöleté a római szenátus tudta és beleegyezése nélkül, magát kiáltatá ki a hadak által császárrá. Erre a szenátus őt hazaárulónak és ellenségnek nyilvánítván, Maximus Pupienust és Clodius Balbinust nevezte ki uralkodóknak. Maximin e végett dühösen kezdé üldözni mindazokat, kik a rómaiakhoz hűek maradtak s kikhez a többi közt Köln is tartozott, ahol a szüzeket fellelvén, irgalom nélkül legyilkoltatá... Minthogy azonban a codex, mint a szöveg alatt olvasható, Szent Kubinert érseket is felemlíti, nem lehet oly nagykorú, hogy e kérdésben auctoritás gyanánt tekinthessék... Szent Kubert 652-ben halt meg.”⁶⁰⁵ A sosem létezett eseményeket megpróbálják begyömöszölni a sosem létezett időbe. Így lett összefércelve az egész történelem. Ami nem passzolt a Scaligeri kronológiával, azt kivágták.

*Szent Orsolya képe 1869-es könyvben.*⁶⁰⁶

Ahhoz, hogy minél nagyobb legyen a hatás, az Orsolya-szüzek történetét számtalan könyvben megjelentették, számtalan templomot, számtalan nőegyletet neveztek el Szent Orsolyáról, mindezt a Katolikus Egyház égisze alatt. Ez az érzelmi hatás, a feltételezett elkövetők leszármazottaiból önmarcangoló lelkiismeret furdalást, az áldozatok utódaiból pedig bosszúvágyat válthat ki.

⁶⁰⁵ Szentkláray, 1868. 573-574, 577-578, 747, 583, 653-654, 665, 737-739.

⁶⁰⁶ The Legend of Saint Ursula, 1869.

A könyvnyomtatás ugyanazt a szerepet töltötte be, mint manapság a filmgyártás. Lehet, hogy a következő generációk a mai történelmi filmeket majd igazi történelemként fogják tekinteni. Lehet, hogy ez is a cél. Néha a régi könyvekben olyan részleteket írnak le, mintha egy riporter lett volna a helyszínen. Ugyanakkor nem ügyelnek az ellentmondásokra:

„A vad hunok a kölni síkságon táboroztak abban az időben, amikor Ursula és társai vitorláztak a Rajnán. Elhagyták Confluentiát vagy a Coblentzet, s békésen siklottak az Ehrenbreitsstein sziklái között, és másnap reggel, azaz 237. október 2-án, a szentek áldott társasága közeledett Köln városához. Az öröm és a boldogság uralkodott a szívükben a gyors megdicsőülésük reményében, és a levegő visszhangzott a dicshimnuszoktól. A folyó partján csupa mezők voltak: a nagyszerű föld éppen aranysárga gabonatermését nyújtotta, és bíborszínű szőlőjét, és most másféle aratásra készültek, begyűjteni – égi csűrökbe az áldott mártír kincset. Ahogy a kis flotta nyugodtan ereszkedett le a folyó, kimondhatatlan béke és a derű töltötte be mindenki szívét, és minden nyelv zengte a heves imádás érzéseit.”⁶⁰⁷ – Hogy szállíthat egy kis flotta 11 ezer embert?

Aztán ízléstelen dolgok, amikor Szent Orsolya kijelenti, hogy semmiért sem mondana le a Jézussal való nászéjszakáról: „Ő most tárt karokkal vár, hogy magához öleljen engem, és megtagadhatom-e engedelmeskedni a felszólításnak, ami égi menyegzőmre hív? Nem!”⁶⁰⁸ – Megérteném a Krisztussal való szellemi egyesülést, de amikor fiatal lányok egyenesen érzéki egyesülésre gondolnak, ez ízléstelen.

1858-ban lett kiadva Grombachiusnak Ursula Vindicata: Acta sanctorvm quotquot toto orbe coluntur, vel à catholicis scriptoribus c. könyve. Ezt írja a 174. oldalon: „Emellett az Úr is, az ő jegyesük és szeretőjük, jobban ki akarván emelni a dicsőségüket, nemrég 1183-ban, napvilágra hozta azt, ami a zarándok útjaik mentén, addig rejtve volt.”⁶⁰⁹

Az említett évben rengeteg holttestet találtak, különböző helyeken Európában. A hivatalosságok ezt a 11000 szűz lemeszárlásával próbálták magyarázni. Az, hogy a feltételezett mészárlást majdnem ezer évvel korábbra datálták, és hogy ezalatt a testek rég el kellett volna porladjanak, nem jelentett gondot, mivel a szent szüzeknek szerintük romolhatatlan volt a testük. Elgondolkodtató, hogy majdnem ezer év alatt az Egyházat teljesen hidegen hagyta a történet, aztán 1183 körül valami nyomok előkerültek. Ezután, az 1220-as évek körül, Erzsébet, IV. Béla király lányának látomása van, ahol megjelenik neki Szent Orsolya a többi legyilkolt szűzzel, és elmeséli neki a történeteket. Erzsébetnek volt oka ilyen és ehhez hasonló rémlátomásokra, hisz a magyarok, kiket abban az időben hunoknak neveztek, az anyjával végeztek. Lásd Bánk bán történetét. Így nem csoda, hogy a látomásában is hunok a tettesek. A legenda szerint, amely Szent Erzsébet látomásából ered, a történet úgy zajlik, hogy Ursula (Orsolya) angol királylány kezét megkéri egy királyfi. A lány három év haladékat kér, ami alatt társaival elzarándokol Rómába. A hazafelé tartó úton a vihar a hajójukat Köln felé sodorja, ahol a hunok lemeszárolják őket. Csakhogy van egy feljegyzés az 1183. évben talált 'szűzmészárlási' relikviákról, aminek Szent Erzsébet, becsületére legyen mondva, utána akar járni.

⁶⁰⁷ „The savage Huns lay encamped in the plains of Cologne at the time when Ursula and her companions were sailing down the Rhine. They passed Confluentia, or Coblentz, and glided peacefully under the rocks of Ehrenbreitstein, and on the following morning, which was the 21st of October, 237, the blessed company of saints approached the city of Cologne. Joy and gladness reigned in their hearts at the prospect of their speedy glorification, and the air resounded with hymns of praise. The fields on the banks of the river were bare: the generous earth had just yielded her fruit of golden grain and purple grapes, and now another harvest was about to be gathered in – a harvest of blessed martyrs to be treasured in the garner above. As the little fleet was calmly wafted down the river, ineffable peace and serenity filled every heart, and every tongue gave utterance to sentiments of fervid adoration.” (The Legend of St Ursula, 1869. Chapter VII.)

⁶⁰⁸ „Hi is waiting now with outstretched arms to receive me unto Himself, and shall I refuse to obey the summons which calls me to my heavenly nuptials? No!” (The Legend of Saint Ursula, 1869. 64.)

⁶⁰⁹ 'Praeterea et Dominus ipsarum sponsus et amator, ampliori eas adhuc volens gloria clarificare, nuper anno millesimo centesimo octogesimo tertio, quae huc usque super illarum peregrinationis itinere latebant, et gestis, dignatur revelare. (Grombachius, 1858. 174.)

Eusebius Amort 1750-ben írja, hogy azt állítják, Köln határában megtalálták a szűz mártírok tetemeit, amiket kiástak és más zarándok helyekre szállítottak (így magyarázandó, hogy a 11000 szűz csontjai nem Kölnben vannak).⁶¹⁰ Szent Erzsébet beszámolója: „Az időben ahol megtalálták az említett két mártírt, a szűzek sírjai mellett sok szent püspök, és más nagy szent és más ember tetemét is megtalálták, írott kövekkel, melyek tanúsítják, hogy kik voltak és honnan származtak. Hogy ezek leginkább nemesek voltak, megtudtam a város apátjától, remélve, hogy Isten kegyelmével többet megtudok róluk, és ugyanakkor meg akartam győződni róla, hogy valóban elhihető, hogy szent emberek hamvait találták, vagy csak a haszon érdekében ráfognak.”⁶¹¹

Ha figyelembe vesszük Erzsébet fenti vallomását, amiből az látszik, hogy nem egy a valóságtól elrugaskodott valakivel állunk szemben, hanem egy racionálisan gondolkodó személyvel, akkor az alábbi szövegben leírt látomásbeli elbeszélésnek egészen más értelmet kell adjunk.

A szöveg nem csontokat említ, hanem tetemeiket (*multa corpora*), így a megtalált mártírok semmiképp sem a III. századból származtak, hanem az említett év közvetlen közeléből. Azt nehéz megtudni, hogy Szent Erzsébet a következő történetet valóban látomásban látta, vagy csak kódolva próbálta elmondani azt, amit valójában az említett apáttól megtudott, de amit az akkori hatalmi helyzet miatt egyenesben nem lehetett leírni:

„Abban az időben tudakozni akartam boldog Verenától (aki nem más, mint Szent Orsolya vőlegényének lánytestvére, aki Szent Orsolyával mártíromságot szenved), hogy kik voltak a boldog sereg mártíromságának szerzői? Azt felelte: Amikor Rómában voltunk, ebben az időben két gonosz ember volt itt: Maximianusz és Afrikánusz, kik látván, hogy sokan vagyunk és sokan özönlenek hozzánk, hozzánk pártolva, ami miatt ezek nagyon dühösek voltak ránk, mivel félték, nehogy általunk növekedjen a keresztény hit. Ezért kikémlelték az utunkat, amerre indultunk, gyorsan üzentek egy Juliusznak nevezett rokonuknak, ki a hunok vezére volt, és akit felbízattak, hogy hozzák a hadseregüket és üldözzenek és irtsanak minket: kik egyetértettek az akarattukkal, nagy haderővel kijöttek, ránk rontottak, és amikor Kölnbe érkeztünk, lemészároltak minket.”⁶¹²

A szövegből látszik, hogy itt vallási hatalmi féltékenységből elkövetett gyilkosságról van szó, amit III. Ince pápa idejében elkövettek az eretnekek ellen. III. Ince keresztes hadjáratot indított az albigensek, meg a valdensek ellen, mely hadjáratban több tízezer eretneket mészároltak le. A fenti szövegben a mészárlás értelmi szerzői nem császárok, hanem gonosz főemberek (*principes iniqui*), akik lehettek vallási vezetők is. Egyébként a pápák listájában III. Ince kétszer szerepel, egyszer 1179–1180 között mint ellenpápa, aztán 1198–1216-ig mint pápa.

⁶¹⁰ Eusebius Amort, 1750. 225.

⁶¹¹ In tempore illo, uo praedicti duo martyres inventi sunt, reperta sunt inter sepulchra virginum multa corpora sanctorum Episcoporum, atque aliorum magnorum sanctorum, atque virorum, erantque in monumentis singulorum repositi lapides habentes titulos sibi inscriptos, quibus demonstrabatur, qui aut unde fuissent. Horum praecipuos ac maxime nobiles transmisit ad me ex supra dicta urbe praefatus Abbas, sperans aliquid mihi per gratiam Domini de eis posse revelari, et cupiens certificari per me, utrum credendum eis esset an non, habebat quippe suspicionem de inventatoribus sanctorum Corporum, ne forte lucrandi causa titulus illos dolose conscribi fecissent. (Uo. 226.)

⁶¹² Quodam tempore a B. Verena sciscitata sum, quisnam fuerit Auctor martirii illius beati exercitus? respondit: Cum essemus Romae, fuerunt ibidem eo tempore duo principes iniqui, quorum nomina erant Maximinianus, et Africanus, qui videntes magnam esse multitudinem nostram, et multos confluere ad nos, et nobis associari, indignati sunt vehementer adversum nos, ac metuebant, ne forte per nos multum crescere deberet Religio Christiana: unde cum explorassent iter nostrum, quo profecture eramus, miserunt cum festinatione legatos ad quemdam cognatum suum nomine Julium, qui erat princeps gentis Hunnorum, hortantes eum, ut educto exercitu suo persecutionem nobis inferret, ac deleret nos: qui cito acquiescens voluntati eorum cum armata multitudine egrediens irrui super nos, cum venissemus Coloniam, ibique effudit sanguinem nostram. (Uo. 229.)

Keresztesháború a katarok és valdensek ellen

A katarok és valdensek elleni keresztes hadjáratról részletesen olvashatunk egy 1669-es könyvben.⁶¹³

„III. Ince (Gavignano, 1160. november 23. – Perugia, 1216. július 16.) volt a katolikus egyház történetének 176. pápája. A történetírók egyöntetűen őt tekintették a középkor leghatalmasabb pápájának, akinek pontifikátusa alatt állt a katolikus egyház hatalmának tetőpontján. Incének sikerült elérnie, hogy Európa minden fejedelme és uralkodója elismerje a pápa elsőségét, és az egyetemes egyházon belül is sikerült ezt biztosítani. A fiatalon fellépő egyházfő tizennyolc éves uralkodása átrajzolta a Pápai Állam határait, de a kontinens politikai térképét is. Korának minden fontosabb hatalmi vitájába belevetette magát, és kiváló diplomáciai érzékével ritkán maradt alul. Ezért több krónika is megemlíti, hogy Incét elsősorban nem szent élete tette naggyá, hanem politikai pályája.”⁶¹⁴

Ha csak a franciaországi albigensek kiirtását írjuk a számlájára, akkor sem lehet szenteltűnek nevezni, de tudjuk, hogy a keresztes hadakkal egész Európát végig separtette, a legkegyetlenebb módon. Vajon Szent Ferenc legendája, amit ez a korabeli írás meg sem említ, nem csak azért lett kitalálva, hogy jobb színben tüntesse fel Incét?

Európa-szerte sok olyan város volt, aminek a nevében benne van a fehér szó: Székes Fehérvár (Alba Regia), Gyula Fehérvár, Nándor Fehérvár, Albia civitas (Franciaország) stb. Kérdés, hogy miért kapták ezen városok a fehér nevet, és miért nevezik a mai Óskeresztény Egyház tagjai az albigenseket (ami magyarra fordítva fehér nemzetséget jelent) a saját elődeiknek?

Bernard Tissier írásában találunk olyan összefüggéseket, amelyek részben választ adnak a feltett kérdésre.⁶¹⁵

Az albigensek „eretnek tévelygése” ugyanazok, mint a mai Óskeresztény Egyház tagjaié, ha egyáltalán tévelygésnek lehet nevezni, ugyanis ők hittek a reinkarnációban, és nem tartották

⁶¹³ Tissier, 1669.

⁶¹⁴ [https://hu.wikipedia.org/wiki/III. Ince_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/III._Ince_p%C3%A1pa).

⁶¹⁵ Tissier, 1669.

jó Istennek az ószövetségi Istent. Akárcsak Luther Márton, ők is elítélték az Egyház kufárkodását, ami nyilván nem tetszett az egyházi vezetőknek, akik ellentámadásként sok olyasmivel vádolták meg az albigenseket, ami csak pusztá rágalom volt.

A fent nevezett pápa a legnagyobb kegyetlenséggel bánt el az albigensekkel. Itt csak egy pár esetet másoltam ki:

„Tehát mindketten meg lettek kötözve kemény kötelekkel, a hasukra és nyakukra szorítva, kezük hátra kötve. Miután ez meglett, megkérdezték tőlük, milyen hitben akarnak meghalni, akik azt mondták, hogy megtagadom az eretnek tanokat, és a Szent Római Egyház hitében akarok meghalni és imádkozok, hogy ez a tűz purgatóriumul szolgáljon, azok megmenekültek. Tehát meg lett gyújtva a tűz a máglya körül: akik az eretnokségben maradtak, megégtek, a többieknek elválták a köteleiket és kevés égési sérülésekkel élve kiszabadultak.”⁶¹⁶

„Minerba ostroma: Mivel semmiképp nem haladtak előre (a térítéssel), elrendelték a várostól való kihozatalukat: voltak megrögzött eretneknek 140-en, sőt még többen. Nagy tüzet készítettek és beledobtuk őket, de nem is mi kellett őket beledobjuk, mert önként ugrottak a tűzbe. Három asszony azonban elsökött. Így elégetvén az eretnekeket, akik maradtak, mind visszatértek az Anyaszentegyházhoz.”⁶¹⁷

A város neve sokat mondó, mivel Minerva egy európai Istennő volt, ugyanaz, mint Sibilla, vagy a Nagyboldog Asszony.

„Bemenvén Biterrense várába, kicsitől nagyig mindenkit legyilkoltunk és felégettük a várost... Ez épp Szent Mária Magdaléna ünnepén történt. Ó az isteni igazságosság mértéke! Mert amint a könyv elején mondtuk, az eretneknek azt állították, hogy Mária Magdaléna Krisztus ágyasa volt... Nem elhallgatandó, hogy az említett város többszöri lerombolása, mindig Szent Mária Magdolna ünnepén történt.”⁶¹⁸

„Aki a vallásos embereknek sokféle sérelmet okozott: nem sokkal később végtelen sebeket szenvedett, ugyanabban a Tholosa kapujában a Krisztus katonái által méltóképp meg lett gyilkolva. Ó igazságos elégtétel! Ó isteni igazságszolgáltatás!”⁶¹⁹

Hát ezek bizony nem igazságos isteni jóvátételek, hanem bosszú a javából. Bezzeg, amikor egy kissé is szorul a kapcájuk, nem tudnak megszűnni az ajvékolásban.

„Jött pedig az ellenséggel a legrosszabb hitehagyott, az ördög elvetemült fia, az Antikrisztus szolgálja, a szavarista Meleone, aki mindenkin túltesz az eretnokségben, a legrosszabb a hitetlenek közül, az egyház üldözője, Krisztus ellensége. Íme, a legrosszabb ember! Szavarikus mondom: aki bűnöző, és átkozott, óvatos és nem óvatos, Isten ellen szegülő kitépett törzs, aki

⁶¹⁶ „Ligati sunt ergo ambo stricte duris vinculis et fortissimis, per crura ventrem, et collum manibus etiam post terga revinctis. Quo facto inquiritur ab illo, in qua fide vellet mori, qui ait abiuro pravitatem haeticam, in fide S R E volo mori, orans ut mihi sit pro purgatorio ignis iste, accensus est igitur ignis circa stipitem copiosus: illo autem qui perfectus erat in haeresi in momento combusto, alter statim confractis vinculis fortissimis, ira sanus exivit ab igne, quod nulla apparuit in eo combustionis nota, nisi quod summitates digitorum aliquantulum sunt aduste.” (Uo. 15.)

⁶¹⁷ „Obsidio Minerba: sed cum nihil penitus proficeret, fecit eos extrahi de castro: erant autem perfecti heretici centum quadraginta vel amplius. Preparato igitur igne copioso, omnes in ipso proiecerunt, nec tamen opus fuit, quod nostri eos projcerent: quia obstenati in sua nequitia, omnes se in ignem ultro precipitabant. Tres tamen mulieres evaserunt. Combustis igitur haeticis, ceteri omnes qui erant, abiurata haeresi, sanctae sunt Ecclesiae reconciliati. (Uo. 19.)

⁶¹⁸ „Statim intrantes in civitatem Biterrensem, á minimo ad maximum omnes fere necati, tradentes incendio civitatem... Fuit capta civitas sepe dicta in festo S. Mariae Magdalene. O iustissima divinae dispensationis mensura! Sicut in principio huius libri diximus, dicebant heretici B. Mariam Magdalenam fuisse Christi concubinam... Hoc quoque nun est omitendum, quod saepe dicta civitas multoties devastata fuerit, ob causam superius memoratam: semper in die festi S. Magdalene, in cuius Ecclesia tantum scelus perpetratum fuerat, dignam recepit eiusdem sceleris ultionem.” (Uo. 11.)

⁶¹⁹ „Qui enim viris religiosus multiplices plagas intulerat: non multo post vulnera recipiens infinita, in ipsa porta Tholosae á Christi militibus digne pro meritis est occisus. O iustum iudicium! O aequa divinae dispensationis mensura!” (Uo. 17.)

az Isten szent Egyháza ellen küzd. Ó, hitehagyott emberek hercege, kegyetlenség mestere, fajtalanság szerzője! Ó, a rossz emberek társa! Ó elvetemültek társa! Ó, emberi aljasságok embere! Ó, erényt nem ismerő! Ó, ördögi ember! ...Nem elhallgatandó, hogy amint a gróf Castro-nóvóban volt és már majdnem az ellensége kezébe került, íme, Isten ide küldte Guido de Lucejot ötven jól felfegyverzett katonával, ugyanúgy ide küldte az Aragoniai király összes nemesét segítségül a turkok ellen.”⁶²⁰

Gondolkodjunk el azon, hogy vajon miért nevezi az albingens Maleonet szavaristának, és az embereit turkoknak? Tudjuk, hogy Szavária (Szombathely) Magyarországon volt (van), és azt is tudjuk, hogy az albigensek virágkora idejében a magyarokat turkoknak nevezték. Szerintem ez csak egy megbélyegzés volt, mivel a közel-keleti keresztények a törököktől szenvedtek a legtöbbet. Így akit az Egyház ellenségének kikiáltottak, azt a fennebb bemutatott sok jelző mellett ezzel is lehetett illetni. Mindebből az is következik, hogy *a savariai kereszténység ugyanazt a hitet vallotta, mint az albigensek.*

„Savaria (későbbi nyelvhasználat szerint Sabaria) Szombathely római kori elődje, a borostyánút egyik állomása, a mai Magyarország legrégebb városi rangú települése. A 2. századtól Pannonia Superior tartomány vallási központja, később Pannonia Prima tartomány székhelye lett. Szent Márton tours-i püspök szülővárosa. A népvándorlás idején pusztult el.”⁶²¹

Hát lehet, hogy a népvándorlás idején pusztult el, de valószínű, hogy a kereszties népvándorlás idején. Ugyanis ezer évet belehazudtak a történelembe, egyéb hazugságok mellett.

Itt van egy régi írás, ki tudja hányadik másolata: *Passio Apollenaris, X kalendas augusti.*⁶²² Ebből idézek.

Egy Sophia nevű keresztény asszonynak három lánya van. Pistis 12 éves, Elpis 10, Agapes 9 éves. A vallásuk miatt a római császár elé viszik őket. A három lányt megkínózzák, megölik és érdekes módon az anyát életben hagyják.

„És amint a palotába jöttek, keresztet vetettek a mellükre. A lányok szépsége felfoghatatlan volt. Minden emberi képzelet sem közelíthette meg hasonlóságban ezek gyönyörűségét.”⁶²³

„Hallván ezen beszédeket a császár, a kihallgatások lefolytatásáig a lányt a város egyik főemberéhez küldte. ... Adrianus császár hallván ezen beszédeket, nagy haragra gerjedt és megparancsolta, hogy vetkeztessék meztelenre.”⁶²⁴

Levágják a lány egyik mellét, amiből vér és tej folyik. Üstben olajat és viaszt olvasztottak, hogy ebbe dobják a lányt, de mielőtt a császár ezt parancsolta volna, a lány önként beleugrott, de semmi bántódása nem esett, mintha csak hideg vízben ült volna bele. Ezután a császár tanácskozást tart és kard általi halált javasol.

⁶²⁰ „Veniebat etiam cum adversarijs ille pessimus apostata, ille prevaricator iniquus filius diaboli, minster Antichristi, Savaricus videlicet de Malleone, omnem excedens hereticum, omni deterior infideli, impugnator Ecclesiae, Christi hostis. O virum imo virus pessimum! Savaricum dico: qui scelestus et perditus, et prudens, et imprudens, currens adversus Deum exerto collo, etiam impugnare ausus est Ecclesiam sanctam Dei. O hominem apostasiae principem, crudelitatis artificem, perversitatis auctorem! O hominem malignorum participem! O perversorum consortem! O hominem opprobrium hominum! O virtutis ignarum! O hominem diabolicum!... Nec silendum, quod cum comes esset in Castro novo et iam quasi esset in manus inimici, ecce missus á Deo Guido de Lucejo, cum quinquaginta ferme militibus supervenit: siquidem miserat omnes comes nobilis Regi Arragonie in auxilium contra Turcos...” (Uo. 33.)

⁶²¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Savaria>.

⁶²² *Passio Apollenaris, X kalendas augusti.*

⁶²³ „Et cum pervenissent ad palatium, signum Christi erga sua pectora fecerunt. Erat autem decor puellarum incomprehensibilis. Omnibus enim homo intuentes non estimabat enim illi similitudinem generis humani pulchritudinem.” (*Passio Apollenaris, X kalendas augusti*, I.)

⁶²⁴ „Audiens autem imperator hos sermones, iussit eam apud quendam primum civitatis haberi, donec interrogatio fieret et veniret ad finem.” ... Adrianus autem imperator audiens hos sermones repletur ira et furore. Iussit eam expoliari vestem qua erat induta.” (Uo. IVv.)

Ugyanígy járnak el a középső lánnyal. Agapét, a legkisebbiket tüzes kemencébe vetik, de itt is ő előbb ugrik be. A tűz nem árt a lánynak, de három angyalt is látnak a kemencében a lány mellett (mintha a bibliai Dániel-jelenetet látnánk).

Más kínzás: „Az ítélőszék elé viszik. A császár megparancsolja, hogy tüzes vassal lyuggasszák a testét, ami után lefejezik.”⁶²⁵

„Az anya (Sophia) összeszedi a lánya testét és megcsókolja. Majd összegyűjti lányai maradványait, egy szekérre rakja és elhagyja velük a várost ezertizennyolcban. A legmagasabb helyen templomot épít ezen küzdelem emlékére. Összejöttek a város asszonyai, illatos olajokat hozván a szent szüzek reliquviáira.”⁶²⁶

Ezután leírja Adrianus császár halálát. Nagy testi és lelki szenvedései vannak. A teste életében rothadni kezd, megtelve nyüvekkal. „A keze leválik a vállától.”⁶²⁷

Úgy néz ki, hogy az írás a XI. századból származhat. Ez azonban egy másolat, ami abból látszik, hogy a másoló nem értvén a latin nyelvet, helytelenül választotta el a szavakat, az eredeti írás régi szokás szerint egyvégbe íródott. De ha másoltak, akkor módosíthattak is. A módosítást már persze latinul értő pap végezhetette el. Ahogy a fenti írásból látjuk, a nagy keresztényüldözés a XI. századtól kezdődött. Itt is elárulta magát az 1018-as évszám. Adrianusnak a teljes neve Trajanus Adrianus Augustus. Ezt úgy magyarázzák, hogy Trajánusz császár örökbe fogadta. Az igazság az lehet, hogy ezeknek a palindrom neve trójai (Trojan) volt, ami a trójai származásra vall. Ez pedig afrikai, és bizony abban az időben (X-XI. század) Dél-Itáliát afrikaiak uralták. Ha megnézzük a reneszánsz kori olasz portrékat, nem valami szépségversenyre való képek. A XI. században pedig végképp nem lehettek azok, ezért annyira kihangsúlyozza az írás a három szűz szépségét. Ez volt az a kor, amikor szokás szerint egy alacsonyabb műveltséggel rendelkező, de agresszívebb nép meghódít egy magasabb kultúrával rendelkező népet. Így a vallást is a saját intelligencianívójukhoz alakították.

A három szűz kínzása és vallatása valódi inkvizíciós eljárásra vall. Egy római császár, ha csaknem örült, mint ahogy Néróról állították, ilyesmit nem tesz szép lányokkal. Ilyet csak azok a papok voltak képesek megtenni, akik a szexuális gyönyöröket bűnnek tartották, tehát ismét az albigensek üldözésénél vagyunk.

Egyébként mai állítás szerint Hadriánus elég normális embernek van leírva. Persze nagy a valószínűsége annak, hogy ez is csak papíron létezett, mint sok más történelmi államférfi. „Hadrianus humanista és mélyen hellenista volt. Szelíd, átszellemült arckifejezése mutatta: bár egész életében katonáskodott, a harci tudományban és gyakorlatban, testi erőben jeleskedett, ugyanígy művelte a tudományokat és leginkább a költészet, a filozófia iránt érdeklődött.”⁶²⁸

⁶²⁵ „Adducta est ad tribunal. Iussit eam foratoris candentibus perforari.” (Uo.)

⁶²⁶ „Mater autem complexa est filiam suam et osculata est eam. Et iungens carrucam, super imposuit puellarum reliquias. Et exiens foras a civitate, miliario octavio decimo. Posuit edificium in loco altissimo edificans templum dignum certaminis earum. Convenerunt igitur omnis femine civitatis, una cum matrem earum portantes unguenta et intuentes ubi reliquias sacrarum virginis erant.” (Uo. VIIv.)

⁶²⁷ „Brachia eius ab humeris disiuncta sunt.” (Uo.)

⁶²⁸ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Hadrianus> r%C3%B3mai cs%C3%A1sz%C3%A1r.

5. Dinasztiák, és ezek szellemjárása

Érdekes és elgondolkoztató az a magatartás, úgy a történészeink valamint a vallási vezetőink részéről, hogy habár honfoglalásról beszélnek, mégis az államalapítást nem a honfoglalóknak tulajdonítják. Pedig a krónikák világosan beszámolnak az Árpád által hozott intézkedésekről, amelyek a határok megerősítését és védelmét célozzák. Vajon mi határozza meg jobban egy állam létét és integritását, mint a határok megerősítése és védelme? A törvényeknek nagy a szerepük, de ezek csak az állam formáját határozzák meg és nem magát az államot. Miért van ez a kétszínű hozzáállás, hogy egyrészt büszkék a honfoglalók tetteire, de azt már nem merik vállalni a világ előtt, hogy ők lennének a honalapítók.

Azt én sem állítom, hogy ők a honalapítók. A Magyar Hon létezett már jóval a bejövételük előtt. Ők csak egy dinasztia alapjait fektették le.

Tudjuk, hogy minden migrációs nép eltűnt a történelem süllyesztőjében. Hogy maradhatott fenn a magyar nép? Az egyháznak van egy jól kamatozó magyarázata: „Azáltal, hogy keresztény lett.”

Vajon mindazon népek, akik keresztényekké lettek, ma is léteznek, mint nép s mint ország, ugyanazzal a nyelvvel, úgy mint a magyarok? Kötve hiszem.

Azért a magyarság fennmaradásának kell legyen egy logikus magyarázata is. Az, hogy a legtöbb migrációs nép eltűnt (felszívódott), szerintem törvényszerű folyamat. Ez alól nem lehet kivétel az Árpád népe sem.

Olvassuk a történelemtényekből, hogy Árpád népe előbb Erdélyben „pihent” meg, ez amolyan téli szállás volt nekik. A *Nagy Képes Világtörténelemből* a következőket tudjuk meg: „Hungvár parancsnoka Loborczy ispán volt, ki a magyarok elől menekülni akarván, a várból megszökött s a magyarok kezébe esett. Ezt a Laborcza folyó mellett felakasztották. Álmos Hung várába bevonulván, fiát, Árpádot tette fejedelemmé; ’és Árpádot hungvári vitéznek, és Hungtól minden vitézeit hungváriaknak nevezték az idegenek nyelvén’.”⁶²⁹

Ez is azt sugallja, hogy nagyon kis népességgel állunk szemben. De mi oka lehetett Laborczynak, aki, neve után ítélve, nemes magyar ember volt, hogy a „magyarok” elől meneküljön, hacsak nem turkokról van szó, ahogy a bizánci krónikák állítják?

Az is figyelemre méltó, hogy akiket a bizánci krónikák turkoknak neveznek, ugyanazokat az arab krónikák madzsaroknak hívják. Könnyen meglehet, hogy csak szavak hasonlóságáról van szó, de nem fedik ugyanazt a fogalmat és a madzsarok nem is magyar ajkú nép volt.

⁶²⁹ Borovszky, 1900k. IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LVI. fejezet. A honfoglalás mondája.](#)

Azonban ha igaz az, hogy a besenyők nagy pusztítást vittek véghez az etelközi szálláson, akkor a honfoglalók száma valóban nem lehetett nagy.

Vannak történészek, akik egyszerűen minimalizálják a besenyő megszárlást. Ez valóban egy nagyon kényelmetlen epizód a történészek számára, de hát szél fúvatlan nem indul, és ha ez áll a korabeli krónikákban, akkor erre logikus magyarázatot illik adni. Ha a besenyők gyengébbek voltak az Árpád népénél és a „gazda” távollétében kajtárkodtak, és bizonyára nem bántak kesztyűs kézzel az otthon maradottakkal, akkor Árpádnak illett volna megleckéztetni őket, de erről nem szól a krónika. A logika azt sugallja, hogy a megszárlás a besenyők részéről nem lehetett kisméretű, ha ezt a bizánci krónikás méltónak találta feljegyezni:

„A magyar hadseregnek e távollétét használta fel Simeon szörnyű bosszúja végrehajtására. A görög császár felől most már biztonságban érezvén magát, a besenyőkhöz folyamodott, hogy tervének kivitelében segítségére legyenek. Pénzzel és ígéretekkel rávette ezeket, hogy a magyarok szállásait hátban támadják meg, míg ő a Duna felől intéz ellenük támadást. A szállások védelmére otthon maradt magyar sereg s az egyesült ellenség közt rövid, de rettentő véres csata lehetett. Simeon nem kegyelmezett élőnek s a besenyők vérszomja olthatatlan volt. A bolgár király azzal a tudattal térhetett vissza hazájába, hogy ellenségeit teljesen tönkretette. A borzasztó katasztrófából kevesen menekültek meg, s mikor a kalandozó magyar sereg visszatért, iszonyú pusztulást és romokat talált”⁶³⁰ – mondja a nagy képes történelem. Itt van egy kis zavar, ugyanis a régi könyvekben a pacinákokat sok helyen a besenyőkkel azonosítják, holott a besenyők bányászattal foglalkozó Kárpát-medencei őshonos nép volt. De Simeon valójában a pacinákokkal (tatárok) szövetkezett.

Itt nem menekülhettek meg csak az elit családok tagjai, akik ehhez eszközökkel rendelkeztek, úgymint megfelelő lovak, szekerek meg testőrség. Mivel ezek a Kárpátok felé menekültek, Árpádéknak nem maradt más választásuk, mint követni őket. Ez annál is inkább érthető, mivel a kettős frontról hazatérő harcosok a fáradságtól és a pusztítás látványától letörve már csak arra gondolhattak, hogy mentsék, ami még menthető.

Így a Kárpát-medencébe bejövő „honfoglaló” népesség nagyrészt egy mindenre elszánt ütőképes harcosokból állt. A magyarság szívesen fogadta őket, mivel a német már akkor a bajorok sorsára akarta juttatni a magyarságot.

Ha figyelmesen olvassuk a krónikákat, észrevevesszük, hogy rengeteg a magyar hangzású helynév és személynév a honfoglalás idején, de semmi nyoma hogy ezeket a neveket Árpádék adták volna: Laborczi, Aranyas, Meszes, Kapus, Szeret... Ellenben az Árpád népéhez köthető nevek csupa idegen hangzásúak: Zuard, Kadusa, Usubu, Velek, Kurszán.

„És azon helyen a vezér és nemesei megállapíták az ország minden szokásos törvényeit és minden igazait, miként szolgáljanak a vezérnek és előkelőinek, vagy miként tegyenek törvényt minden elkövetett vétek felett. És azon helyet, hol mind ezeket elrendelték vala, a magyarok tulajdon nyelvökön Scerijnek nevezték, mivelhogy ott vették volt szerbe az ország minden dolgát.”⁶³¹ – mondja a képes világtörténelem.

A scerij valójában szerájt jelentett. A török–arab népeknél a szeráj szolgált a diplomáciai tárgyalások színhelyéül, ahol egy pohár ital mellett a törzsfők megtárgyalták a nemzetségek dolgát, ahol persze hogy a táncos nők is jelen voltak és a köztudatban csak ez utóbbi kapcsolódik a szerájhoz. Ha mindehhez hozzáadjuk, hogy az Árpád-házi királyok az állam kulcsfontosságú intézményeiben, mint az adószedő hivatal, vagy a pénzverde, izmaelitákat (kálizokat) alkalmaztak, akkor megkockáztathatjuk azt az állítást, hogy az Árpád népe valójában közel-keleti származású nép volt.

Az előbbieken említett törvényszerűség értelmében, ami a migrációs népeket illeti, ezek csak hosszabb vagy rövidebb ideig tartó dinasztiákat hoztak létre, amelyek idővel felszívódtak vagy ki lettek szorítva.

⁶³⁰ Borovszky, 1900k. IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LIV. fejezet. Lebedia és Atelköz.](#)

⁶³¹ Borovszky, 1900k. [LVI. fejezet. A honfoglalás mondája.](#)

A képes történelemben azt olvassuk, hogy Árpád népe kb. százezer fő lehetett. A rövid ötven év alatt elfoglalt terület pedig kétszer akkora, mint a Trianon előtti Magyarország.

Árpád olyan kiépített információs hálózattal rendelkezett, hogy bármi történt a határokon, órákon belül tudomást szerzett róla – legalábbis a képes történelem szerint: „Őrseiket – úgy-mond Leo császár – távolban, de egymáshoz közel állítják ki, hogy könnyen meg ne lepethessenek.” Ezek segítségével értesült egyik nemzetség a másiknak veszedelméről, s ha szükség volt rá, rögtön mellette termett.”⁶³²

Emellett rengeteg állatot tartottak, és biztos, hogy nemcsak hússal éltek, tehát gabonát is kellett termeljenek, meg zöldséget, rengeteg mesteremberre volt szükség a hadi eszközök pótlására stb. Honnan ennyi ember, hacsak nem a behódolt népből. Ez a behódolt nép azonban csakis magyarbajkú lehetett, mert a kalandozó magyaroknak sem idejük nem volt, sem iskoláik nem álltak a rendelkezésükre a saját nyelvük átadásához a behódolt nép számára.

A besenyő vérengzés után családtalanul maradt férfiak érthető módon jobban érezték magukat a külföldi kalandozásokon, mint az új hazában.

Kinek álltak érdekében a fent említett ferdítések a történelemírásban? Egyrészt a rövidlátó politikusainknak azokban az időkben, amikor a nyers erőszak virtusnak számított. Ezt utólag jól meg tudták lovagolni azok, akik a magyarságot egy jogtalan betolakodó népnek próbálják beállítani. Ugyancsak jó hasznot húzott ebből az egyház, mert egy büntudatú népet mindig könnyebb terelgetni.

Általában, akik ugyanazt a célt követik, összefognak. Ezért fogott össze az Árpád-házi dinasztia a katolikus egyházzal. Így könnyebb volt uralkodni egy „makacs” népen. Ezzel magyarázatot nyer az is, hogy miért ferde és homályos a magyar történelem.

Elgondolkodtató az a tény, hogy Pál apostol tanítása szerint az érthető építő jellegű prédikációt előnyben kell részesíteni a „nyelveken való érthetetlen beszéddel” szemben. És mégis a katolikus egyház évszázadokon keresztül egy a magyarság számára érthetetlen nyelven prédikált. Hát mi volt a latin nyelven történő misézés, ha nem „érthetetlen nyelven való beszéd” a pórnép számára?

Köztudott hogy a magyar nyelv logikusabb felépítésű sok más nyelvvel szemben. Ezért egy magyar parasztnak nem megalázó, amikor azt mondják róla, hogy egészséges paraszti ésjárása van.

A keresztény tanokból hiányzik a logika. Ez a logikai hiányosság akkor jelent meg, amikor a Krisztus atyját azonosították a zsidó istennel, vagyis a keresztény vallást összemosták a zsidó vallással. Ez megfelelő volt egy olyan nép számára, amely nyelvi szegénysége miatt a saját szavait sem tudja értelmezni. De egy logikusan gondolkodó néppel csak úgy lehetett elfogadtatni, ha „nyelveken” beszéltek, így aztán vitának nem volt helye.

Miért erőltették rá a magyarokra a latin nyelv használatát, amikor nyilvánvaló, hogy a magyar nyelv bármilyen gondolat kifejezésére alkalmas? Az ok csakis az idegen uralkodókban keresendő. Ez nem más volt, mint az Árpád-ház és Habsburg dinasztia. Mivel a Habsburg császárságnak több nemzetiségű birodalma volt, egyrészt érthető, hogy egy egységes nyelvet próbált hivatalos nyelvvé tenni. A hátsószándék azonban akkor került napvilágra, amikor a latin szerepét mindinkább a német nyelv kezdte átvenni.

Nemrég napvilágot látott egy dinasztiaikat magasztaló cikk Virág László tollából. Szerinte *a dinasztia egy nemzetek fölött álló rassz képviselőiből áll, akiknek Isten adta jogában áll a nemzetek felett való uralkodás.* Ennek a rassznak azonban van egy nyelve és kultúrája, ami Virág szerint így fölötte áll a többinek. Vagyis mivel a magyarság nem tud felmutatni ehhez hasonló kultúrát, így nincs joga az önrendelkezésre.

Lássuk mennyire tarthatóak Virág László tézisei:

⁶³² Borovszky, 1900k. IV. kötet: A népvándorlás kora. VIII. rész: Magyarok. [LVII. fejezet. A letelepedés.](#)

„... amit ők (magyarok vagy magyarkodók) felmutatnak, leginkább is csak gyenge lábakon álló vélekedések halmaza.” – Ebben nagyon téved Virág úr!

„Nem baj, ha dedukciónk kissé didaktikusnak fog hatni, mert olyan vázlatnak szánjuk, amely hasznos lehet bárkinek, akit e konkrét történelmi állásfoglalás érdekel, s aki képes oly módon átgondolni ezt, – s persze minden mást is – hogy közben gondolatmenetét nem zavarják meg, következtetéseit pedig nem torzítják el a neveltetése, iskolái, az általános tudományos légkör és a tömegtájékoztatás által gerjesztett érzelmek.” – Ez a „bárki” ezek szerint csakis egy csecsemő lehet, akinek az agya még tabularáza.

Szerinte az uralkodó: „lehet istenkirály, szakrális király és Isten kegyelméből uralkodó.”

Aztán idézi Tao te ching 59. fejezetét. Vajon olvasott valamit Virág úr a dinasztiák egyes képviselőinek a degeneráltságáról? Ilyenek léteztek jó számmal úgy Európában, mint Ázsiában és Isten „kegyelméből” tettek tönkre országokat és népeket.

„Az időben egy dinasztia élete tehát első tagjának uralkodóként való önmagára ismerésével kezdődik. A dinasztia az uralkodói princípium időbeli fenntartására hivatott láncolat, amely a nemzetfelettséget reprezentálja, voltaképpen egy nemzetek feletti nemzet. Ebből a nemzetek feletti ’törzsből’ generálódnak azután az egyes uralkodók. Más kérdés az, hogy fényteli korszakokban az alattvalók is rendelkeztek azokkal a képességekkel, amelyek lehetővé tették számukra, hogy a világ színe előtt megjelenő uralkodót fel- és elismerjék.”

Tehát a dinasztia első tagja saját magát hivatott felismerni uralkodásra. Ezt bizony bármelyik zsarnok (diktátor) megteheti és meg is tette nemegyszer a történelem folyamán. Akkor vajon kinek a kegyelméből uralkodott? Ki dönti el, hogy mikor vannak fényteli korszakok?

„A dinasztikus láncolat fennmaradását és legitimitását tehát mindig az éppen aktuális dinasztiafő határozza meg, méghozzá teljesen autonóm módon, megkérdőjelezhetetlenül és megfellebbezhetetlenül. A dinasztia ettől legitim.”⁶³³ – Ez aztán egy bizonyítás!!!

Az 1505 évi Rákos-mezei határozattal kapcsolatban: „A földkerekségen nincs nemzet, mely nem saját véréből választja királyát.”⁶³⁴ Egyetértőleg idézhetjük Pezenhoffer véleményét is: „Egészen analfabéta érv.”⁶³⁵ Egyáltalán nem analfabéta, csak a nemzet szó elé oda illik az „önálló” szó is, mert a *nem önálló nemzet* az, aki nem saját véréből választja királyát.

Nézzük, hogyan bizonyítja a Habsburgok jogát a magyar királyságra:

„A Turul-nemzetség kihalása után az Anjou-k kerülnek a magyar trónra, azon Károly Róbert személyében, aki az Árpád-házi V. István leányának, Máriának az unokája. Nagy Lajosban ez a nemzetség is kihal férfiágon, így a korona a Luxemburgok kezébe kerül azon Zsigmond révén, aki Nagy Lajos leányának, Máriának a férje. Zsigmondnak sincs fiú-örököse, így a Habsburgoké lesz a magyar trón azon Albert révén, aki Zsigmond leányának, Erzsébetnek a férje. Albert fiában, V. Lászlóban megszakad ez az ág, így a magyar korona a Jagellók fejére kerül azon II. Ulászló révén, aki Albert leányának, Erzsébetnek és Kázmér lengyel királynak a fia. Az ő fia II. Lajos, akit I. Ferdinánd követ a trónon, az ezen szokásjogon alapuló öröklődési rend és sor alapján is.”⁶³⁶ Az már feledtőbb gyanús, hogy azok a királyok, akikben valamennyi Turul-vér folyt, mind férfi utód nélkül maradtak.

„Ez a következtetés az, hogy bárkinek, aki transzcendens elveket tételez, s ezen elvek gyűjtőpontjában nem az ördög áll, e tételezésből az itt tárgyalt kérdéssel kapcsolatban ugyanarra a válaszra kell jutnia.”⁶³⁷

Itt aztán helyben vagyunk! Aki nincs mellettünk, az az ördögtől való!

⁶³³ Virág, 2001.

⁶³⁴ Uo.

⁶³⁵ Uo. Lásd Pezenhoffer, 1993. 136.

⁶³⁶ Virág, 2001.

⁶³⁷ Uo.

Bármilyen dinasztiáról legyen is szó, mind hús-vér emberekből állt. Az utódaik közt akad-
tak szép számmal tehetségtelen egyedek, sőt degeneráltak is. A történelmi dolgokon lehet gon-
dolkodni, lehet vitázni, azonban az említett cikk oly módon próbálja ajnározni a dinasztiákat,
ami már szellemidézésnek tűnik. Ha azonban jól körmére nézünk Virág úrnak, látnunk kell,
hogy ő valójában a mai pénzhatalmi uralkodói réteg ügyvédje, amely réteg az „ügyvéd” szerint
egy nemzetek fölött álló magasabb rendű rasszt alkot. Az okoskodásból az is kiderül, hogy a
fehér faj, és különösen a magyarság ennek az uralkodó rétegnek az útjában áll.

6. Üngürüsz

Az írott történelem tele van orv-gyilkosságokkal, ravasz cselszövésekkel, árulásokkal. A győzelmet mindig könnyebb volt kivívni ilyen aljas eszközökkel, és aki győzött, az írta a történelmet. Ezért a történelmi írások nagy hányada nem lehet hiteles. Ezek a hamis írások elkerülhetetlenül torzítják, elsősorban a történészek gondolkodását, de mindenkiét, aki egy az egyben elfogadja valóságnak ezen írások tartalmát.

A történészeink az Árpád honfoglalóit nevezik szabíroknak, alánoknak, oguroknak, kabaroknak, daháknak, szakáknak stb. Ha ez a sok nép mind ugyanazt a nyelvet beszélte, akkor is a helybéli lakossághoz képest elenyésző volt a számuk, az úgynevezett honfoglaláskor. Azonban, ha ezek külön nyelvvvel rendelkező nemzetségek voltak, akkor még nagyobb a valószínűsége annak, hogy a magyar nyelvet a helybéli lakosságtól vették át.

A történészek gyakran idézik Bíborbanszületettet, aki szabartoi-aszfaloinak és türköknek nevezte Árpád magyarjait. Amit nem szeretnek idézni a Bíborbanszületettől, az a besenyő támadás, amikor is a türkök Etelközben maradt családtagjai nagy részét a besenyők lemészárolták. Ez készítette őket arra, hogy áthelyezzék szálláshelyüket a Kárpát-medencébe. Az itteni uralkodó osztály tárt karokkal fogadta őket, mint régi szövetségeseiket.

Eloolvastam a Tarih-i Üngürüsz-t abban a reményben, hogy valami újat fogok megtudni. Sajnos úgy tűnik, hogy a szerző nagyon keveri az időrendet. Egyetlen újdonság, amit a többi krónikában nem találunk, az az „Üngürüsz” – amely név Magyarországot jelenti, gondolom török nyelven. Innen azt a következtetést vonom le, hogy akkor az ország urait *üngürökn*ek hívták. Mivel Árpád népe török volt (a bizánci krónikák szerint), így ők is üngüröknek hívhatták magukat. Ne feledjük, hogy a románság a magyarokat unguroknak nevezi. A muris ebben az, hogy amíg a román etnikumban hemzsegnek az Ungur és Ungureanu nevek, addig a magyarok közt nem igen akadni ilyen névre.

1983-ban, Szarvas határában találtak egy rovásírásos csont tűtartót. Juhász Irén régész a 67. sz. sírban egy női csontváz mellett találta, a lelet kb. 1200 éves. Dr. Vékony Gábor régész a *Késővándorlaskori rovásfeliratok a Kárpát-medencében* (Életünk Könyvek, Szombathely)

című művében arról ad hírt, hogy a tórtartó rovásai magyarul olvashatók. Dr. Vékony olvasata mai magyarsággal:

„Üngür démon ellen íme e vas; tű szúródjon a démonba, tű, tű, szúrj, bökj, varrj (el!) (ki) szétfejtess, egybeölt/esz.../ Üngür ne egyen (meg engem), úzd, emészd (el) őt, én Istenem!”⁶³⁸

Gondolom nem ismeretlen az olvasó előtt az a babonás rontási technika, amikor az ellenséget úgy próbálják megölni, hogy egy rongybabát szurkálnak tűvel s közben varázsigét mondanak. De vajon mi készíthet egy nőt arra, hogy ilyesmihez folyamodjon? A félelem és a tehetetlenség. Az üngürnek démoni teljhatalma volt a hozzá adott magyar lány fölött.

A magyarság vezetői örültek az Árpád megözyvegyült vitézeinek, akiket azonnal beházasítottak. Azonban amint a kép elárulja, sok lány úgy érezte magát, mint a galamb a sólyom karmai közt.

Az ország békéjét és fejlődését úgy volt a legkönnyebb megőrizni, ha ezeket a vitézeket idegen földön foglalkoztatják. Így került sor a „magyarok” úgynevezett kalandozására.

⁶³⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Szk%C3%ADta_szok%C3%A1sok.

7. A tihanyi alapító levél margójára

Hogy a magyar nyelv egy ősrégi nyelv, ma már nem kell bizonyítani. Azt viszont kétlem, hogy a magyar nyelv ezer évvel ezelőtt olyan furcsa lett volna, mint ahogy a levélből látszik. Valóban léteznek szavak, amelyek értelmét ma csak sejteni tudjuk, és vannak szavak, amelyek furcsának tűnnek a mai magyar fülnek. Ha figyelembe vesszünk azonban egy pár körülményt a levél megalkotásának idején, akkor rájövünk, hogy nem a nyelvvel van a baj, hanem azzal, aki lejegyezte.

Először is a deáknak (a levél fogalmazója) nem állt rendelkezésére egy szabály a latin betűk alkalmazásához a magyar nyelvre. Az is lehetséges, hogy a levél írója nem is értette a magyar nyelvet. A levél különben latinul íródott. Az a tény, hogy a levélben mégis találunk néhány magyar szavat, azért van, mert sem az adományozók, sem az adomány élvezői nem ismerték a Tihany környéki helyneveket. Amikor a helyeket és helységeket azonosították, szükség volt az ott lakó és az ottani nyelvet beszélő emberek segítségére, akik azonban nem értettek latinul.

Az íródeák nagyon gyorsan kellett improvizáljon a magyar szavak lejegyzésekor, és ez meg is látszik az eredményen. Ilyen rögtönzéses betűk az uu-w, eu-ö, ue-ü, gn-ny. De nem mindig tartja a szabályt. Többször felcseréli a magyar k-t a latin c-vel, vagy a k-t a h-val.

A hely- és helységneveket általában azok adják, akik ott élnek és a földet megdolgozzák. Ezek a nevek aztán megmaradnak generációkon keresztül, attól függetlenül, hogy kik az urak. Sőt néha még akkor is megmaradnak, ha a népesség és a nyelv megváltozik. Az új tulajdonost nem érdeklik sem a nevek, sem a nép, aki a földet megdolgozza. Őt csak a haszon érdekli.

Ami a legjobban megkülönbözteti a ma használatos magyar nyelvtől, az a főnévvegi u-betű (magánhangzó) használata. Első látásra úgy tűnik, mintha ez a latin nyelv befolyása volna. Pedig lehet, hogy az igazság ennek pont a fordítottja. A nyelv kialakulása a főnevek használatával kezdődik. Ez a szófaj a legfontosabb. A nyelvtanban is az első helyen áll. Amikor az ember már beszélni kezdett, és használatba kerültek más szófajok is, az elején még mindig a főnevek játszották a főszerepet, de ehhez nyomatékot kellett nekik adni, hogy össze ne tévesszék a többi szófajjal. Ezt a nyomatékot a szóvégi u-val érték el.

Ez persze nem egy akadémikus döntés nyomán alakult így, hanem egy természetes folyamat volt. Aki falun nőtt fel, az tudja, hogy amikor a paraszt a lovat meg akarja állítani, akkor azt mondja, hogy „hó”. Azonban, amikor hirtelen kell megállítani, vagy a lovak nem akarnak megállni, akkor úgy nyomatékosít, hogy az egyszerű „hó” helyett azt mondja, hogy „hou”. Ezt nem kell tanulni, mert ez ösztönösen jön ki az emberből. Ha a magánhangzókat rangsoroljuk az erőteljesség szerint, akkor a következő sorrendet kapjuk: i, é, e, á, a, o, u. Az u a legmélyebb és a legerőteljesebb.

Egy pár példa a levélből: turku, zilu, koku, seku, putu, zadu, luazu, harmu, licu. Az a tény, hogy a lo, to, kö, mag (ős szavak)-nál a többesszám esetében a lók, tók, kök, magok helyett a lovak, tavak, kövek, magvak formát használjuk, arról tanúskodik, hogy valamikor ezeket a szavakat úgy ejtették, hogy lou, tou, köu, magu. A magu-ból ered a mágus szavunk. A mágus olyas valaki, aki csodát tesz. A mag épp ezt teszi.

Magyar szavak a levélből:

HULUOODI: HULU-ODI (?), TURKU (a török jelenlétre utal),
ZAKADAT (szakadát – egy ma is létező magyar helységnév Szováta mellett),
SEG (lehet, hogy ugyanazt jelenti, amit sejtet),
URSA (UR+SA) – ha ez állatot jelent, akkor ez az állatok „urának” a neve, mai szláv beütéssel medve.

ZILU KUT (szél kút – kiszáradt kút) – (Itt úgy tűnik, hogy saját magamnak ellentmondok, mivel a melléknév végződik u-ban és nem a főnév. Azonban a kut eredetileg ige is lehetett, úgy, mint az angolban).

KUES KUT (köves kút),
KERTHEL (kerthely),
KOKU ZARMA (száraz szalma?),
KEURIS TUE (kőris tő),
SEKU UEIEZE (Seku vize?),
PUTU UUEIEZE (Putu vize),
KNEZ (kenéz),
LUPA (?),
GAMAS (gyomos?),
ZIGET ZADU (sziget szadu [falu?]),
GISNAV (disznó),
FIZEG (FÜZES), MUNORAU KERÉKU (Molnár [?] kerék),
ULUUES MEGAIA (ölyves megalja).

MONORAU BUKUREA (Molnár bukkóra),
SAR FEU (sárfő),
GNIR UUEGE (Nyír vége),
MORTIS UUASARA KUTA REA (Mortis vására kútjára),
ARUK TUE (árok tő),
PETRE ZENAIA HEL REA (Petre szénája helyre),
LEANSYHER (leánysír),
ARUK FEE (árok feje),
LUAZU HOLMA (lovász halma),
BAGAT MEZEE (bogát mezeje),
BALUUANA (bálvány [női]),
ELUUI HUMUK (eredeti [ősi] homok).

HARMU FERTEU (három fertő),
RUUOZ LICU (róka, borz lyuk?),
OLUPHELREA (a lófejre),
FEKETE KUMUK (fekete homok),
FUEGNES HUMUC (fényes homok),
CUES HUMUC (köves homok),
KURTUEL FA (körte? fa, Körtvély fája – egy ma is létező falu név).

Érdemes elidőzni az URSA szónál. Habár főnév, mégis hiányzik az u végződés. Az u végződés nyomatékot, erőt és férfiasságot tulajdonít a szó által jelzett lénynak. A férfiasság ellentéte a nőiesség. Tehát az u végződés hiánya jelenthet nőiességet. Az URSA esetében valóban

ez az eset áll fenn. Az URSA MAJOR az anya medve, az URSA MINOR a bocs (Nagy Göncöl, Kis Göncöl). Az ősi magyar nyelvben a hím medve neve az URSAU volt. Ez két ősmagyar szóból áll: UR és a SAU. Amint azt láttuk az előbbieken folyamán, a szóvégi u gyakran átalakul v-vé. Így lett a sau-ból sav, ami egy vad maró anyagot jelent. Ha valaki azt hiszi, hogy a sav a modern tudomány szava, hát téved. Nem hiszem, hogy az őskorban ne haltak volna meg emberek gyomorfekélyben és nem vették volna észre a gyomorsav túltengést, és a savót is nagyon jól ismerték. A SAU szó megvan a német nyelvben is, mint disznó, vagyis mocsos állat. Ugyancsak a németben a SAUER mint savanyú. A francia nyelvben SOUVAGE mint vad. És a DINOSAURUS nemzetközi szóban is. Tehát az URSAU jelentése uralkodó vad.

Milyen nagylelkű uralkodóink voltak, akik egy tál lencséért (maguk és a családjuk lelki üdvösségéért) elajándékozták idegeneknek a magyar népet és a magyar nyelvet: „Mint hogy tehát ezt ők hasznosnak és jónak látták, s hogy a jelenkori összes bölcsek is lássák ugyanazt még hasznosabbnak és kitűnőnek, ezért András a legkeresztényebb jogart viselő hatalmából folyó parancsából elrendelte, hogy mindaz a megművelt vagy parlagon fekvő föld, szőlő, vetés, szolga, szolgáló, ló, ökör, juh, disznó, méh s ezeknek őrzőik, valamint az illő egyházi felszerelések, amelyeket és akiket – amint azt jelen oklevél sorjában megmutatja, – a saját és felesége, fiai, leányai és valamennyi élő és megholt atyafia üdvéért Szűz Máriának és Szent Ányos püspöknek és hitvallónak a BALATIN fölött a TICHON nevű helyen lévő egyházához adott, ezen ünnepélyes hártya tanúbizonyságába foglaltassék.”⁶³⁹

Nemegyszer találkozunk elszármazott ősi szavainkkal és nem ismerjük fel őket. Nem egyszer találkozunk elszármazott atyánkfiával, és kölcsönösen ellenséget látunk egymásban, mert valamikor a történelem folyamán közénk férközött az URDÖG és elidegenít egymástól.

Ha a tihanyi alapító levél írójának el lehet nézni a fuser munkát a magyar szavak írásánál, ugyanezt nem lehet elnézni a „HALOTTI BESZÉD” írójának. Őt nem sürgette senki a fogalmazás alatt, és mégis annyira következtelen, hogy az már gyanús. Már csak azért is gyanús, mert pont akkor került elő, amikor a Habsburgok átvették a hatalmat Magyarországon és a magyarság kisemmizése érdekében mindenáron be akarták bizonyítani, hogy a magyarság egy műveletlen jött-ment nép.

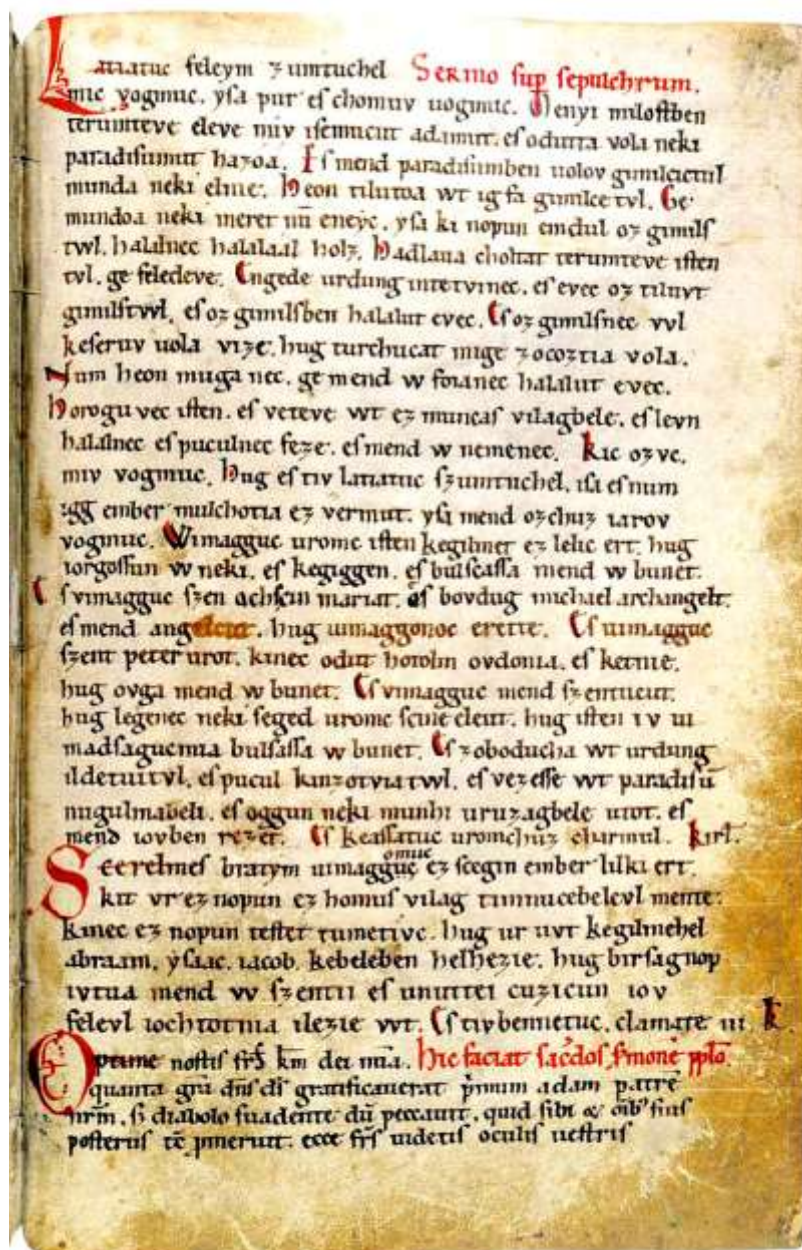
Lássuk hogyan került elő a Halotti beszéd: „Első felfedezését Schier Xystusnak tulajdonítják, ez azonban vitatott. Nyilvánosan elsőként Pray György jezsuita szerzetes számolt be róla, egy hétsoros szemelvényt tett közzé. Pray átadta a szöveget rendtársának, Sajnovics Jánosnak, aki épp lapp-magyar nyelvrokonságra keresett bizonyítékokat. Teljes szövegét ő publikálta 1771-ben.”⁶⁴⁰

Ugyebár aki keres, az talál, különösen, ha muszáj!

Egy nyelvésznek, aki több nyelvben jártas, sőt azokban is, amelyekkel épp társítani akarták a magyar nyelvet, nem volt nehéz megbabrálni egy már létező halotti prédikációt. Mivel egyedülálló írás, és nyelvtani szempontból nagyon sok következtetlenséget tartalmaz, ezért ha el is fogadjuk, hogy az állított időből származik, úgy sem lehet messzemenő következtetéseket levonni az akkori magyar nyelvre vonatkozólag. A részeshatározó esetet mindig a -nek-kel fejezi ki, ott is, ahol a -nak szükségeltetne, ellenben a tárgyesetben találomra alkalmazza a végződéseket: halalut, szentucut, eleut, rezet, bunet, utot, vermut. A múlt időt olasz módra alakítja: teremteve, feledeve, veteve. Azonban a teremteve-ét egyszer teremté, máskor teremő értelemben használja. A szlapon ABC-ből veszi a d betűt (g) a d és a gy formálására: hug, oggun, gimilben, azonban néha megfélekedezik és a latin d-t használja: odut, egyszóval elég zagyva dolog. Ha nem lenne szép formás betűkkel írva, feltételezhetném, hogy egy műveletlen paraszt a szerző, de így csak két dolgot feltételezhetek: az íródeák vagy az alkohol hatása alatt írt, vagy csak egyszerűen hamisított.

⁶³⁹ A Tihanyi Apátság királyi alapítólevele. http://www.tihanyiapatsag.hu/Az_Apatsagrol/Az_alapitolevel.html.

⁶⁴⁰ Gyárfás, 2011.

Ami itt áll, az már hamisított változat.⁶⁴¹

⁶⁴¹ „Latiatic feleym zumtuchel mic vogmuc. ýsa pur es chomuv uogmuc. Menýi milostben terumteve eleve mív isemucut adamut. es odutta vola neki paradisi sumut hazóá. Es mend paradisi umben uolov gimilcictul munda neki elnie. Heon tilutoa wt ig fa gimilcictvl. Ge munda neki meret num eneyc. ýsa kí nopun emdul oz gimilc twl. halalnec halalálál Holz. Hadlana choltat terumteve isten tvl. ge feledeve. Engede urdung intetvinec. es evec oz tiluvt gimilc twl. es oz gimilc ben halalut evec. Es oz gimilc nec wl keseruv uola vize. hug turchucat mige zocoztia vola. Num heon muga nec. ge mend w foianec halalut evec. Horoguvet isten. es veteve wt ez muncas vilagbele. es levn halalnec es puculnec feze. es mend w nemene. Kic ozvc. miv vogmuc. Hug es tiv latiatic szumtuchel. isa es num igg ember mulchotia ez vermut. ýsa mend ozchuz iarov vogmuc. Vimagguc uromc isten kegilmec ez lelic ert. hug iorgossun w neki. es kegiggen. es bulscassa mend w bunet. Es vimagguc szen achscin mariat. es bovdug michael archangelt. es mend angelcut. hug uimaggonoc erette. Es uimagguc szent peter urot. kinec odut hotolm ovdonia. es ketnie. hug ovga mend w bunet. Es vimagguc mend szentucut. hug legenev neki seged uromc scine eleut. hug isten iv uimadsagucmia bulsassa w bunet. Es zoboducha wt urdung ildetuitvl. es pucul kinzotviatvl. es vezesse wt paradisu nugulmabeli. es oggun neki munhi uruzagbele utot. es mend iovben rezet. Es keassatuc uromchuz charmul. Kirf. Scerelmes bratym uimagguc (javítás fölötte: omuc) ez segin ember lilki ert. kit vr ez nopun ez homus vilag timnucebelevl mente. kinec ez nopun testet tumetive. hug ur uvt kegilmehel abraam. ýsaac. iacob. kebeleben helhezic. hug birsagnop ivtua mend w szentii es unutteu cuzicun iov felevl iochtotnia ilezie wt. Es tiv bennetuc. Clamate III. Kyrie eleison.” (<http://mek.niif.hu/06100/06196/html/kozep0009/kozep0009.html>)

Az látszik, hogy eredeti halotti beszédéről van szó, amit temetés alkalmával szónokolt a pap. Amikor azt mondja költői kifejezéssel, hogy „és a por és hamu vagyunk”, az első és mindig jóval rövidebb, mint a második. Mivel a rövid é-re nincs külön betű, ezért írásban egyszerűen az y-nal helyettesítette. Így jelent meg az exotikus ysa szavunk. Ezt úgy értelmezik, hogy bizony, aminek viszont sehol máshol nincs nyoma. Hogy az is az és-ből származik, arra bizonyíték az, ahogy a székelyek és a csángók nem azt mondják, hogy ez is, hanem hogy ez es. Ezen a hamisítványon kívül semmi más forrás nincs, ami alátámasztaná, hogy az isa bizát, vagy bizonyt jelentene. Az *ysa ki napun* = *és a ki napon* (ismét rövid é).

8. Szkiták és magyar parasztság

Fomenko-bírálat és romániai magyar helyzet

Szerintem Fomenko és csapata nagyon is komoly tudományos munkát végzett. A csapat közel 30 tagból állt, s legtöbbjük komoly informatikai felkészültséggel rendelkezett. Az alkalmazott módszer statisztikai, tehát érzelmektől és előítéletektől mentes. A kutatás több mint két évtizedig tartott. Az eredmény, amit a módszer objektíven a szemük elé tárt, egyáltalán nem volt hízog az érzelmeiknek, de különösen nem a hatalom és az egyház képviselőinek. Ezért valami módon az egész kutatást le kellett járni és ezt meg is tették. Nagyon jól bebizonyítják, hogy az európai, sőt az egész emberi civilizáció, csak az első évezred után indul tömeges fejlődésnek. Ez előtről csak szájhagyomány által megőrzött legendák léteznek, de semmi megbízható eredeti írott dokumentum. Az eredetinek nevezett forrásmunkák mind úgymond másolatok az ezredforduló utánról.

Abban igazuk van, hogy az írott dokumentumok csak az ezredforduló után jelentek meg, abban azonban szerintem nincs igazuk, hogy minden történelmi írás csak egyszerű kitaláció, vagy a keresztes háborúk eseményeinek visszavetítése a múltba. A tudás átadásának az írás nem az egyedüli módja. Több mint valószínű, hogy az írás feltalálása előtt az eseményeket az emlékezetben őrizték és verbális úton továbbították. Ez azonban nem volt elég tökéletes, ezért a mondák az igazságot csak bizonyos százalékban tartalmazzák. A reneszánsz korában, amikor az írást már iparilag kezdték űzni, megindult a történelmi honfoglalás. A létező legendákban az erősebb nációk a saját történelmi „igazságaikat” kezdték hirdetni, ezáltal jogot akarván formálni bizonyos területek feletti uralomra.

Ritka az a háború, amit nem valami csellel (az ellenség becsapásával) nyernek meg. Így a történelmi hamisítást úgy kell tekinteni, mint hadászati taktikát. Fomenkóék nem sokat foglalkoztak a hunokkal, olyan értelemben, mint mi, magyarok. Ők egyszerűen azt állítják, hogy a szkiták és a hunok az orosz nép ősei. Mi pedig alájuk adjuk a lovat azzal, hogy a szkiták őshazája Oroszország. Pedig orosz nyelven a szkit szó telepést jelent. Ha pedig telepesek voltak, akkor a hazájuk egyebütt volt. Az oroszok szilárdan állnak őseik földjén.

Vagy egyszerűen az a helyzet, hogy idegen szívú ügyvédek rendezik a dolgainkat, mi pedig szegény írástudatlanok, teljesen ki vagyunk nekik szolgáltatva. Ezek ugrasztanak össze román vérszerinti testvéreinkkel, hogy aztán füttyöljön nekik a rigó, jobb felől is, bal felől is. Jó lenne észrevenni, úgy román, mint magyar részről, hogy a Kárpát-medencében évszázadokon keresztül, amióta a magyarság felvette a nyugati kereszténységet és írott dokumentumok vannak, a hivatalos nyelv a latin volt. Ez vezetett a magyar nyelv és a magyarság folyamatos kiszorításához. A parasztságon végrehajtott véres megtorlások, mint a bábolnai, vagy a Dózsa György-

féle felkelések alkalmával, oda vezettek, hogy a magyar paraszt is inkább vallotta magát románának, mivel a magyar nemzetből már eleve amúgy is ki lett zárva. A latin nyelvet beszélő tollforgatók is nagyobb megbecsülésnek örvendtek román földön. A Habsburgok a háborúikat a Kárpát-medencéből erőszakkal toborzott katonákkal vívták, így aki nem akart ágyútöltelék-ként meghalni, ugyancsak román földön keresett menedéket.

Meg kell említeni II. József Habsburg császár nyílt magyarellenes ténykedését, amikor az erdélyi románságot a magyarok elleni lázadásra biztatta. Az évszázados idegen uralom miatt mindezek a tények tabu témának számítottak. A parasztság kirekesztése a magyar nemzetből úgy a világi, valamint az egyházi hatalom lelkén szárad. A román történetírásnak jól jött ez a helyzet. Szerintük ha a parasztság nem tartozott a magyar nemzethez, akkor nyilván a román nemzethez kellett hogy tartozzon. Ha a magyar uralom nem juttatta földhöz a jobbágy parasztságot, annál inkább megtette ezt a román uralom Trianon után, a magyar uradalmi földek elkobzásából. Ennek azonban ára volt. Ez az ár a román nemzeti vallás felvétele volt. Ezzel nagyon sok magyar paraszt élt is és ezáltal automatikusan románná vált.

Tudnivaló, hogy az 1800-as évek előttről nem volt szó sem román nemzetről, sem Romániáról. Az 1700-as évekből származó térképeken Bizáncot hívják Romániának. Tudnivaló, hogy itt (Bizáncban) a görögkeleti vallás volt a keresztények vallása, amely vallás napjainkban is román nemzeti vallás. Ez volt a vallása a moldvai, a havasalföldi és az erdélyi románságnak Nagyrománia megjelenése előtt is. Ennek a liturgiának a nyelve azonban nem a latin, hanem az ószláv. Mielőtt a románság felvette volna ezt a nevet és felfedezte volna „latin származását”, ezen a nyelven szívták magukba a kultúrát. A latin kultúrába való betagozódás megnyitotta az utat nemcsak a latin nyelvet ismerő magyarok, de arománok, franciák, olaszok és más kalandvágyó népek tömeges betelepülésére Romániába. A magyarok Erdélyből való betelepülése Trianon után lavinaszerű méreteket öltött.

Amint láttuk, a magyar parasztság az utóbbi ötszáz év folyamán majdnem eltűnt, vagyis átalakult román parasztsággá. Akik a legnagyobb megaláztatások dacára is megmaradtak, ma szórványban élnek. Ami nem szórvány, azt tömbnek hívják. Ezek a székelyek. A nemzeti értékeket az elit képviseli. Így van ez rendjén. Azonban ezt az elitet valakik el kell tartsák. Ezek a valakik nagymértékben a parasztságból állnak. Mivel a magyar parasztság, amint a fentiekből kiderült, nagyon megcsappant, valakiknek ezt az űrt ki kellett tölteni. Így vált a határvédő szabad székelység magyar parasztá. A székely valójában mindig is az volt jó értelemben véve, de ugyanakkor ezermester és filozófus is. Ez a három tulajdonság segítette át a székelységet a történelem legnehezebb korszakain.

Fomenkóék szerint bizonyos foglalkozások olyan népcsoportokat hoztak létre, amelyek később ezen foglalkozások mentén külön nemzetté váltak. Így azt állítják, hogy a tatárok valójában a szláv területeken élő népek fegyverforgató kasztjához tartoztak. Ezt azzal látják bizonyítottnak, hogy a tatárok mint harcosok, nem egy tömbben éltek, hanem szétszórta egész Oroszország, sőt Lengyelország területén is. Véleményem szerint ezeknek egy jó része a közelkeleti portyázásra szakosodott lovas törzsekből került ki. Kérdés az, hogy extrapolálhatjuk-e ezt a megállapítást más nemzetekre is? Ugyebár Erdély népessége nemcsak románokból, magyarokból és székelyekből áll. Vannak itt jócskán románok, szászok, svábok, zsidók, ukránok stb. Ezen nemzetiségek közül, gondolom, hogy a Fomenkóék által felvetett elméletet, a legkönnyebb a zsidóságra extrapolálni, mivel ők is szétszórta éltek Európa területén, akár a tatárok a szláv területeken. Az a tevékenység, ami őket meghatározta, a kereskedelem, az írás tudománya és persze a vallás. Erdélyben a románokat cigánynak nevezték. Ennek azonban eredetileg nem volt pejoratív értelme. A magyar énekekben nem az áll, hogy a cigány hogy lopja a tyúkot, hanem hogy milyen szépen muzsikál. Tehát ők a zenészek, és a nemes fémek feldolgozására szakosodtak. A magyarországi cigányok (az ó-romániai cigányoktól eltérően, akik valódi rab-

szolgák voltak) a legnagyobb szabadságnak örvendtek. A nemzeti urak pedig szívesebben élvezték a társaságukat, mint a parasztokét. A leépülésük akkor kezdődött, amikor a létszámuk nagyon felszaporodott a román és orosz területekről való bevándorlások következtében.

Úgy Erdély, mint Nagy-Magyarország mindig is sok nemzetiségi állam volt. Kik voltak a magyarok és milyen arányban voltak jelen a Kárpát-medencében? Mai szóhasználatnál élve milyen arányban volt jelen a magyar nemzet a Kárpát-medencében? Itt szükség van egy kis magyarázatra, ugyanis *a nemzet, mai értelemben egészen mást jelent, mint a történelmi időkben.* Az idegen uralkodó osztály és idegen értelmiségiek, akik a magyaroknak osztották az észt és a törvényt, összemosták a nemzés fogalmát a nemes fogalmával. *A nemzet szó a nemzés szóból származik. A nemes azonban a népességnek egy csekély részét képviselte és nem mindig megérdemelt kiváltságokat élvezett.* Így a nemzethez tartozónak vélték a magyarságot a paraszton kívül, a székelységet, és a németiséget (szászok, svábok). Ezek mind nemeseknek számítottak, ezért tartozhattak a nemzethez, a téves felfogás értelmében. Tehát *az akkori értelemben a nemzet nem volt nyelvhez kötve.* A magyar parasztságot, habár számbelileg talán nagyobb százalékat tett ki, mint a másik három együttvéve, kitagadták a nemzetből. Ebből a téves szemléletből kiindulva szomszédaink úgy okoskodnak, hogy ha ezek nem tartoznak a magyar nemzethez, akkor nyilván oláhok, tótok meg szerbek voltak, csak idővel elmagyarosodtak. Ma, amikor minden eszköz és iskola megvan arra, hogy egy népet megtanítsanak az állam nyelvére, mégis nagyon döcögve megy. Akkor hogy a manóba lehetett megtanítani egy nagy létszámú idegen nyelvű parasztságot a magyar nyelvre, szótárak, iskolák hiányában? Ehhez tegyük hozzá azt is, hogy *a hivatalos nyelv a latin volt,* és mégis német, szerb, zsidó stb. értelmiségiek, akik Magyarország területén éltek, tökéletesen elsajátították a magyar nyelvet. Miért? Mert *a többségi nép nyelve a magyar volt.*

Jászok, philiszteusok

Nem szabadna összetéveszteni a kutatást az alkotással. Nagyon sokan ott tévednek, amikor a kutatási eredményeiket minél mutatósabb könyvben próbálják megjeleníteni. Majd amikor kiderül egy pár szarvas tévedés, vagy a túl sok sallang miatt is, az egész alkotás a szemétkosárba kerül és elvész. Talán ilyen okok miatt került a süllyesztőbe Horvát István: Rajzolatok a Magyar Nemzet legrégebbi történeteiből című könyve is. Ebben ezt írja:

„Én ugyan ezeknél fogva igen természetesnek találom, hogy Várhelyen, Erdélyben, nem rég kiásott mozaik táblán⁶⁴² Priámusznak fűzött topánya, feszes nadrága, dolmánya, mentéje és frigyes pártus süvege legyen. Ilyen öltözetű nyilazó jász férfiú legyen egy erdélyi Mithrasz monumentumon is.⁶⁴³ A jászokat a régiségek philisteusoknak nevezik, amire mostanig nem is

⁶⁴² Horvát István jegyzete: Abbildung von zwei alten Mosaiken. Hermanstadt, 1825. fol.

⁶⁴³ Horvát István jegyzete: Lásd: Peter von Köppen Nachricht von Altertümern. Wien, 1823. 8. Tab. 4.

igen ügyelt a tudós világ. Nekem ellenben nem lehetett nem kérdenem, mi adhatott légyen okot e nevezetre?⁶⁴⁴

Ugyanerről a mozaikról számol be Kővári László az Erdély régiségei és történelmi emlékei című könyvében.⁶⁴⁵ Erről rajzokat készített egy Ackner nevű amatőr régész, aki a mozaikot megtalálta. Nevezett Acknert a császár kitüntetésben részesítette a tevékenységéért, és nem-sokára eltűnt úgy a mozaik, mint a róla készült rajzok.

A jászok kunok voltak. Choniatae pedig az írásaiban egyenesen hunoknak nevezi őket, II. Gézát meg mint a hunok királyát, jásznak. Elgondolkodtató, hogy a krónikák szerint Szent László a kunok ellen harcol, ugyanezt teszik bizonyos időközökben IV. Béla, a fia István és Kun László, de ugyanakkor ezek a királyok épp a kunok segítségével sikeresen csatákat nyernek, mikor a csehek, mikor a németek ellen. A következtetés csak az lehet, hogy a kun (chun, hun) néven nevezett nép valójában a magyar nemzet azon része volt, amely az állattartásra szakosodott, és nem egy, a nemzettől idegen, messziről betelepült vándor nép. A nagyállattartók a régi időkben (de a juhászok még ma is), félnomád életet éltek. A történészek tudatlanságból vagy céltudatosan a kunokat összemosták a Krím-félszigeten élő kumánokkal. A kunokról tudott, hogy már Justinianus császár idejében felvették a keresztény hitet, míg a kumánokat csak a 13. században próbálták bevonni a keresztény kultúrkörbe.

Az, hogy a jászokat philiszteusoknak nevezték, valószínű, hogy a vallási viszályból adódik, és ezeknek a philiszteusoknak mondott jászoknak semmi köze a bibliában leírt philiszteusokhoz. Valószínű, hogy eredetileg maguk a jászok vallási alapon nevezték magukat így, ugyanis a név jelentése Isten barátai, vagy Isten gyermekei. Az állattartó kunok sokkal nagyobb szabadságnak örvendtek, mint a földművelő, vagy a város lakó népréteg. Ők valószínű, hogy kapcsolatba kerültek a görögkeleti vallással, aminek a felvétele a hatalom részéről árulásnak számított, és innen van az az ellenségkép, ami kialakult a kunokkal (hunokkal) szemben. Ugyanígy a pártus név is azokra volt értendő, akik megtagadták felvenni a judaizált katolikus vallást és inkább keletre vándoroltak.

A könyv nagyon sok értékes adatot, de ugyanakkor túl sok tévedést és sallangot tartalmaz. A szerző, akárcsak az akkori történelmi irányzat, olyan képet fest, mintha a magyarok a szélrőzsa szinte minden irányából jöttek volna a Kárpát-medencébe, és figyelmen kívül hagyja Herodotosz írását az európai Szkítiára vonatkozólag. Tehát a szkíták innen áramoltak szét a szélrőzsa minden irányába, és nem fordítva.

A peonokat punoknak nevezi, összekeverve az eo-t az oe-vel.⁶⁴⁶ Néha tévesen fordít: „Parthe malum jam nunc Mars tuus omen habet.” „Most a te Mars istened intő jelnek tartja ma a pártusi rosszat.” Szerintem ez lenne a helyes fordítás: *Pártus, most már rossz intő jele van a Marsodnak.* (Ez a mondás egy olyan időszakban keletkezhetett, amikor a pártusok csillaga már leáldozóban volt.)

Pázmándi Sámuel könyve, amely az előbbihez hasonló stílusban íródott. A galliai és németországi hun kolóniákról értekezik, akiket kataroknak nevez.⁶⁴⁷ A katarok épp úgy, mint a jászok (philiszteusok), a vallási háborúk áldozatai lettek.

Nézzük, mit ír Nikite Acominate Choniatae a magyarokról: Miután Manuel császár a szicíliai hadjáratban keserves vereséget szenvedett, jónak látta más irányba hadakozni, és pedig észak felé, a magyarok ellen. „De mit mondhatnánk arról az emberről, aki annyit küzdött, bár néha szerencsétlenül, a birodalom integritásának megőrzése és a barbárok alávételése érdekében. Hadjáratot indított a peonok ellen, kiket magyaroknak (hungari) és hunoknak hívnak.”⁶⁴⁸

⁶⁴⁴ Horvát, 1825. 99.

⁶⁴⁵ Kővári, 1852.

⁶⁴⁶ Uo. 39.

⁶⁴⁷ Pázmándy, 1786. 350.

⁶⁴⁸ Choniatae, 1557. 51.

A régi írások szerint peonok, vagyis magyar parasztok éltek Pannoniától a Bácskán keresztül egész Makedóniáig. Ezeket Bizánc nem csak adóztatta, hanem szisztematikusan áttelepítette őket a Közel-Keletre. Ugyanezt tette Dárius jó másfél évezreddel azelőtt, amikor Trákiában találta a peonokat. A legenda szerint Dárius vadászat közben Trákiában belebotlott egy peon lányba, aki a lovát itatta, s miután szóba állt vele, annyira megtetszett neki a lány szépsége és okossága, hogy megparancsolta Megabizónak (Trákia helytartójának), hogy telepítse át Perzsiába a lány összes nemzetségét.

A latin mondás szerint: „Erare humanum est, perseverare diabolicum. – Tévedni emberi dolog, tévedésben kitartani ördögi.” Sokan elismerik, hogy minden alapot nélkülöz Jordanes azon állítása, hogy a szkitákat (hunokat), ergo magyarokat a gonosz szellemek nemzették, vagy hogy a hunok lemészároltak volna 11000 szüzet Szent Orsolyával együtt. Mindezt a hamis rágalmat papok írták és az Egyház mai napig sem rúkol ki ezen állítások megcáfolásával. De hogy is tehetné, hisz a Biblia bizonyítja, hogy hús-vér közreműködése nélkül is lehetett nemzeni. Ha akarná, mégis megtehetné, élve a mondással, hogy „amit szabad Jupiternek, azt nem szabad az ökörnek (ördögnek)”, de nem akarja. Nem akarja, mert nem tudja megbocsátani, hogy a magyar nyelv az egyenes egyértelműsége révén leleplezi az Egyház nyelvén elkövetett hamisításokat. Ezt az 'ördög nyelvét', ahogyan egyes pópák manapság is nevezik, szerette volna az Egyház egyszer s mindenkorra eltüntetni, aminek a legegyszerűbb módja az azt beszélő nép eltüntetése lett volna. Nézzünk csak egypár szó-fordítást, jobban mondva ferdítést egy latin–magyar szótárból:

populosus = népes
populor = pusztít, megsemmisít
populabundus = dúló
populatio = pusztítás
populosus = népes
popularunt = pusztítottak
depopulatio = fosztogatás
depopulor = pusztít
popolare = benépesít

Ha átnézzük a 'szitán', azt látjuk, hogy a szkiták (peonok, hunok) mint békés földművelő nép, egy időben benépesítették az egész Balkánt, s eközben a történetírás azt állítja, hogy a szkiták fosztogatták és pusztították ezt a vidéket. Ez persze később igaz is lehetett, mivel minden akció reakciót szokott kiváltani.

II. Andrásról tudni kell, hogy amikor részt vett a kereszties hadjáratban a Közel-Keleten, ahogy egyes krónikák állítják, csak le-felnyargalászott és nem bocsátkozott harcba a pogányok ellen úgy, ahogy a cél megkívánta volna. Ezért megrovást is kapott a Szentszék részéről. Ugyanakkor az is kiszivárgott, hogy András a saját fajtáját találta ott, akik ellen hadakoznia kellett volna. Így feltehetjük a kérdést, hogy vajon a sok magyar értelmű helységnév valóban a sumérektől származik-e, vagy az évszázadok során oda kitelepített vagy elüldözött magyaroktól?

9. Daqin vagy Deákia

Induljunk ki abból a megállapításból, hogy az ókori történelmet nem hamisították, hanem egyszerűen kreálták, olyan civilizációk anyagi maradványaira támaszkodva, amely civilizációkról nincsenek, vagy alig vannak adataink. Mivel nincsenek megbízható adatok, ezért az ókori történelem rekonstrukciójánál csak a logikai levezetéseket alkalmazhatjuk. Az eredmény nem fogja tükrözni a teljes igazságot, de közelebb fog állni az igazsághoz, mint az a történelem, amit a győztesek írtak.

Vizsgáljunk meg két magyar kifejezést. Deák nyelv és íródeák. Ha létezett egy deák nyelv, amit általában latinnak neveznek, akkor léteztek deákok, akik ezt a nyelvet beszélték. Miért író deák? Miért nem egyszerűen író, vagy egyszerűen deák? Logikusan azért, mert nem minden deák volt író. Akkor kik voltak a deákok?

A deák szó etimológiája: „A deák a latin diaconus (szerpap) szóból vált magyarrá. A magyarban használatos diakónus szó az ógörög δίακονος (diakonos) főnévnek a latin nyelvben meghonosodott átírásából (diaconus) származik. Az eredeti görög szó jelentése szolga, szolgálattevő, felszolgáló, esetleg hírvivő, de sosem rabszolga (doulos) vagy hivatalnok (hypēretēs).”⁶⁴⁹

Tehát abban maradhatunk, hogy az ókorban a deák (diák) nem egy úrnak alárendelt rabszolgája volt, hanem egy olyan személy, aki a közösséget szolgált. A latin nyelvben a rabszolga neve a sclav (szklav), de van ennek még egy érdekes változata, a sclavin (szklavin). Ez úgy hangzik, mintha az elsőnek a megszépített változata lenne. A krónikáinkban az áll, hogy a Kárpát-medencét a magyarok bejövetelekor szklavinok lakták. A hun birodalom megszűnte után a Kárpát-medence népeit az a nyugati hatalom hódoltatta, ami a Római Szent Birodalom előképe volt. Ennek a birodalomnak érdeke volt a Kárpát-medencei lakosságot félrabszolgasorban (szklavin) tartani, és így maximálisan kiaknázni a medence minden kincsét. Maga a szklavin kifejezés bizonyítja, hogy ezek nem akármilyen rabszolgák voltak, mivel már magas fokú műveltséggel rendelkeztek. Inkább a mai szellemi rabszolgákhoz hasonlítottak, akiket a mos-tani nyugati hatalmak finomabb módszerekkel tartanak hasonló sorban. A szklavinoknak az a része, akiket szellemi munkára lehetett fogni, kaphatta aztán a deák nevet.

Tudjuk, hogy a Selyemút gazdasági, de ugyanakkor kulturális kapcsolatokat is lehetővé tett Európa és Kína között. Amíg ez a Selyemút működött (ez a periódus pedig épp a szóba forgó történelmi periódusra esik, vagyis az ókorra), nagy a valószínűsége annak, hogy a két régió társadalmi berendezkedése hasonló volt. Tudnivaló, hogy Kínában létezett egy olyan kaszt, amelyik az ország irányítását volt hivatott végezni. Ezen kaszt tagjai voltak a heréltek, akik később a mandarin nevet kapták. Az ezek által használt nyelv lett a birodalom hivatalos nyelve. Hasonló dolog mehetett végbe Európában is, ahol a mandarinok szerepét a deákok játszották, azzal a különbséggel, hogy ezek nem voltak heréltek. Azonban a legenda szerint létezett Európában egy Attis nevű gyereken, akit szkita (frígiai) sapkával a fején ábrázolnak. Valószínű, hogy a fajok keveredése előtt, létezett egy magasabb fejlettségi fokon álló népesség, akik a környező néptől eltérően, az energiájukat inkább a szellemi képességeik fejlesztésére, mint a szexuális teljesítményre használták. Ezenél persze úgy a nemi szerv mérete, mint az ábrázat, az alacsonyabb műveltségi fokon álló népek szemében gyerekesnek tűnt. A Közel-Keleten és Ázsiában heréléssel próbáltak az említett fajhoz hasonló egyedeket létrehozni, nem sok sikerrel.

A Közel-Keleten a deákok szerepét a rabbik töltötték be. Amint a Kárpát-medence térségét nevezhették a deákok országának, Deákiának (Dakia, Daqin), úgy a Közel-Kelet térségét nevezték Arabiának, vagyis a rabbik országának.

⁶⁴⁹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Diak%C3%B3nus>. V. ö. <https://meszotar.hu/keres-de%C3%A1k>.

Ha az ókori európai birodalomban (ami nem föltétlen római), létezett valóban egy uralkodó kaszt, akiket tegyük fel, hogy deákoknak hívtak, majd ezek ellen fellázadt a szolga nép, és miután győzedelmesen megsemmisítette őket, az emléküket is úgy próbálta eltüntetni, hogy a deák névből egy másodrendű népecskét kreált, akiket egyszerűen dákoknak és barbároknak neveztek.

Ha megfigyeljük a régi domborműveken talált fejviseletet, úgy a szkitáknál, valamint a dákoknál, azt kell feltételezzük, hogy amikor ezek az alkotások készültek, az éghajlat nagyon hideg lehetett. Lehet, hogy egy ilyen mini jégkorszak vezethetett a dák birodalom bukásához.

Egy ilyenfajta elképzelést támaszt alá két történetíró feljegyzése, akik saját tapasztalataikról számolnak be.

Természeti katasztrófa, társadalmi zuhanás

Nézzük, mit állít David Keys, az angol The Independent című lap archeológus munkatársa:

A szélsőséges időjárást okozó természeti katasztrófa Keys szerint Kr. u. 535 körül következett be, aminek nyomán a Nap fényereje meggyengült. Erről a természeti katasztrófáról több forrás is említést tesz, többek között az „Egyház története” című munkájáról ismert Epheszoszi János monofizita történész, Epheszosz püspöke: „Jel jött a Napból, amilyen fajtát soha ezelőtt senki sem látott és nem is számolt be ilyenről. A Nap elsötétült és tizenhét hónapon át tartott a sötétsége. Minden nap úgy négy órát sütött, és még ez a fény is halovány árnyék volt csupán.”⁶⁵⁰ Erről az eseményről ír Prokopiusz bizánci történész is: „És ebben az évben került sor a legrémisztőbb előjelre. Merthogy a Nap ragyogás nélkül bocsátotta ki fényét, ahogy a Hold, ebben az egész esztendőben, és szerfelett olyannak tűnt, mint a fogyatkozásban levő Nap, mivelhogy sugarai nem voltak sem világosak, sem olyanok, amilyenek megszokhattuk.”⁶⁵¹

Epheszoszi János az 584. évről: „az esqlawianū átkozott népe kivonulva egész Hellászra ... valamint egész Thesszália és Thrákia helységein száguldott végig, sok várost és várat gázolt le ... ott táboroznak és ülnek a rómaiak tartományaikban gond és félelem nélkül, foglyokat ejtve, gyilkolva és gyújtogatva... immár négy esztendő óta. ...meggazdagodtak, aranyra, ezüstre, mensesekre és csikófalkákra és sok fegyverre tettek szert; sőt e barbárok még a rómaiaknál is jobban megtanultak harcolni; ezek, akik erdőkön és rengetegeken kívül még csak mutatkozni sem mertek, és két-három λογχάδια-n, vagyis dárdán kívül azt sem tudták, mi a fegyver.”⁶⁵²

Az évszámokat nem kell komolyan venni, mert tudjuk, hogy a kronológiánk nem tökéletes. A lényeg az, hogy a korai középkorban beállt egy mini jégkorszak, ami nemcsak egy civilizáció bukásához vezetett, de történelmi amnéziához is. Kik lehetek az esqlawianu népe, akiket Epheszoszi János említ, és milyen irányból támadták a Kelet-római birodalmat? Maga a név rabszolgákra utal. Ha azonban a szklav szót azonosítjuk a szlávval, ahogy manapság szokás, akkor ázsiai szlávokról lehet szó. Ázsiában viszont inkább sztyeppe, mint erdőlakó népek élnek, és ezek fegyverként íjat használtak. Így csakis a Kárpát-medencei fellázadt szolga népről lehet szó.

Ha kivonjuk 580-ból a 44 évet, visszakérülünk az 536-ik kritikus évbe, amikor a természeti katasztrófa okozta nélkülözés már elviselhetetlen. Az anarchia 584 körül (ami a juliánuszi éra

⁶⁵⁰ http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/200501/katasztrofatortenelem. V. ö. http://petrology.geology.elte.hu/Harangi_Vulkanizmus_9_ember%20es%20vulkan.pdf.

⁶⁵¹ Uo.

⁶⁵² „...das verwünschte Volk der Slaven aus, durchzog ganz Hellas, die thessalischen und thracischen Provinzen, nahm viele Städte und Kastelle ein, verheerte, verbrannte, plünderte und beherrschte das Land und wohnte darin ganz frei und ohne Furcht, wie in seinem eigenen. Das dauerte vier Jahre lang. ...sind reich, geworden und besitzen Gold und Silber, Pferde-Heerden und viele Waffen und haben gelernt, Krieg zu führen, mehr als die Römer. ...die sich außerhalb der Wälder und holzfreien (Gegenden) nicht sehen zu lassen wagen und nicht wissen, was eine Waffe sei, augenommen sei oder drei Lonchadien (λογχάδια) d. h. Wurfspitze.” (Johannes von Ephesus, 1862. 255.)

szerint értendő, tehát valójában 540) már eléri a tetőfokát. Ekkor indul meg az avarok (türkök) európai inváziója. Ezek már Ázsiából jönnek.

„567-ben uralkodójuk, az Al-Duna mentén tartózkodó Baján kagán szövetséget kötött a Kárpát-medencében élő longobárdok királyával Alboinnal, aki ennek következtében legyőzte az itt uralkodó gepidák királyát, Kunimondot. Az avar szomszédságot túl fenyegetőnek érezve, végül a longobárdok 568 húsvétján állataikat hátrahagyva Észak-Itáliába vonultak, így az avaroké lett az egész Kárpát-medence, ahová a kagán a székhelyét is áttette.”⁶⁵³ A longobárdok németek, tehát a benyomuló honfoglalók a németekkel együtt győzték le a gepidákat.

„576-ban II. Tiberius Constantinus bizánci császár Valentinus vezetésével követséget küldött a nyugati türkökhöz, hogy a II. Justinus császár és a nyugati türkök első kagánja, Istemi közötti békeszerződést megerősítse, amiről Menandrosz bizánci történésztől értesülünk. Meglepetésükre a nyugati türk uralkodó, Turxanthosz – neve valószínűleg a Türk sad méltóságnevet adja vissza – nagy haraggal fogadta őket, szemükre hányva, hogy befogadták elmenekült alattvalóikat, az avarokat. Nagy nehezen tudták csak lecsillapítani, és részt kellett venniük az uralkodó apjának, a nemrég elhunyt Isteminek a gyászolásában.”⁶⁵⁴ Ugyanígy Attila is kikelt a bizánciak ellen, mivel befogadták a menekült hun alattvalókat. Ugyanaz a történet több változatban.

A német Wikipediából: „A fennmaradt írástörödékek azt a benyomást keltik, hogy Priskosz inkább a római külpolitikával foglalkozott, de lehetséges, hogy ez inkább a későbbi kompilátorok érdeklődésének tulajdonítható. Ennek a történetnek a súlypontja nyilván a hunok története, és ezek kapcsolata a római birodalommal; de Priskosz ugyanakkor foglalkozik a római-perzsa kapcsolatokkal is. A stílusa tipikus késő-ókori klasszikus történetírói; így anakronisztikusan a hunokat szkítáknak nevezi, a perzsákat meg pártusoknak.”⁶⁵⁵

Na ugye, hogy a kompilátorok keze munkája minden történelmi írás! De ki garantálja, hogy csak egy kicsit korrigáltak, vagy az egészet átírták, vagy egyszerűen ők a szerzők valamikor a reneszánsz korában. És miért vádolja Priskoszt anakronizmussal, amikor a legtöbb ókori és középkori történész egyenlőséget tesz szkíták, hunok és magyarok közt? Az a nagy bajuk, hogy Hérodotosz szerint a szkíták már jóval Krisztus előtt a Kárpát-medence lakosai voltak, és ha a hunok szkíták, akkor nem jöhettek keletről.

A legújabb régészeti adatok azt bizonyítják, hogy az európai műveltség a Kárpát-medencéből indult ki. Ezt nagyon jól tudták a nyugat-európai „dicső” nemzetek, de mivel ez nagyon sértette a felsőbbrendűségi érzelmeiket, ezért mindent elkövettek, hogy ezt eltitkolják. A türk inváziót, ami Efesuszi János idejében történt, a történelemkönyvekben megháromszorozták, így lett egy hun, egy avar és egy magyar invázió, és ezek mind Ázsiából kellett jöjjenek. Az úgynevezett magyar honfoglalás valójában a hatodik században történt, amikor a hamis történelem az avarok bejövetelét datálja. Ezért nincs említés az avarokról a magyar krónikákban, csak magyarokról, akik valójában türkök voltak. A magyarok úgynevezett első bejövetele pedig csak az Árpád-házi uralkodók által megrendelt forgatókönyv. A hunoknak nem kellett bejönniük a Kárpát-medencébe, mert már évezredek óta itt voltak.

Az ásatások nyomán az is kiderült, hogy a Kárpát-medence az úgynevezett honfoglalás idején nagyon sűrűn lakott terület volt, és a „honfoglaló” türkök legalább tízszer kevesebben voltak, mint az őslakosság.

⁶⁵³ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Avarok>.

⁶⁵⁴ Uo.

⁶⁵⁵ „Die erhaltenen Fragmente erwecken den Eindruck, Priskos habe sich vornehmlich mit der römischen Außenpolitik befasst, doch kann diese Auswahl auch dem Interesse der späteren Kompilatoren geschuldet sein. Offenbar stellte die Geschichte der Hunnen und ihrer Beziehungen zum Römischen Reich einen Schwerpunkt des Werkes dar; aber auch die römisch-persischen Kontakte wurden von Priskos behandelt. Sein Stil war – typisch für spätantike Geschichtsschreiber – klassizistisch; so bezeichnete er anachronistisch die Hunnen als Skythen und die persischen Sassaniden als Parther.” (<https://de.wikipedia.org/wiki/Priskos>.)

Gordon Childe és Fritz Schachermeyr szinte egybehangzóan írják műveikben, az Európai népek tanítómesterei a Kárpát-medencei scythák voltak.

1955-ben, a Tatabányai szénmedencéhez tartozó Környén a régészek egy Kr. előtt 1200-ból származó fémöntődére bukkantak, ahol bányászok, kohászok, fémfeldolgozó iparosok, ötvösmesterek éltek. A közeli temetőben talált leletekből, nyergek, szablyák, ötvösmunkák alapján megállapítható, hogy hunok voltak a mesteremberek.

Akkor hát kik is voltak a hunok meg a szkíták? Keletről betörő nomádok, vagy a Kárpát-medence őslakói? És ha az európai műveltség a Kárpát-medencéből indult ki, akkor ez a Daqin birodalom, ami inkább hun volt, mint római, nem lehetett kisméretű.

A hatalom, amelynek érdeke a népek félelemben tartása, mivel így lehet rajtuk élőködni, a kezében tartja úgy a tudományt, mint a vallást. Nem érdeke hogy megnyíljon a szellemi világba vezető ajtó. A „kulcs”, vagyis a propaganda összes eszköze a kezében van, és ezzel elzárja a szellemi világ kutatásának lehetőségét.

A szellemvilág háttérbe szorulása

A hatalom minden kompromisszumra hajlandó, csak egyre nem, arra, hogy a hatalmat kiengedje a kezéből. A hatalom emelte a hitet a tudomány szintjére, a tudományt pedig lezüllesztette a hit szintjére. A tudománnyal elfogadtatni kívánja, hogy a fizikai világban a semmiből anyagot lehet előállítani, és ennek a fordítottjával, már bizonyítani is tudja, hogy az ember szellemi energiája, vagyis a lelke a halál után megszűnik létezni. Miért volt szükség ennek a hazugságnak az elfogadtatására? Azért mert így lehet bizonyítani a teremtés mítoszát. Tudnivaló, hogy a hatalom egyik bástyája a vallás. A vallás alapja pedig egyrészt a túlvilágba vetett hit, másrészt a fizikai világ Isten általi teremtése. Amint látjuk, a hatalom eltorlaszolja a túlvilág (szellemvilág) kapuját. Így csak a hit marad. Hinni a túlvilágban és hinni a teremtésben. A mai ember azonban már nem elégszik meg a hittel. Bizonyosságra vágyik. Ezt a vágyat próbálja kielégíteni a hatalom azzal, hogy tudományos köntösbe öltözteti a teremtés mítoszát. Ezzel hitelesíti a Szentírásokat, ezáltal erősíti a vallást, a hatalom legjelentősebb bástyáját.

Ezt a bástyát azonban már mind nehezebb védeni, mivel túl sok a gyenge pontja. A vallás szerint az anyagi világ nem létezett mindig. Egy bizonyos időpontban az Istennek az az ötlete támadt, hogy megteremtse az anyagi világot. Egy ilyen komplex világ, ami úgymond órapontossággal működik, a vallás szerint magától semmi esetre sem jöhetett létre, csak egy olyan Entitás (Isten) teremthette, aki értelemszerűen végtelenül komplexebb természetű. És itt van a nagy ellentmondás, mert akkor hogy jöhetett létre magától az a végtelenül komplexebb Entitás? Erre jön az együgyű felelet, hogy ugyanis öröktől fogva létezett. Akkor a kevésbé komplexebb világ miért nem létezhetett volna öröktől fogva? Itt jön aztán az áltudomány a vallás segítségére a big-benggel, az ősrobbanással. Az ősrobbanás előtt eszerint nem létezett az anyagi világ, tehát nem létezett anyag. Akkor mi robbanhatott fel, hogy létrejöjjön az ősrobbanás? A semmi fel tud robbanni?

A vallás, legyen az zsidó, keresztény, vagy iszlám, minden korban a hatalom eszköze volt. Krisztus volt az első, aki megpróbált egyenes kapcsolatot teremteni ember és Isten között a vallási hatalom közvetítése nélkül. Rájött, hogy a vallási hatalom, a világi hatalom kiszolgálója, amely hatalom legfőbb törekvése, hogy az embereket rabszolga sorban tartsa. A mai vallási vezetők, és itt csak a három legfőbb monoteista vallásra reflektálok, az ember és Isten közti kapcsolatot nem tudják másképp elképzelni, csak mint a rabszolgatartó és rabszolga, vagy jobb esetben a hűbérúr és a szolga közti kapcsolatot. Ez nagyon jól látszik az imádságok alatt felvett pózokban.

Az Isten-képzet bármelyik monoteista vallásban megmaradt az ókori ember níveljén. Ez az Isten önkényes, mint bármelyik ókori zsarnok, személyválogató, bosszúálló, megkülönböztetést tesz ember és ember közt, fennen hangoztatja egyes népek kiválasztottságát, legitimálva

ezek hatalmát a szolga tömegek felett. Ezért nem tetszett Pál apostolnak a Krisztus által használt szőlőtőke hasonlat, és inkább élt az emberi korpusz hasonlattal, mert így bizonyítottan látta a hierarchia létjogosultságát, az Úr és szolga viszony létjogosultságát. De még ennél is messzebb ment, amikor Isten és ember közt fennálló kapcsolatot a fazekas és a fazék közti kapcsolattal példázta.

Tegyük félre az ősrobbanás elméletét, és fogadjuk el az Istent mint öröktől fogva létező szellemet, a világunkat és a túlvilágot pedig mint ennek az Istennek a kisugárzását. Így maga a kisugárzás is öröktől fogva létezik.

A szellemvilág létezését meg lehet tapasztalni anélkül is, hogy meghaljon az ember. Vannak személyek, akik ezt ébrenlétben is megtapasztalják. Ilyen személy kevés van, de bizonyos technikákkal sokan meggyőződhetnek olyan paranormális jelenségekről, melyek bizonyítják a szellemi világ létét.

Az anyagi külvilágból jövő ingerek akadályozzák meg az embert normális állapotban, hogy tudomást szerezzen a szellemvilágról. Minél tökéletesebben működnek az érzékszervek, tehát minél egészségesebb az ember, annál nehezebben tud kapcsolatba kerülni a szellemi világgal. Ezért gondolja sok balga „tudós”, hogy a paranormális jelenség egy beteges képzelgés meg hallucináció.

Sokféle technika és megannyi iskola létezik, legalábbis a mesés keleten, arra nézve, hogy hogyan lehet meg-tapasztalni a szellemi világot. Mivel az embernek eredetileg csak ebből az itteni világból van tapasztalata, ezért megpróbálja a szellemi világot a fizikai világban szerzett tapasztalatai tükrében magyarázni. Ezért, ha valaki erről beszámol, a materialista ember szemében nevetségessé válik, a vallásos hívő szemében pedig olyanná, mint aki az ördöggel cimborál. A buta hiszékeny ember nem is olyan rég az egyszerű természeti jelenségeket is vagy az Istennek, vagy az Ördögnek tulajdonította. Most, amikor a vallások ismét a reneszánszukat élik, nagy a veszélye annak, hogy a hatalom ismét meg fogja lovagolni a „sátánt”, s ahelyett hogy hagyná tovább fejlődni a tudományt, ismét boszorkányüldözésbe kezd.

A magyar nyelvben az Isten és a Sátán szó ugyanazokat a mássalhangzókat tartalmazza. A régi írások inkább csak mássalhangzókat tartalmaztak, ezért a két név ugyanazt a fogalmat jelentette. El kell gondolkodjunk azon, hogy miért csináltak az indoeurópai nyelvet beszélő népek a magyar Istenből ördögöt. Mert világos, hogy a Sátán nevet az Isten nevünkől kreálták.

Nagyon sok a téves állítás a szellemi világgal kapcsolatban, nemcsak azok részéről akik hisznek benne, de azok részéről is, akik valamilyen formában már megtapasztalták, de nem rendelkeznek elég tudással ahhoz, hogy megértsék az ottani jelenségeket. Ilyen tapasztalattal rendelkezők közt voltak a különböző vallások megalapítói. Az a tény, hogy ezeknek a kinyilatkoztatásai nem egyeznek, ami ugye a vallások sokféleségét eredményezte, azt jelzi, hogy ezek nem jutottak el a szellemi világ tudományos vizsgálatáig. A tudományos hozzáállás azt jelenti, hogy mindig helyet adunk az új felfedezéseknek. A vallások viszont dogmatikusan kizárják a tudományos megközelítést.

Az erkölcsiség legmagasabb foka a jóságban, a szeretetben és az igazságosságban nyilvánul meg. Mindez csak magas fokú tudás és bölcsesség birtokában lehetséges. A vallás szerint ilyen tulajdonságokkal rendelkezik Isten. Azonban, ha megvizsgáljuk a cselekedeteit és az utasításait, ahogy az le van írva a Bibliában, akkor azt látjuk, hogy se nem jó, se nem igazságos. Ezért nem lehet isteni modellnek tekinteni a Bibliában, a Tórában, vagy a Koránban ábrázolt istenképet. Ez az isteni modell a fizikai világ mintájára lett megalkotva, ahol érvényben van a hierarchia elve. Voltak megfigyelők (proféták), akik rájöttek, hogy az Isten szellemi, és nem anyagi lény. A szellemi világban nincs hierarchia.

Feltevődik a kérdés, hogy ha az embernek lelke van, hol lokalizálódik ez a lélek. A számtalan megfigyelésből az derül ki (mert azt tudni kell, hogy nagyon sokan tanulmányozták a problémát), hogy test és lélek között valami olyan kapcsolat áll fenn, mint egy áramkör és a körülötte keletkezett elektromágneses mező között. Az tény, hogy a testben, és kiváltképp az

agyban, nagyon sok áramkör működik. Ezért nem lehet eltekinteni attól, hogy minden test, emberi vagy állati, bizonyos kapcsolatban áll egymással, egy (nevezzük így:) pszí-mező által. Így tekintve a test működését, magyarázatot találunk úgy az álmokra, mint a különböző halálközeli élményekre. Álmában az ember nagyon sok aggyal áll összeköttetésben, ezért néha olyan problémát is megold álmában, amit éberén nem képes. De az is megtörténik, hogy az álombeli megoldást éberén már nem tudja értelmezni. Az álom mindig kötődik azokhoz a problémákhoz, amik ébrenlétben foglalkoztatják az embert.

Ahogy egy áramkör az elektromágneses hullámokon keresztül áramot tud indukálni egy tőle távol lévő másik áramkörbe, ugyanúgy különböző agyak (személyek, élőlények) állandó kapcsolatban állnak egymással és átadhatnak egymásnak érzelmeket, gondolatokat. Tehát a lélek, vagyis az ember örök igaz valója, nem más, mint a pszí-mezőben tárolt emlékek sokasága. Amíg az ember a testben él, addig ez az emlékhalmaz (mondhatjuk úgy is, hogy tudáshalmaz) korlátozott, és csak a halál után válik teljesen hozzáférhetővé. Ezt a pszí-mezőt nevezhetjük ősléleknek vagy Istennek. Így válik érthetővé Krisztus tanítása. Ezt a tanítást akkor ferdítették el, amikor a kereszténységet beleágyazták a judaizmusba. Pedig Krisztus figyelmeztetett, hogy nem jó az újbort régi tömlőben tárolni. Krisztus azt mondta, hogy „én Őbenne és Ő énbenem”, vagyis az Isten nem egy az embertől távol álló entitás, ahogy azt mindhárom monoteista vallás hívői elképzelik.

10. Kik voltak a „honfoglalók”?

Az előző fejezetben Epheszoszi János által említett és Prokopiusz által megerősített esemény – a 18 hónapos Nap-elsötétülés – állítólag 535 körül történt, azonban tudjuk, hogy a kronológiát a 16. században állították össze, és így nem biztos, hogy ez az évszám helyes. A lényeg az, hogy ez után a természeti katasztrófa után beállt egy minijégkorszak, aminek következtében nagyméretű népvándorlás indult, az addigi kultúrák megsemmisülése történelmi amnéziával párosult.

Amikor az orvosok vissza akarják állítani egy amnéziás ember tudatát, akkor a tudatalatti segítségével próbálják ezt elérni. Egy társadalom tudatalattija a nyelvében keresendő. Tehát ha az őstörténetünkől meg akarunk tudni valami igazat, akkor az ásatások mellett komolyan kell foglalkozni a „nyelvi ásatásokkal” is.

A kelet-európai régióban legelterjedtebb nyelv az orosz, és ennek rokon nyelvei. Ezért érdemes kutatni orosz nyelvterületen.

Történészek egybehangzóan állítják, hogy a szkiták voltak Európa legrégebbi népe, és ezek voltak más népek tanítómesterei. Ha elfogadjuk a történelmi amnézia tételét, akkor ezek a történészek mind a katasztrófa után írtak történelmet. Vagyis a szkiták az a nép, amely a katasztrófa után, a legjobban át tudta menteni az előző civilizáció vívmányait. A Hérodotosz által leírt „Dárius hadjárata”, ahogy arra Sedlacek cseh származású amatőr történész felhívta a figyelmet, azt bizonyítja, hogy a szkiták a Kárpát-medencében éltek. Ez az állítás már csak azért is elfogadható, mert a Kárpát-medence a legvédehetőbb terület volt a hideg és az éhség elől menekülő, de ugyanakkor mindenre elszánt tömegekkel szemben.

Miután a dolgok némileg lecsendesedtek, a Kárpát-medencéből megindult a kirajzás kelet felé. Ennek azonban inkább civilizáló, mint hódító célja volt. Egy orosz–német szótárban ez áll: *скит* (szkit) = Einsidelei (betelepülés), *скитник* (szkitnik) = betelepült. A *schit* (szkit) szó a román nyelvben remetelakot, vagyis kolostort jelent. Ezek az épületek megtalálhatók voltak a

múlt századok folyamán egész napjainkig úgy román, mint orosz területeken. Egyébként a román szavak közt legalább 200 olyan szó van, ami tökéletesen egyezik az orosz szavakkal. Ha ehhez hozzáadjuk az ugyancsak szláv nyelvekből származó, de már kissé átalakult, vagy jelentését megváltoztatott szavakat, akkor ezek száma meghaladhatja a 300-at. Ez már elég egy alacsony szintű kommunikációhoz. Valahol olvastam, hogy egy skót paraszt szókincese is épp 300 szóból állt. Tehát valószínű, hogy sok ideig a Kárpátoktól keletre és délre, ugyanazt a „lingua-franca”-t beszélték, ami az ó-szláv volt.

Ha a szkita az oroszok számára telepest jelentett, akkor nyilvánvaló, hogy a szkíták hazája nem a Dnyeper–Don–Volga vidéke volt, mint ahogy a történészek állítják, mert ez az orosz nép hazája. Ez szintén megerősíti Sedlacek állítását, hogy a szkíták hazája a Kárpát-medence volt és nem az orosz síkság. Valószínű, hogy a szkíták nyelve a magyar nyelvnek egy ősi formája lehetett. Mivel azonban orosz nyelvterületen telepeket hoztak létre, így a két nyelv közt kellett legyen bizonyos kölcsönhatás. A magyar szavak közt jóval kevesebb az orosz szó, mint a románban, az azonban vita tárgyát képezi mindkét esetben, hogy melyik az átadó és melyik az átvevő.

Az orosz nyelvben a vas neve „pyd” (rúd). Valamikor a vasnak is az aranyéhoz hasonló értéke volt, és akkor ezt is rúd formájában forgalmazták, akár ma az aranyat. A rúd a magyar szókincs része. A legnagyobb vasérc és arany bányák pedig a Kárpát-medencében voltak, tehát innen szállították orosz földre is rudak formájában. Az elején a vasat a kovakő segítségével ötvözték. Mivel akkor még túl nagy jelentőséget tulajdonítottak a kovakőnek, a vas előállításában, ezért a vasat kovának nevezték. Innen ered a kovács szó, ami vasmunkást jelent. Miután a szénnel való ötvözéssel jobb minőségű vasat állítottak elő, a kova és a vasma vonatkozó, vele rokon szavak kiestek a magyar szóhasználatból. Ezek azonban megtalálhatók az orosz nyelvben. Pl.: koválo = kalapács, kováty = kovácsolni, patkolni, vasalni. Padkova = patkó. (Eredetileg patakova = patavas). Ha megnézzük a kováló szót, láthatjuk, hogy tökéletes magyar szó. A ló végződés nem jellemző az orosz szavakra. A magyarban ellenben igen gyakori: vasaló, sarló, kandalló stb., ennek az eredeti értelme eszköz. Maga a ló mint állat is egy eszköz volt a legtöbb ember számára. A magyar nyelvben minden ragnak, legyen az elő (prefix) vagy utó (sufix) rag, több mint kilencven százalékban egyértelmű jelentése van. Az orosz nyelvre inkább az előragok (prefix) jellemzőek, de ezeknek még a tíz százaléka sem bír egyértelmű jelentéssel.

Példák egy orosz német szótárból: K = zu, gegen, nach; y= bei, an (mellett, rajta); za = hinter, für, statt, werend, nach, wegen; Ha = auf, an, nach, zu, in; o, oб, oбо = auf, von, um, an, gegen, über, für; no = bis, an, langs, auf, über, gemass, nach, um; c, co = von, seit, gegen, etwa, mit, mittels; при = bei, an, unter, wehrend, heran, herbei, hinzu, ein wenig; под = unter, nahe bei, gegen, auf, heran, über, an, ein wenig.

Amint a fentiekből látszik, ezeknek a ragoknak nemcsak hogy több értelmük van, hanem néha két ellentétes értelmük is. Egyébként ugyanez jellemző a német előragokra is. Ahhoz, hogy a kettős értelmet elkerüljék, néha mindkét nyelvben két ragot összekapcsolnak. Ez is komplikálja a nyelvet, de nemcsak ez. Az orosz szavakban gyakran felcserélődnek úgy magán, mint mássalhangzók, anélkül, hogy a szó megváltoztatná az értelmét, de van, amikor más árnyalatot ad a szó értelmének. Amit a nyelv megenged, azt a nyelvet beszélő is megengedi magának. Ez az oka, hogy a Fomenko csapata olyan szómagyarázatokra ragadtatta magát, ami már szinte súrolja az örültség határát.

Habár a fenti jelenségek nem jellemzőek a magyar nyelvre, azért a két nyelvben találunk olyan szavakat és kifejezéseket, amelyek arra vallanak, hogy a két nép bizonyos időszakban szoros kapcsolatban állt. A szkíták nemcsak békés szándékkal telepedtek orosz földre, hanem a keresztény vallást is magukkal vitték. Az orosz krónikák szerint a kijevi orosz állam két alapítója Аскольд és Дир volt. Mivel a krónikákban csak Аскольд ténykedéséről van feljegyzés, ezért és más okokból, amelyek a következőkben tisztázódnak, feltételezhető hogy a két név ugyanarra a személyre vonatkozik.

Elemezzük a következő szöveget: Ввиду важности данного сообщения Татищева, дадим перевод на современный русский язык: “Убийство Оскольдово. Вполне вероятно, что его причиной было крещение. Может быть киевляне, не желая принять крещения, призвали Олега, а того охватило желание завладеть чужим владением... Об этом (о том, что Аскольд был крещен) говорит и построенная христианами церковь Святого Николая над телом Аскольда”.⁶⁵⁶ Itt Аскольд meggyilkolásáról van szó, és hogy a gyilkosság oka az, hogy egyes kijeviek nem akarták felvenni a keresztény hitet. E mellett szól az a tény, hogy Aszkoldot a Kijev melletti hegyre temették, és a sírjára egy Nikolájra szentelt templomot építettek. Később a hegy az „Ugor-hegye” nevet kapta. Egyesek szerint Аскольд volt az orosz kereszténység első mártírja. Ha az Аскольд valóban az illető személy neve lett volna, akkor a templomot is erre a névre szentelik. Ha kihagyjuk az első A betűt, mint névelőt, és figyelembe vesszük, hogy az orosz д-t könnyen össze lehet tévesztetni az A betűvel (tudjuk, hogy a krónikákat többször is átmásolták), akkor megkapjuk a скола (szkola) nevet, ami egyértelműen a keresztény iskola neve. Tehát az Аскольд nem névre hanem foglalkozásra utal.

„A nikonovszkai krónika pontosít: Felvitték őt (Aszkoldot) és eltemették a hegyen, amelyet mind a mai napig Ugornak neveznek. Itt van Olmin udvara, amelyben Olmin a sírra templomot alapított Szent Nikoláj nevére.”⁶⁵⁷

Magyar történészek Olmint Álmossal azonosítják. Az orosz krónikák szerint Aszkoldot Oleg követi, ezt pedig Igor. „Taticsev közli, hogy Oleg, hallgatva a kijeviek Aszkold elleni panaszaira, Igorral együtt hadsereg élén bevonult Kijevbe. A jámbor Aszkold átadatott a kijevieknek és megöletett.”⁶⁵⁸

Olminről (Álmos?) nem sok szó esik a krónikákban, azonban a fenti szövegben érdekes az Igor név alakja. A kijevi uralkodók sora: Аскольд, Oleg, Igor. Igornak két változata jelenik meg: Игор és Ингор. Az eredeti krónikákban nem nyomtatott, hanem kézzel írott betűk szerepeltek. Az orosz kézzel írott i a magyar u-nak felelt meg, ezért a két nevet ugor- és ungor-nak kell olvasni.

Az orosz krónikákban ez áll: „Igor kenéz Oleg kenézt követte. Nemsokára, Oleg halála után, Igor hatalomra kerülése idején, a nép meghasonult [polgárháború, lázadás], aminek következtében Igor áttelepedett Древляне-ba.”⁶⁵⁹

Ez a Древляне nagy fejtörést okozott Fomenkóéknak, mivel nem tudták hová helyezni a térképen. A szó egy fás területet jelent. A szó magyar megfelelője Erdély lehetne. Ha figyelembe vesszük, hogy ezek az események a honfoglalás éveiben történtek, akkor világos, hogy ez nem más, mint Ungvár környéke. Ungvár pedig Ungor (Ugor, Igor) által alapított vár.

Akkor kik is voltak az úgynevezett honfoglalók? Amíg a szkíták békés jámbor telepések voltak, addig a leszármazottaik, akik az orosz és türk népekkel keveredtek, nagyon is harcias néppé váltak. Ezt ki lehet hámozni a nyelvek keveredéséből. Az orosz ход (hod) és a magyar had szó egy töről származik. A had egy olyan sereg, amely állandó mozgásban, főleg menetelésben van. Az orosz ход (hod) menetet jelent, поход=hadjárat. Az íratlan nyelvben a d és a t közt elmosódik a különbség (ez igen jellemző még ma is a német ajkúakra), ezért állíthatjuk, hogy eredetileg a hadsereget hatseregnek hívták. Ezt pedig azért, mert egy menetoszlop a leg-hatékonyabb hatsoros felállásban. Maga a hatás szó és a hatalom is innen ered. Az -alom, -elem

⁶⁵⁶ Носовский, Фоменко, 2020. 3.4. fejezet.

⁶⁵⁷ „Никоновская летопись уточняет: 'И несша ихъ НА ГОРУ, погребоша ю, еже ся ныне нарицають УГОРСКОЕ, идеже есть дворъ Олминъ; на той могиле постави Олма церковь СВЯТОГО НИКОЛУ'.” (Uo. 3.10. fejezet.)

⁶⁵⁸ „Татищев сообщает, что Олег, 'СЛЫША ОТ КИЕВЛЯН ЖАЛОБЫ НА ОСКОЛЬДА и позавидовав области его, взяв Ингоря (Игоря – Авт.), пошел с войсками к Киеву. БЛАЖЕННЫЙ ЖЕ ОСКОЛЬД ПРЕДАН КИЕВЛЯНАМИ И УБИТ БЫЛ'.” (Uo. 3.5. fejezet.)

⁶⁵⁹ „Князь Игорь наследовал князю Олегу. Сразу после смерти Олега, при вступлении Игоря на престол, в прежде едином Русском царстве возникает раскол. От Киева, где правит Игорь, отложились Древляне.” (Uo. 11. rész.)

képző valami nagyot jelent (társadalom, fejedelem, uradalom stb). Hatalom = hadalom = egy nagy hadsereg, ami valóban hatalmat jelentett. Ez a forma megtalálható az orosz nyelvben is, orosz szavakkal. Oroszul: hat=шест, шестбобать=menetelni, нашествие=behatolás, hódító hadjárat.

Véleményem szerint a had (hat) és ennek rokon szavai, a harcias türk népek nyelvéből származnak.

Érdekes szó a конец=vége szó. А кузнец (kovács), певец (énekes). Mivel a конь lovat jelent, akkor logikusan a конец lovast kellene jelentsen. Lehet, hogy eredetileg ez is volt a jelentése, csak idővel ártelmeződött. A lovasok megjelenése a legtöbbször rablást jelentett. Tehát úgy tekintettek rájuk, mint a terminátorokra. Ezért kapta a конец a vég jelentést. Talán nem voltak ilyen veszedelmesek, akik szekéren érkeztek. Az orosz nyelvben a szekeret általában телега (telega)-nak hívják. Ez hasonlít a magyar taliga szóhoz. Eredetileg toló iga. Az iga ellentétben az általános értelmezéssel, nem jármot, hanem terhet jelentett, mert, ugye, ott van az ígás állat elnevezés, ahova a lovat, öszvért, szamarat is besorolják, habár nem tesznek a nyakukba jármot. Ha a taliga toló szekér, akkor kell legyen egy húzó szekér is. És valóban az orosz nyelvben megtaláljuk a павозка (pávozka) formában: воз=húz, vonz. Még egy pár párhuzam: каторый=mely, некаторый=némely; колко=hány, неколко=néhány; старик=öreg, старож=őr, один=egy, единица=egység (szám), едино=egyedül, единый=egyedi, одинагласно=egyhangulag.

Körülbelül száz olyan szó létezik, amelyek ugyanolyan értelemmel bírnak úgy az orosz, mint a magyar nyelvben.

Az orosz nyelv elég fésületlen, vagyis megmaradt abban a kezdetleges állapotában, amelyben minden európai nyelv találtatott a reneszánsz kora előtt. A nyelvújításokat is a reneszánsz hozta, de sajnos, ahogy mondani szokták, a mosdóvízzel kiöntötték a gyereket is. Nemcsak a nyelvet újították meg, hanem az írott szövegek tartalmát is, az adott politikai és vallási követelményeknek megfelelően. Az olyan írásokat, amelyek nem illettek a Scaligeri által felállított kronológiába, megsemmisítették vagy átirták. Szerencsére ezt nem tudták tökéletesen végrehajtani az orosz nyelvterületen.

„Андроник Комнин долго не вступал в столицу, выжидая удобный момент... Лишь в апреле 1183 года... [235:1], с.258. Но особенно тесными были его связи со скифами, то есть с Русью. Царь-градские летописи обвиняют его в пристрастии к скифским обычаям, к скифам. Как Андроник побывал во многих странах, был в Иерусалиме, Багдаде, Икони, Дамаске сообщает Никита Хониат, перед смертью Андроник пытался переправиться к тавроскифам, то есть на Русь: 'Предположил же он бежать к тавроскифам, потому что все римские области, равно как и владения других народов, считал для себя не безопасными' [933:1], с.355. С. Б. Дашков именует скифскую охрану Андроника 'варяжской' [235:1], с. 261. Никита Хониат говорит: 'Он (Андроник – Авт.) имел при себе немало телохранителей, притом всех варваров... которые... по большей части нисколько не понимали греческого языка' [240], с. 331.”⁶⁶⁰

Amint látjuk, 1183-at írunk, amikor a bizánci trón egyik pretendense a szkítákkal paktál. Sőt érti a nyelvüket és felveszi a szokásaikat. A testőrségét is mind szkíták alkotják. Ezeket a „варвар” névvel is illetik, amit lehet avaroknak vagy egyszerűen csak barbárokként fordítani. A krónikába beszúrt ilyen pontosítások: „то есть с Русью” (vagyis hogy a szkíták alatt oroszokat kell érteni), már a későbbi átirásoknál lehettek beszúrva. A nyugati történészek szerint a szkíták a Krisztus előtti évszázadokban éltek. Tehát itt egy ezeréves csúsztatásról van szó. Ahogy a régebbi írásokat olvasom, mindinkább az a meglátásom, hogy az európai történelemírás a keresztes háborúk idejével kezdődött. Freisingi Ottó ír az eretnkség leveréséről.⁶⁶¹ Nem a III. században égették a keresztényeket, hanem a XIII.-ban. Csak ezeket eretnekeknek hívták,

⁶⁶⁰ Носовский, Фоменко, 2006. 579-80.

⁶⁶¹ Frisingensis, 1669.

mert az Istenük a nem a bosszúálló Jehova volt, hanem az ősi női isten (Minerva, vagy Nagyboldogasszony).⁶⁶²

Orosz krónikaelemzők megegyeznek abban, hogy a kijevi orosz állam alapítói szkita származásúak voltak. Az is kiderült, hogy telepések, és nem helybéli lakosok voltak, és ugyanakkor a kultúra képviselői, és nem holmi kóbor nomádok. A fent említett közös szóösszetételek csak egy hosszabb együttlét alatt jöhettek létre. Ez ugyanakkor a két nép keveredésére is utal. A következtetés csak az lehet, hogy a honfoglalók, elszlávosodott Kárpát-medencéből elszármazott szkiták voltak, de semmi esetre sem a magyar nyelv és kultúra igazi hordozói. Miután birtokba vették a Kárpát-medencét, amire némi okkal jogot is tartottak, megtanulták az őslakosság nyelvét. Azt meg kell jegyezni, hogy a kijevi népesség nemcsak oroszokból és szkiták leszármazottaiból állt, hanem jócskán lehettek türk és tatár nemzetiségek is ott. Ezek is jöttek a honfoglalókkal.

Továbbgondolva az előzőket: A nyelv kialakulását nagyban befolyásolta a környezet. Az őstelepülések mindig tavak, tengerek partján, folyók torkolatánál alakultak ki. Ez két okból volt célszerű. Amíg az ember halász-vadász életmódot folytatott, addig a folyók torkolata nyújtotta a legnagyobb halbőséget. Nagyobb távolságok megtételére pedig a vízi közlekedés volt a legalkalmasabb. Így az ősnyelv egyik alapszava a víz kellett legyen. Ha megvizsgáljuk az európai nyelvek víz szavát, azt látjuk, hogy majdnem mind rokonságban áll. Ettől csak a latin nyelv üt el. Ha a szavak egy töről származnak, akkor a nép, aki ezeket használja, ugyancsak egy töről kellett származzon.

Víz, vezi, voda, wasser, water stb, mind a víz megnevezésének az összavából származik. Melyik, helyesebben milyen lehetett ez az ősz szó? Az ősembernek a beszéd orgánuma még nem volt kifinomulva, ezért a v-t inkább ua-nak ejtette ki, a t, d, z, sz mássalhangzók közt, de a magánhangzók közt sem tett különbséget. Ezért tudott létrejönni ilyen sok formája a víz szónak. Az ősember nem lehetett túl beszédes. Már csak azért sem, mert a legtöbb idejét halászattal és vadászattal töltötte, s mint ismeretes, ezen foglalkozások nem hogy igényelnék, de egyszerűen tiltják a sok beszédet. Ha kevés szóból is meg kellett értsék egymást, akkor egy szónak több értelme is volt, az adott körülményeknek megfelelően. A vz vizet, evezést és vezetést is jelentett. Ugyanez áll fenn az orosz nyelvben is (mármint az ősi formájában): вд (вода= víz, водить=vezetni, водопровод=vízvezeték). A vz gyök, evezést is jelentett. Evezéssel lehetett vezetni a csónakot. Ha a vz gyökhöz kapcsoljuk a ló végződést, ami eszközt jelent, mint a vasaló, sarló, padló (maga a ló is eszköz volt) esetében, akkor megkapjuk az evező lapát eredeti formáját: a vezlő (veszlő), amely a magyar nyelvből már eltűnt, de megmaradt az orosz nyelvben весло (veszlő) formában (ezt a román nyelv is átvette vîsla formában). Ezt bizonyítja az átvészelné kifejezés. Ha visszafordítjuk az átvitt értelmet, akkor egy veszélyes, vizen való átevezés képe jelenik meg előttünk. Innen ered a vészhelyzet kifejezés is.

Ilyen összót találunk különböző nyelvekben jócskán, ha megkeressük: Az evésre vonatkozólag: еда (orosz), étel (magyar), Essen (német), eat (angol). A körre: kör, Kreis (német), круг (orosz), circel (angol). Itt a gyök a *kr*. Az angolban a latin hatás miatt a *k-t c*-vel cserélték föl. A következtetés csak az lehet, hogy létezett egy eurázsiai ősnyelv, amit egy ősnép beszélt. Ez az ősnép nem lehetett más, mint a szkiták. Az a tény, hogy a szkiták nyelve a legtöbb európai nép nyelvére hatással volt, azt jelenti, hogy nagy területen élő népről van szó. A történészek nagyjai két Szkitiáról beszélnek. Egy nyugati (Kárpát-medencei) és egy keleti (Orosz-alföldi) Szkitiáról.

Az úgynevezett honfoglalás kapcsán minket az orosz–magyar nyelvi kapcsolatok érdekelnek. Az orosz krónikák az orosz nép őseit szkitáknak nevezik, de már a honfoglalás korában megjelenik az orosz név. Vagyis ebben a korban az orosz alföldön élő szkiták orosz nyelvet beszéltek.

⁶⁶² V. ö. [Korai Biblia](#) - ahol érdekes elszólások vannak.

Az ősnyelv szógyökökből állt. A legtöbb szógyök a magyar nyelvben található és ezekre épülnek a magyar szavak, a ragok segítségével. Tehát *a szkiták nyelve az ősmagyar nyelv*. Ha a szkiták eredeti hazája nem a Kárpát-medence, hanem az Orosz-alföld lett volna, akkor az Orosz-alföldön most magyarul beszélnének, de ott a szkiták csak telepések voltak. Ezek keveredtek az ottani orosz néppel. Azonban nem sokkal a kereszténység felvétele után megjelent egy új nép, a türkök. Ezek sosem voltak egységes nemzet, hanem rablásra és hódításra verbuválódott, közel-keletről származó lovasok. A kifordított történelem úgy állítja be, hogy ezek lettek volna a magyarok ősei, pedig ezek épp a magyarság leigázói voltak. Gyerekes az az állítás, hogy a türkök csak úgy elvonultak Kijev alatt, mert ugyebár ők „az Attila örökségébe” kíváncsiak. Ellenkezőleg. Meghódították Kijevet és ott uralkodtak hosszú időn keresztül. Kilen száz körül a magyarok vissza akarták szerezni az Arnulf császár által elbitorolt moráviai területeket, ezért segédcsapatokat kértek Kijevtől. Ezek meg is érkeztek Olmin (Álmos) vezetésével, és a baráti segítség ára az Árpád-házi dinasztia elfogadása lett. Olminnak volt egy másik neve, az Ungor, ami talán a származását próbálja jelezni. Oroszul Ingor az olvasata, mint feljebb láttuk. Az oroszok a szkitákat ugoroknak is hívták, ez pedig hegyit jelent (гор=hegy). Vagyis akik a hegyfelől érkeztek, a Kárpátok felől. Az orosz nyelvben az ино (ino) idegent jelent (иногородец=más városbéli), ezért feltételezhetjük, hogy az Ingor (Igor, Ungor) Olmin (Álmos) származására vonatkozik, vagyis hogy a türkök közül való. А город=város szoros kapcsolatban áll a гора=hegy szóval. Ez nem véletlen, mert a város a várak körül épült, a várakat pedig általában valamilyen hegyre építették. Ezen szavakban megtaláljuk a *gp* (*gr*, *kr*) gyököt, ami a *kör* ősnéve. A régi várakat általában köralakba építették, de a Kárpátok is körbezárja a Kárpát-medencét.

Ha igaz lenne az az állítás, hogy a honfoglalók szlávokat találtak a Kárpát-medencében, akkor most Magyarországon az orosz lenne a nép nyelve. A krónikák szklavinokról írnak, ez pedig latinul szolgát jelent, ami szintén alátámasztja a feltételezést, hogy a „baráti” segítségnyújtásból lett a honfoglalás. Persze miután a „honfoglalók” keveredtek és beolvadtak a magyar népbe, lassan feledésbe ment az igazság.⁶⁶³

Ahogy Fomenko bemutatja, rengeteg középkori oroszországi leleten (úgy mint kardok, pajsok, sisakok) arab írás van. Ugyanez a helyzet lengyel területeken is. Ennek a magyarázata csak az lehet, hogy volt egy muszlim műveltségű tatár uralom. A déli népek mindig szaporábbak voltak, mint az északiak. Így időről-időre megismétlődik egy népvándorlás délről északra. A déli népek nemcsak szaporábbak, de éppen ebből kifolyólag kegyetlenebbek is voltak az északiaknál. Ezért könnyebben tudták félelemben tartani és uralni a megszállt országokat. A régi időkben lóháton hódítottak. Orosz nyelven a ló neve kony. Így a konyec (ahogy pevec=énekes, kuznyec=kovács) lovast kellene jelentsen, de oroszul azt jelenti hogy vége. Vagyis a lovas hódítót úgy tekintették, mint egy „terminátort”. A „magyar” Árpád népe is ilyen lovasnép volt, de ahogy az oroszországi tatár muszlimok nagy többsége beolvadt az orosz népbe, ugyanígy az Árpád népe is beolvadt a Kárpát-medencei magyarságba.

„A dolgok így állván, hogy mennyit ártott Arnolfus az Egyháznak és a vallásnak, alig lehet kimondani, bár másfelől lehet, hogy nem volt igazságtalan a háborús ürügy, az üres ambíció, ha igaz, amit Reginó, Mutius és mások írnak, Arnolfus a beavatkozásával nemcsak a Bohémeket és Morvákat gyengítette, de ez nem szolgálta a Német királyokkal való egységet sem. De a Hungárok megsegítésére olyan seregek is érkeztek a határon túlról, akik nem eretnekek vagy vallási szakadárok, hanem pogányok, akik számára a Krisztus vallásának megsemmisítése kedves dolog. Mégsem voltak annyira embertelenek a Hungárok, mint a felfogadott zsoldosaik, ha visszakapták volna, ami nekik járt, de mivel Arnulf erre nem nagyon hajlott, így nem volt megoldás. Ígéretet kaptak a haza visszaszolgáltatására és várták a megígért napot. Így álltak a dol-

⁶⁶³ V. ö. a következő, *Szőnyeg alá separt gazságok és igazságok* című fejezettel.

gok, Arnulftól nem jött válasz, a Hungárok becsapva érezték magukat, ezért benyomultak Németországba egész Fríziáig, aztán Galliáig irtották a népet, innen Itáliába, akikkel a longobárdok kérésére enyhébben bántak.⁶⁶⁴

Az a pár orosz szó, ami meghonosodott a magyar nyelvben, épp a honfoglalókkal jött orosz ajkú néptől származik. Amíg a türk eredetűek a hadműveletekkel foglalatostkodtak, addig az orosz ajkúak az adminisztrációs feladatokat és a vallási dolgokat látták el. Azt tudni kell, hogy a hódítás nem lehet tartós, ha nincs ideológiailag is alátámasztva. A magyarok ősi vallása a szkita vallás volt. Ortodox területeken a kolostorokat ma is szkiteknek nevezik, ami azt bizonyítja, hogy szkita örökségek. Az orosz krónikák szerint Aszkold, aki maga is szkita volt, nagy utat tett Bizáncba, majd a hazatérésekor megkezdte a kijevi nép áttérítését a keresztény hitre, vagyis a izánc által képviselt görögkeleti vallásra. Ezt a vallást hozták magukkal a honfoglalókkal jött orosz ajkú hódítók. Tőlük származnak az olyan vallási szavak, mint a vecsernye, vagy a kereszt. A búcsú szó a magyar nyelvben búcsújárást és búcsúzást is jelent, azonban a teljes értelmét csak az orosz nyelvben találjuk meg. Прощение= bocsánat, прашчение=bocsánat. A búcsújárás egyrészt a régi bűnös élettől való búcsúzást, de ugyanakkor a bűnbocsánat reményét is jelentette. A barátapap megnevezés is az orosz nyelvből származik. Ezek testvéreknek hívták magukat. Oroszul a testvér брат (brát), így lett a testvérből barát. Az oroszajkúak a vallási dolgok mellett az adminisztrációs dolgokkal is foglalkoztak, mint a területek elosztása, a kereskedelmi központok megszervezése stb. A mezsgye szó az orosz между-ból származik, ami közt jelent. A szereda, mint Nyárád-szereda, Csik-szereda, az orosz среда szóból származik, ami közepet (központot) jelent. Ugyanígy a szerda a hét központi napja. Legújabb honfoglaláskori görögkeleti stílusban épült templomok nyomaira bukkannak. A rábukkanást persze legtöbbször az érdek határozza meg.

Szent István egyszerre két legyet ütött. Egyrészt megtérítette a türköket, akik valószínűleg iszlám hitűek voltak (ami talán az ariánizmus radikális formája volt), másrészt megszabadult a görögkeleti pópáktól.

Ideje volna már kimondani az igazságot a csernátoni feltárásokkal kapcsolatban is. Ugyanis ott jól látható, hogy a honfoglalás előtti tűzhelyek sokkal rendezettebbek, mint a honfoglalás utániak. Szégyentelenül azt állítják, hogy az előbbieket szláv, az utóbbiak pedig magyar települések.

A magyar nyelvben meghonosodott orosz szavak száma nagyjából tükrözi a honfoglalókkal betelepült orosz lakosság arányát.

Magyar–orosz szavak a репа=répa, пой=raj, сабля=szablya, сито=szita, солома=szalma, сосед=szomszéd, стог=osztág, тесто=tészta, толмач=tolmács, триук=trükk, фи́га=füge, хозяин=házigazda, холм=halom, хохот=hahota, цитра=citera, череп=koronya, чудесный=csodás, чудо=csoda, чулок=csülök, шапка=saroka, шуба=suba, щепа=csap, обворазивать=elvarázsolni, недуг=nyíltan, nem dugva, обед=ebéd, комень=kő (kemény), окошко=ablak, папи́роша=cigaretta, пар=pár, парад=parádé, парочка=párocska, паук=rók, печенье=pecsenye, подкова=patkó, поток=patak, потроха=bél, просто=egyszerű (paraszti), пустяки=pusztaság, раб=rab, равнина=rónaság, разгар=gar, ярмо=járom, ясли=jászol, выдра=vidra, мерить=mérni, выпуклый=konvex (puklis), галушка=galuska, глиста=giliszta, голубка=gallamb, дробный=darabolt, дыня=dinnye, ды́хало=gége (ziháló), едино=egyedüli, един=egy, кавардак=kavarodás, ключ=kulcs, кля́тка=kalitka, колас=kalász, ко́пй=sírgödör, двор=udvar, кум=кома, ку́хня=konyha, ла́нь=szarvastehén, ла́пта=labda, хала́т=hálóing, ве́дро=veder, ко́пать=kapálni, а́снй, образова́ние=ábrázolás, по́стух=pásztor, па́ро=pára, холм=halom, капу́ста=káposzta, ши́п=csap, síp.

Persze vannak magyar szavak, amelyek átmentek az orosz nyelvbe: mint a весло=evező (a ló végződés eszközt jelent, átvészelní=átevezní, vagyis a vészló=evező egy régi magyar szó,

⁶⁶⁴ Melchior Inchofer, 1644. 111.

akár a kováló=kalapács), шип=csap, síp, шипеть=süvíteni, вилка=evővilla (látszik hogy ez a villának kicsinyített formája), mérni=мерить, мера=mérték, мерещийся=merengeni, álmodni, мерзавец=undorító, мерский=visszataszító. A magyar mérni szó a *merni*-ből származik. Az italt és a gabonát kupával mérték. Úgy látszik, hogy a hódítók nem nagyon szerettek méricskélteni, ezért lett a мерзавец=undorító (méricskélő ember), és a мерский=visszataszító (ember).

Úgy gondolom, hogy a berek szó az orosz беper (bereg)-ből származik, és ezt is az oroszajkú honfoglalók hozták magukkal. A беper partot jelent. A бережный=elővigyázatos, берегать=óvni, őrizni. A partmenti hajózás az elővigyázatosságról szólt az ősidőkben, amikor a hajózás még a kezdetleges szakaszában volt. Az a nép, aki ezt a kifejezést használta, tenger mellett lakott. A szkíták a folyók között éltek. Az orosz nyelvből átvett berek már folyópartot jelentett, de amint tudjuk, a folyópartokat mindig egy erdősáv övezte. Így kapta a berek az erdősáv-jelentést.

Aventinusnak nem lehet felróni, hogy nagy magyarbarát lett volna, sőt ahol lehetett, még rátett egy lapáttal a becsmélésre. Mégsem volt elég figyelmes, hogy amikor a régi írásokból kompilált, ne hagyott volna meg olyan mondatokat, amelyek elárulják az igazságot.

A nomenklatúrában: Aventinus szerint a hunokat vagy kunokat, ahogy a latinok és a görögök hívják őket, a németek (mert ő az volt) Hauneknek hívták.⁶⁶⁵

Figyelembe véve a következőket, ugyancsak Aventinusnál: „Haemerikumot (a h elhagyásával Aemerikum) szentként tisztelték (mármint a magyarok). Ez Szent Istvánnak és Gizella, II. Henrik császár nővérének a fia volt.”⁶⁶⁶

A h-t elhagyva a Hauneból Aune lesz, de a régi írások szerint az *n* is ugrik, és máris megkapjuk az Aue=Árterület nevet. Auer (németesen kiejtve Avar)=árterületi ember. Ezért a történelemkönyvekben a magyarokat mikor Avaroknak, mikor Hunoknak vagy Kunoknak írják le.

Az auer elé téve egy b-t, megkapjuk a bauer szót, ami németül parasztot jelent. De mivel itt egy nagy népességről volt szó, akik nemcsak Ausztria, de Bajorország területét is lakták, az írásokban bavarokként szerepelnek. Aventinusnak nem kis fáradságába került annak a leplezése, hogy ezeken a területeken hajdanán avarok éltek.

„A parasztokat még ma is Boieroknak hívják. Főntebb ismertettük, hogy a paraszt névnél az o-t használjuk (boier), az urbánusnál meg az a-t (Baier). Ezeket az elterjedt irodalomban Bavaroknak is hívják, a mi íróink Boioariosnak meg Bojariosnak szokták hívni.”⁶⁶⁷

Itt megjegyzendő, hogy a Boier szót a hollandok Búrnak ejtik. Vagyis a búrok holland parasztok voltak, akik lehet, a gyakori árvizek és a túlnépesedés miatt Bajorországban telepedtek, de ők voltak Dél-Afrika első gyarmatosítói, és ugyanúgy megtalálhatjuk őket a román Regátban boiér név alatt, ami már ugye gazdag földtulajdonost jelent.

„A német népnek négy alkotó eleme van: a Teutonok, a Vendek, a Cimberek és az Ugorok (magyarok). Ezeknek a nyelvük, intézményeik, vallásuk, szokásaik mind eltérőek egymástól... Az ugorok szkíták, vagyis sajt- és tejevők: kiket a görögök Tyrofagos es Galactofagosnak neveznek.”⁶⁶⁸

Itt már láthatjuk a politikai célt. Az avarok bekebelezése után jöhet a magyarok bekebelezése és a német nép közé számláltatása.

⁶⁶⁵ „Haunen gentes sunt quas latini et graeci Hunnos et Chunos vocant.” (Aventinus, 1580. Nomenklatura.)

⁶⁶⁶ „Haemicum, et absque aspiratione Aemicum vocant, ipsum pro divo colunt. Fuit filius Stephani primi regis Ungorum et Gisalae sorosis D. Hainrici secundi Imp.” (Uo.)

⁶⁶⁷ „Quin agricolae vel hodie Boier dicunt. Supra docuimus Rusticis nostris o esse, ubi Urbanis a est (Boier, Baier). Quos itaque vulgus litteratorum Bavaros, nostri scriptores Boioarios et Boiarios: prisci Graeci et Latini Boios appellare solent,” (Uo. 2.)

⁶⁶⁸ „Germanorum genera sunt quator: Theutones, Venedi, Cimbri, Ugri. Hi omnes lingua, institutis, religione, moribus differunt... Ugris Scythulae, sive Scythae, hoc est Casei, ac lactis voraces: quos Graeci Tyrofagos et Galactofagos nuncupant.” (Uo. 8.)

„Az ugorok, kik magukat magyaroknak nevezik, egy nemzetet alkotnak, nem úgy, mint a németek több nemzetiségben.”⁶⁶⁹

Hát épp ez volt a baj a magyarokkal, és ma is ez.

„Németországnak Ausztria és Magyarországgal határos vidékein még a mai napig is megmaradt a szkita név.”⁶⁷⁰

Összegezve: ha ugyanabban az időben ugyanazon helyen létezett a Kárpát-medencei népnek különféle megnevezése, úgymint szkita, hun, avar, magyar, akkor ezek nem szerre jöttek és egyik a másikat irtotta, hanem mindig is ott voltak.

„A Tarcál (szerbül Фрушка Гора / Fruška Gora, horvátul Fruška Gora, latinul Mons Almus) középhegység a Szerémség északi részén, Szerbiában. Régi magyar neve Almus-hegy, de ismert Árpataró néven is. Kis része átnyúlik Horvátországba is. Néha a 'Vajdaság ékszerének' nevezik gyönyörű tájai miatt.”⁶⁷¹

Na, itt már megtaláljuk Álmost és Árpádot is.

Mivel Hérodotosz számított a történelem atyjának, ezért minden nemzet a saját javára próbálta értelmezni az írásait. De van egy pár írása, amit nehéz kiforgatni. Ilyen a Dárius hadjárata.

Egyesek nem ártallják dicsérni a Habsburgokat a magyar történelemmel szemben tanúsított toleranciájuk miatt. De vajon ugyanilyen toleranciát tanúsítottak volna, ha a magyarok idejében hozzájutnak a történelmi forrásokhoz és egyszerűen kijelentik, hogy tulajdonképp mi nem jöttünk keletről, hanem itt voltunk ősidőktől, sőt jóval nyugatabbra, mint most? Ne feledjük, hogy egy történelmi írás egyben birtoklevélül is szolgált sok ideig. Ezen birtoklevelek érvényesítéséhez indítottak nem egy háborút.

Az ezredforduló előtti időkről írt történelem több mint 90% fikció. Ezt a fikciót kétféleképpen lehet megírni: az adott nemzet hasznára, vagy kárára. Akkor tegyük fel a kérdést, hogy a „vándorlás” és „honfoglalás” koncepció a magyar nép hasznát, vagy kárát szolgálta-e? És *ha idegen történelmi források tanúsítják, hogy nem volt vándorlás, akkor mi miért erőltetjük, hogy volt?* Ennyire birkák vagyunk, vagy saját magunk ellenségei?

Itt pedig nézzük ezt egy másik történész olvasatában. Ezt a könyvet 1569-ben adták ki. Ez valamivel közelebb áll az eredeti forrásokhoz, mert a nagy ferdtéseket a jezsuiták viszik véghez a 17. században:

„Visszatérve az avarokhoz azt mondhatjuk, hogy valamikor összevegyültek a bójokkal, és a kevert népet Bojováriaknak nevezték, és akik ignorálták ezt a keveredést, boioáriknak hívták őket, mint Aventinus, aki egyszerűen utálta a Bavar megnevezést... Lajos (Arnulf fia) Norikum mellett birtokolta az apjától örökölt birodalmat, vagyis Németországot, Thoringiát, Ausztráziát, Szászországot, és az Avarok vagyis a Hunok birodalmát. Amikor azt mondjuk, hogy avarok, azok a hunok.”⁶⁷²

„A Hungárok, vagy Ungorok, ahogy Marcellinusnál [Ammianus Marcellinus 400-ban halt meg] olvashatjuk, Arnulf császár idejéig [IX. század vége felé] a szarmátiai erdőségekben és a Kárpátok hegyei között laktak. Miután Nagy Károly az Avarokat vagyis a Hunniváriakat a Dunán túlra kergette, Arnulf kihívta őket [a Hungárokat] azzal a megállapodással, hogy ha segítik őt, nekik adja Dáciát lakóhelyül: ezt ők gyorsan el is foglalták és hét évig itt laktak békességben. Aztán Arnulf halála után, kihasználva a még gyerek Ludovik tehetetlenségét, a keresztények

⁶⁶⁹ „Ugri qui ipsorum lingua Maegari vocantur, una gens est, non in plures nationes divisa, ut ceteri Germani.” (Uo. 9.)

⁶⁷⁰ „Pars Germaniae in confinio Austriae, et Ungariae Scythae nomen etiam nunc retinet.” (Uo. 10.) —

⁶⁷¹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tarcál-hegys%C3%A9g>.

⁶⁷² „Rursus ad Avaros redeuntis dicimus eorum cosdam se Bois coniuisse, qui Boiavari commisto nomine sunt vocati, ac deinde eorum vitio qui compositionem hanc ignorabant, Boioarij quod posterius nomen miror qua de causa Aventino adeo placuerit, ut bavarorum appellationem fere abominetur... Ludovicus vero praeter Noricam, quam habebat, tenuit regna que pater suus illi dederat, id est Almaniam, Thoringiam, Auistrasiam, Saxoniam et Avarorum id est Hunorum regnum. Hic dum dicit Avarorum, id est Hunorum.” (Goropii Becani, 1569. 779.)

öszöntésére elfoglalták Moráviát, megölték Szatoplukot, és benyomultak Bajorországba...”⁶⁷³

Tehát hol laktak a magyarok Arnulf idejéig? A Kárpátok hegyei és a szarmátiai (Lengyelországi) erdőkben, vagyis az avarok (hunok) közvetlen közelében. Akkor milyen nyelvet beszélhettek?

⁶⁷³ „Hungari igitur sive Ungorij, ut apud Marcellinum est, ad Arnulphi usque etatem intra saltus Sarmaticos et Carpathios montes domicilia habere, ab eo tempore quo Hunni, sive Avari sive Hunnavari á Carolo ultra Danubium sunt fugati, é quibus locis ab Arnulpho exciti sic videntur cum eo pepegisse, ut si auxilium ferrent, Daciam eis daret habitandam: quam vi mox occupatam quieti septem circiter annos tenuerunt, donec post eius mortem, contempta Ludovici in imperio successoris pueritia, post Moraviam impulsu Christianorum in potestatem redactam, et eius regulus Zventibaldi filius occisos, Bavariam invadunt...” (Uo. 780.)

11. Szőnyeg alá seprert gazságok–igazságok

Úgy tűnik, hogy igazságok és gazságok eltussolása a nyugati társadalmakban nagyon régi szokás. Az a tény, hogy bizonyos dolgok a történelemben időről-időre megismétlődnek, egyrészt annak tulajdonítható, hogy fantáziátlan történelemhamisítók plagizáltak, de ugyanakkor az is igaz, hogy az emberi karakterek öröklődnek apáról fiúra, és az évezredek folyamán nem sokat változnak. Ezért a karakter-különbségekből adódó konfliktusok is újra és újra megismétlődnek. Karakterkülönbségek lehetnek személyeknél ugyanúgy, mint népeknél, etnikumoknál. Az ebből adódó konfliktusok sok esetben pusztító háborúk formájában nyilvánulhatnak meg. Ezért a globalista nézetek képviselői úgy okoskodtak, hogy ha összekeverik a népeket, a konfliktusok maguktól meg fognak szűnni. A karakterkülönbséget nevezhetjük kulturális, vagy egyenesen szellemi fejlettségi különbözőségeeknek. Egy művelt ember általában nemes lelkű, ami semmiképp sem jelenthet együgyűséget. A nemes és nemtelenek összekeverése után a fél-művelt ember a nemes lelkűséget összetéveszti az idiotizmussal. Migránsügyben most ez a helyzet. A Biblia is kétféle embertípusról ír. Az egyik a Káin vagy a Kám típus, a másik meg egy jámbor Ábel-féle áldozat. A keresztény vallás, ha egyáltalán komolyan vesszük, azt tanítja, hogy engedjünk, és ne védekezzünk a Káin- és Kám-féle támadások ellen. Ha arcul csapnak, tartsuk oda a másik felét is arcunknak, ha elveszik a felső ruhánkat, adjuk oda az alsót is, aztán engedjük magunkat molesztálni és keresztrefeszíteni. A keresztény hit ilyenszerű vallása az európai ember kipusztulásához vezethet. Az európai embernek hitre van szüksége, de vajon hihet-e olyan vallási vezetőkben, akikből hiányzik a korrektség? Akik titkos dokumentumokat rejtegetnek, majd ha valaki ezeket felfedi, tolvajnak nevezik? Sajnos van mit rejtegetni. Egy sor pápának, ha egyáltalán léteztek, olyan botrányos tetteik voltak, ami szégyen egy közönséges ember számára is. Mégis Isten helytartójának és tévedhetetlennek tartották magukat.

Nézzük meg a következő szöveget Bonfini-től: „Quum ad Paschae solennia, Romam cum uxore liberisque venisset, pontificis pedes perreverenter deosculatus... – Amint a Húsvét ünnepére jött feleségével és gyerekeivel, nagy tisztelettel megcsókolta a pápa lábát...”⁶⁷⁴ (Itt Nagy Károlyról van szó, de ha ő nem létezett, ami valószínű, akkor talán Ottóról.)

A történészek úgy magyarázzák, hogy Mátyás király hívta Bonfini-t az udvarába és felkérte, hogy írja meg úgy a magyar történelmet, hogy az formájában elfogadható legyen a művelt nyugat számára. Szerintem, akit zavart a magyar történelem, az nem Mátyás volt, hanem Beatrice. A magyar évkönyvekben ugyanis olyasmik vannak, amik valóban megtörténtek, de az olaszok számára nem nagy büszkeséget jelentenek. Ilyen tény az, hogy a hétszázas évektől egész a kilencszázas évekig, tehát kétszáz éven keresztül, Itália nagy részét a szaracénok tartották megszállva. Persze Itália nem volt egyedül ebben a helyzetben. Rosszabb volt a helyzet Spanyolországban, a Közel-Keleten, Görögországban, de még Franciaország nyugati felén is jelen voltak.

⁶⁷⁴ Kulcsár Péter fordításában püspök szerepel: “Amikor a húsvét ünnepére feleségével és gyermekeivel megérkezett Rómába, mély alázattal megcsókolta a püspök lábát.” (Bonfini, 1995. I. 9. 203. mondat.)

Ezért próbálta Bonfini hitelteleníteni a magyar évkönyveket (amelyek az ő idejében még biztosan kéznél voltak, de utána nyomtalanul eltűntek, amelyekből csak töredékek maradtak fenn Inhofer Melchior jóvoltából, amit sok ideig a Vatikánban dugdostak), amint a következő szövegben, ilyenképpen írva: „*si eorum Annalibus fortasse crediderimus* – ha hitelt adhatunk az évkönyveiknek”, mármint a magyarok évkönyveinek.

De lássuk, mit ír Bonfini a honfoglalásról:

„...körülbelül 32 évvel azelőtt, hogy Nagy Károly Itáliában a longobárd birodalmat megsemmisítette, a hunok, akiket aztán magyaroknak neveztek, visszatértek a Pannóniákba. Mert – ha évkönyveiknek esetleg hihetünk – az üdvösséget követő hétszáznegyvennegyedik, az Attila halála utáni háromszázegyedik esztendőben, Leó fia, Konstantin császárságának és Zakariás pápaságának az idején jöttek vissza. Más szerzők nagyjából azt állítják, hogy az egyszer már elfoglalt Pannóniákat nem is hagyták el sosem. Ezt a longobárdoknak az előző könyvben elbeszélte háborúiból egyszerűen ki lehet következtetni, hiszen a hunok, akiket avaroknak is mondtak, Kagán király idejében ezekkel többször hosszas szövetséget tartottak, melynek végeszakadván, gyakorta keményen hadakoztak. Véleményem szerint az avarok nem királyukról, hanem állhatatlanságukról kapták a nevüket, mert lakóhelyüket gyakran változtatták, és mert az övék volt Szkítia legősibb népe, melyet szoros rokonság kapcsolt a hunokhoz, hunoknak tartották őket. Amikor pedig Vindeliciát elfoglalták, a bajorokat, mint sokan vélik, a bójokról és az avarokról nevezték el; egypáran, mint fentebb kifejtettük, ezeket boioarinak mondják. Azt tehát, hogy körülbelül 300 évig hunok nem lettek volna a Pannóniákban, másokkal nemigen tudom alátámasztani. Idegen földön nem is tehettek szert harminckét év alatt akkora erőre, hogy Károly roppant súlyos támadását könnyedén elviseljék, és nem találhatták elhagyatottan azt a termékeny és kellemes éghajlatú földet, amelyre nemcsak a szomszédok, hanem a legtávolabbi nemzetek is ácsingóztak.”⁶⁷⁵

Világosan látszik, hogy itt a Kagán (akit más írásokban Kagasnak is írnak) személynév.⁶⁷⁶ Persze akik az avarokat is ázsiai betolakodóknak akarták feltüntetni, jól jött nekik a kagán mint tatár uralkodói cím.

Mindezen kételyek után Bonfini mégis bizonyítani próbálja a honfoglalás tényét. Ma már bebizonyosodott, hogy genetikailag a magyarságban elenyészőek az ázsiai gének. Tehát keletről semmiképp sem jöhetett egy nagyszámú népesség. Akik jöttek, egyrészt segédc csapatok voltak, de a tatárjárás alkalmával is oltódhattak be ázsiai gének. Mint a birodalom embere, nem felejt el egy percre sem Nagy Károly ajnázását:

„Pannónia a római nép dúsgazdag provinciája, amelyet idegen népség ragadott el, visszatért a római fejedelemez” (Nagy Károlyhoz).⁶⁷⁷

„Mialatt Károly azon fáradozik, hogy itt Károly révén Germánia távoli népét, a Germán-óceán partján lakó dánt, ott meg a másik fia, Lajos révén a Hispániákra áhítózó szerecsent leverje, az alatt Nicefor oda sem hederít a szerecsenekre, akik Trákiát és Bizánc határait szanaszét pusztítják...”⁶⁷⁸

„El lehet képzelni a szaracénok bátorságát és felkészültségét, amikor elfoglaltak száz cellát, ahogy nevezték a régi városokat. A városokat uralmuk alá véve szeretetet mutattak, aztán Rómához közeledve előbb tönkretették a vidéket, útjukban öltek embert, állatot. A Szent Péter bazilikát felgyújtották, öltek, raboltak... A rablott holmikat hajóra rakták és elhajóztak Szicília

⁶⁷⁵ Bonfini, 1995. 1.9. 1-9. mondat.

⁶⁷⁶ V. ö. „Ugyanebben az időben a bajorok megtámadták a szlávokat, de Kagán, az avarok, vagyis hunok királya, megérkezett, és lemészárolta őket.” (Bonfini, 1995. 1.10. 101. mondat)

⁶⁷⁷ Bonfini, 1995. 1.9. 235. mondat

⁶⁷⁸ Uo. 317. mondat.

felé. Ugyanabban a hónapban megölték a Görög Michaelt és a Római Ludovicust Gergely pápával együtt, senki sem tudott rajtuk segíteni.”⁶⁷⁹ (Ez a pápa IV. Gergely [827-844] volt.⁶⁸⁰ Erről azonban a IV. Gergely életrajzában a Wikipédián nincs említés.)

Figyelemreméltók ezek a Gergelyek! II. Gergely: A lombard királyt végül az tartotta vissza a Róma elleni támadástól, hogy Gergely megjelent táborában, és gyújtó hangú beszédével térdre kényszerítette. (Wikipedia) Ez nagyon hajaz Attila visszatartására I. Leo részéről. Plagizálunk-plagizálunk, és a történelem ismétli önmagát.

V. Gergely 27 évesen meghal, előtte 15. János, utána 17. János. 16. János hiányzik. Ennek a 16. János pápának III. Otto levágatta a két fülét, megvakította és kivágatta a nyelvét. Lehet, ezért nem találni a pápák listájában. Bezzeg III. Leo pápa, aki hasonlóképp járt, Nagy Károly idejében, valami csoda folytán visszanyerte a látását, a nyelvével együtt, nem is számúzték a listáról.

„A szerecsenek e győzelemmel eltelve Dalmáciába mennek, erővel beveszik és kipusztítják Cherso városát. Elfogják a velenceiek teherszállító hajóit, amelyek Szíriából áruval rakottan érkezve a Trieszti öbölben horgonyoztak. A velencei kereskedőket egy szálíg leölik, mert ezeket nagyon gyűlölik. Majd Piceno tengerparti régiójához vonulnak, erővel elfoglalják, elpusztítják és felgyújtják Anconát.”⁶⁸¹

„Körülbelül ugyanebben az időben a Kréta szigetéről kiözönlő szerecsenek az Adriai-tengeren mindenfelé kegyetlenkedtek a keresztényekkel, és súlyos rohamot intéztek Dalmáciának nemcsak part menti, hanem belsőbb részei ellen is. A szerecsen támadás komoly és veszedelmes volt, de a magyar háború még veszedelmesebb, ezek tudniillik a nyugalom idején roppantul megszorodtak, Hebegő Lajos alatt lázadásra merészkedtek, hogy a szolgaság igáját levessék, és a szerecsenek meg a normannok példáján és sikerein felbuzdulva, emellett jól tudva, hogy a keresztény társadalmat hányféle frakció marcangolja, adott alkalommal újjászervezett, és megyarapodott erővel elpártoltak Arnulf császártól.”⁶⁸²

„A nyomorult Itáliát két egyformán embertelen népség, mint két farkas marcangolta ekkor, ami csak a Tiberis folyótól a calabriaiakig és az Aternótól, melyet Pescarának is hívunk, a salentinusokig volt, pusztítja az afrikai szerecsen, a Dalmáciával, Pannoniával határos többi területet beszáguldozza a magyar.”⁶⁸³

Bonfininak nem kis fantáziára volt szüksége ahhoz, hogy megmagyarázza a magyarok sikeres hadjáratát a frank Arnulf császár ellen. Már az elején azzal kezdi hogy „akkora felzúdulással és egyetértéssel vetették magukat a szabadságra, hogy amikor sorozást tartottak, nemcsak az öregek, hanem a nők is csatlakoztak.”⁶⁸⁴

⁶⁷⁹ „Hinc audaciam ingentem Saraceni concepere, instructa magna classe, appulere centum cellis, quam civitatem veterem nunc appellant. Cum potiunde urbis amore aestuant, Romam properarunt, primum Romanum agrum incursant, rura diripiunt, direptaque demoliuntur, homines et pecora passim caedunt. Urbis oppugnationem adorti, Vaticani suburbia nondum fossa muroque munita, abacta praeda succedunt. Divi Petri Basilicam, incendio, rapinis, caedibusque foedant, incensa materia, parietibus tantum, marmoreisque columnis, laboris non conscientiae gratia pepercunt, tectum igni absumtum est... Mox preda navibus imposita, Tarentum Siciliamque invadunt, magna in Christianos caede grassantur. Cum uno eodemque mense, Michael Graecorum, et Ludovicus Romanorum princeps, una cum Gregorio Pontifice Maximo diem obiissent, nihil in eos parari potuit.” (Bonfini, 1744. 116.)

⁶⁸⁰ https://hu.wikipedia.org/wiki/IV._Gergely_p%C3%A1pa.

⁶⁸¹ Bonfini, 1995. I.9. 56-59. mondat.

⁶⁸² „Iisdem fere tempore Saraceni e Creta prodeuntes, dum per Adriaticum mare in Christianum nomen ubique desaeviunt, Dalmatiam non modo maritimam, sed mediteraneam quoque graviter infestant. Gravis et calamitosa Saracenorum fuerat oppugnatione, sed Ungarorum bellum multo calamitosius, quippe qui per otium mira foecunditate audacti, et sub Carolo Balbo rebellare ausi, ut servitutis iuga discernerent, Saracenorum, et Normanorum exemplo successibusque concitati: neque inscii quanta factione Christiana Respublica laboraret, oblata occasione, instauratis et amplificatis viribus, ab Arnulfo Imperatore deficiunt.” (Bonfini, 1744. 117.)

⁶⁸³ Bonfini, 1995. I. 10. 170. mondat.

⁶⁸⁴ Uo. 79. mondat.

Miután annyira Nagy Károly alávetettjeinek írta le a magyarokat, most meg kellett okolni, hogy honnan a magyarok ereje. Ehhez aztán, mint pótérvelést, a kegyetlenséget hangsúlyozza: csecsszópók falhoz verése, emberhús evés, embervér ivás stb. A nagy ellentmondás az, hogy egy hódító sereg barbársága a győzelem után szinte mindig a nők megbecsztelenítésében nyilvánul meg. Közel-keleti és észak-afrikai szokás szerint még a férfiakat is megbecsztelenítették. Lásd Sodoma és Gomorra-i történetek a Bibliából. Itt azonban ez áll: „A krónikások az embertelenség minden nemét rájuk róják, kivéve az egyik vagy másik nem szemérmének a megbecsztelenítését, mert azt békében és háborúban egyaránt tiszteletben tartották.”⁶⁸⁵

Ha a magyarok ebben különböztek más népektől, ez azt jelenti, hogy más népeknél az ilyesmi általánosan elterjedt szokás volt. Ha a magyarok ezt nem tűrték és megtorolták, akkor ne csodálkozzunk a súlyos hamis rágalmak miatt. „Ámde Itália a magyarokkal való békekötés után még mindig nem csillapodott le, mert a római nép Albert spoletói herceg segítségével megszállta Ortét, elfogta Alberiket, aki a magyarokat behívta volt Itáliába, és mint a haza ellenségét, alaposan megbüntette. Eközben a szerezsenek, akik a Gargano-hegyen üldögéltek, feldúlták Apuliát, Calabriát, erővel elfoglalták és felperzselték Beneventót. Megnövekedett mérészséggel ki akarták terjeszteni országukat, és több várostól ígéretet vettek az engedelmessegre, Gido azonban visszaszorította őket, és Róma vidékéről eltakarodtak.”⁶⁸⁶

Óriási csúsztatás. Úgy próbálja beállítani, hogy itt egy pár szerezsenről van szó, akik meghúzták magukat valahol a hegyekben, mint mifelénk a betyárok. Hát bizony a szövegből jól ki lehet következtetni, hogy itt már az európai jócskán keveredett az afrikaival. A szerezsenek jelen voltak Itáliában még az Ottók idejében is.

„Ottó császár gyakran visszament Rómába, hogy a pápák sérelmeit elhárítsa. Valamivel később a szerezseneket, akikről elmondtuk, hogy a Sipontói-öböl közelében, a Gargano-hegyen telepedtek le és Itáliát régóta sanyargatták, akiket sem a görög és az Itáliai nemesség, sem a gall meg a germán kevélység nem bírt kiüldözni, elsőprő lendülettel kitaszította egy jöttment szláv nép, amely valaha Dalmáciát foglalta el. Azt állítják, hogy ezek azok a szlávok voltak, akikről azt olvassuk, hogy Szvetopil király alatt, második Adorján pápa idejében keresztényekké lettek. Mi több, ha Crescentinus metropolitának hihetünk, ő azt mondja, hogy a szerezsenek megmaradt rajait a szlávok után Itáliába odahajózó magyarok semmisítették meg, végső csapással, sőt, azt is megengedi, hogy Itáliának ezt a szerezsen kézből kiszabadult vidékét tőlük vásárolták vissza a görögök.”⁶⁸⁷

Szerintem nem kell hinni senkinek, csak normálisan gondolkozni.

Az augsburgi csata Bonfininál egészen másképp zajlik, mint ahogy a mai könyvekben találjuk. Itt ugyanis Lehel és Bulcsú megölésén kívül a magyar sereg nem szenved különösebben nagy veszteséget, az ütközet után békét kötnek, a foglyokat kicserélik, ami után a magyar sereg tovább vonul nyugat felé, kirabolja Fulda kolostorát, lerohanják Lotaringiát, Gallia-szerte rombolnak, az Alpokon átmenve kifosztják Itáliát, megrakva zsákmánnyal hazatérnek és húsz évig békében maradnak.⁶⁸⁸

Bonfini a magyarok „kalandozásait” Taksony idejére teszi, aki Szent István nagyapja. Bonfiniból mégis előtör az igazságérzet:

„De megint Ottóról, aki Itália kényurainak elűzése után Rómába ment, s akit nagy tisztelettel bebocsátottak a városba, mikor is, mint mondják, az egész római nép elébe futott: nyolcadik Leo pápa szokása szerint átadta neki a császári koronát, császárnak, felségnek nevezte és azóta, hogy a római birodalom Germániába átkerült, ő volt az első, aki a császári címeket és áldásokat szabályszerűen megkapta, mely szokás a jelen ideig érvényben maradt. Mi több, a

⁶⁸⁵ Uo. 87. mondat.

⁶⁸⁶ Uo. 181-183. mondat.

⁶⁸⁷ Uo. 290-294. mondat.

⁶⁸⁸ V. ö. Bonfini, 1995. I. 10. 211-229. mondat.

német gőg arra a szemtelenségre vetemedett, hogy Ottónak a magyarok fölött nehezen és vér-áldozattal kiizzadt egyetlen győzelme alapján, amelyben meg sem futtatta, meg sem ölte az ellenséget, Pannonia birodalmának a titulusait is elbitorolta. Jobban szereti ez aprócska dolgokkal önmagát magasztalni, mint a más dicsőségét számontartani: olykor-olykor az is az eszébe juthatna, bár ez a rómaiaknak meglehetősen kellemetlen, hogy a magyar kegyetlenségnek, pusztításnak, zsákmányolásnak gyakorló pályája volt. Bár inkább igazságérzetből és nem tapasztalatból tanúsíthatná ezt akárki is! Azonban a taljánok meg a görögök gyakrabban fizettek adót a támadó magyaroknak és nyugtukat drágábban vásárolták meg, mint elmondani illik. Európa hírneves népe a gall, a hunok gyújtogatásai, rablásai, pusztításai után hosszú idő múlva is alig tudott magához térni. Az ég egykor a hun kezébe az isten ostorát adta, a magyar jobbába most az igaz hit pajzsát. És minden bölcs belátás joggal véli úgy, hogy a császári nevezetet inkább tett és érdem, mint szín és látszat ítéli oda dicsőséggel. És mert minden forgandó, ha a legtöbb törzsökös nemzetnél a virtus elenyészett, a dicsőségvágy eltespedt, bizony, nyugodt lélekkel el kell viselnünk, hogy jövevény népek, melyek tetteik dicsőségét megcsillogtatják, olykor felülhaladjanak minket, mit ha túrni nem akarunk, ám győzzük le azokat erénnyel és tehetséggel.”⁶⁸⁹

Szerintem Bonfini, mint író, bármelyik kortársával felvehetette volna a versenyt. Mint történetíró, csak azt írt, ami meg volt neki engedve, de még így is korlátokat feszegetett, így nem csoda, hogy az ő írását is hiteltelenítették.

⁶⁸⁹ Bonfini, 1995. I. 10. 283-288. mondat.

12. Térítések és hódítások

A Metód-legenda nyomában

Ernst Duemmler írja Szent Metód pannóniai legendájáról:

„Kocel pedig nagy tisztességgel fogadta őt és újból elküldte még húsz becsületes emberrel az apostoli székhöz, hogy kineveztesen Pannónia püspökévé, Szent András apostol székébe, aki a hét törzsből való volt ('ex septuaginta fuit').”⁶⁹⁰

Lássuk, hogy mit is jelent a Septuaginta. Ez nem más, mint a görög biblia neve. A ginta (ginta latina = latin nemzetség) törzset, nemzetséget jelent. Az, hogy a 70 neve septuaginta, azért van, mert a hetven: 7 tizes, a 10 pedig: egy törzs egység. Az a mese, hogy a Bibliát a 72 bölcs fordította és innen adódna a Biblia neve. De ha a Biblia innét kapta volna a nevét, akkor nem hetvennek hanem hetvenkettőnek kellett volna nevezzék. A Septuaginta inkább azért kapta a Héttörzs nevet, mert az Evangélium gerince a Pál levelei, amelyek hét nemzetséghez (gyülekezethez) szólnak. A zsidókhöz írt levelet minden bizonnyal később csatolták a többihez, amikor a Jézus történetét is. Érdekes módon a magyarságnak is hét törzse volt, és érdekes módon Szent András széke a fenti legenda szerint Pannóniában volt. De az is lehet, hogy a legenda valójában II. András (Jeruzsálemi, és ezért említi szentnek) király székhelyére utal.

„Amint a magyar király a Dunához jött, látni akarta őt [tudniillik Metódust], habár egyes emberek azt mondták neki, hogy nem fog onnan szabadulni megkínzás nélkül, mégis megjelent nála. Ott pedig olyan örömteli ünnepélyes fogadtatásban részesült, mint ahogy egy úrhoz illik: És miután illendő beszédekét váltottak, elengedte őt nagy ajándékokkal, megcsókolván őt, ezt mondta: Emlékezz meg rólam tisztelendő atyám mindig a szent imádságaidban.”⁶⁹¹

„Örködjetek mellettem gyerekeim három napig. És így tettek. Amikor harmadnapra kivirradt, azt mondta: Uram a kezedbe adom a lelkem. A presbiterek kezében halt meg április

⁶⁹⁰ „Excepit autem illum Kocel cum magno honore et iterum misit eum ad apostolicum et viginti viros honestos, ut illum ordinaret episcopum in Pannonia in sedem sancti Andronici apostoli, qui ex septuaginta fuit.” (Duemmler, 1854. 16.)

⁶⁹¹ „Dum Ungaricus rex in partes Danubii venit voluit illum videre et licet (homines) quidam loqueretur et putarent, eum non posse sine cruciatu ab illo liberari, iavit ad eum. Ille vero prout decet dominum, ita hunc suscepit honorifice et sollemniter cum gaudio: et collectus cum eo prout tales viros decebat sermones facere dimisit illum cum amore et cum donis magnis, deosculatus eum atque dixit: Memento mei semper, pater venerabilis in sanctis precibus tuis.” (Uo. 18.)

hatodikán, harmadik indikción, ezerháromszázkilencvenharmadik esztendőben az egész világ teremtetésétől kezdve.”⁶⁹²

Érdekes, hogy Metód halálának a fenti sorokban található évszámát teljesen ignorálják, holott a legendában ez az egyetlen évszám, amire támaszkodni lehetne. Itt egy kicsit össze lett keverve a Krisztus születése a világ teremtetésével, ez azonban világosan az Anno Christire utal. Az biztos, hogy ez a legenda sem maradt meg az eredeti formájában. Az évszázadok folyamán mindig változtattak rajta egy kicsit a kor felfogásának megfelelően.

A legenda úgy kezdődik, hogy „Április hónap VI. boldog moráviai Metód püspök atyánk és doktor életéről megemlékezés napja.”⁶⁹³

„Azokban a napokban Rostislav és Sviatopolko Szlovén hercegek Moráviából küldötteket menesztettek Michael császárhoz ezt mondván: Isten kegyelméből jól ment a dolgunk, amíg meg nem jelentek nálunk itáliai, görög és német keresztény tanítók, ellentétes módon tanítva minket, de mi szlovének egyszerű emberek lévén nekünk nincsenek tanítóink, kik eligazítanának az igazságban és az írás értelmét megmagyaráznák. Ezért kérjük öfelségét, hogy küldjön nekünk ilyen embereket, akik minket az igazságban tanítanának.”⁶⁹⁴

Ekkor Michael elküldi Cirillt (Constantin) és Metódot, akik Moráviában tanítványokat hagyva, három év után visszatérnek.

„Mikor Miklós pápa ezekről az emberekről hallott, elküldött utánuk, látni kívánván őket, mint Isten küldöttjeit. Megszentelte mindkettejük tanítását és a szlavon evangéliumot Szent Péter oltárába helyezve, kinevezte boldog Metódot presbiterre. De voltak itt sokan mások, akik káromolták a szlavón írást és beszédet, és azt mondták, hogy az Evangéliumot csak három nyelven szabad hirdetni: zsidó, görög és latin nyelven.”⁶⁹⁵

Itt a következő neveket találjuk: Michael (bizánci császár), Nicolaus (Miklós pápa), Kocel, Rastislav, Sviatopolko. Ezekből a nevekből következtethetnénk arra a történelmi időre, amikor Metód tevékenykedett, de az is lehet, hogy a neveket direkt úgy szerkesztették, hogy megfeleljenek a történelmi konstrukciónak. Ugye, a legenda magyar királyt említ, akinek a nevét szándékosan elhallgatja. Magyar királyról viszont 1000 előttről nem lehet beszélni. Ha azonban elfogadjuk az 1393-as évet Metód halálának, akkor már igen. A *sviato* szentet jelent és a *Polko* a Pál név becézett formája, a Palkó, akkor ez a Sviatopolko lehetett egy a szent Pálok közül. Világos, hogy a legendát szándékosan kiforgatták, csak egy néhány áruklódó jelet ottfelejtettek. A történelemírás csak a reneszánsz korban kezdődött, és talán a legendák is ebből a korból származnak. A pálosok, akár a manicheusok, vagy a bogumilok, a 14–15. században eretnek szektáknak számítottak.

Ezzel kapcsolatban vitatható a szerző megállapítása: „A két testvér fordításai nem jutottak el hozzánk elsőkézből, a német papok üldözői megszállottsága miatt, meg mivel a magyarok Moráviában és Pannóniában már bölcső formájukban is minden nyomot megsemmisítettek. De Metód elüldözött tanítványai elvitték ezeket Bulgáriába, ahol a 916-ban elhunyt Kelemen

⁶⁹² „Custodite me proles, usque a tertium diem. Sic etiam factum est. Cum tertia dies illuceresceret dixit igitur: Domine in manus tuas commendo spiritum meum. In manibus presbyterorum requievit sexta die mensis Aprilis tertia indictione anno millesimo trecentesimo nonagesimo tertio a creatura totius mundi...” (Uo. 19.)

⁶⁹³ „Mensis Aprilis VI. die Commemoratio et vita beati patris nostri et doctoris Methodii archiepiscopi Moravici.” (Uo. 12.)

⁶⁹⁴ „Fuit vero in illis diebus Rostislav cum Sviatopolko princeps Slovenorum et miserunt ex Moravia (nuncios) ad imperatorem Michaellem loquentes ita: Misericordia Dei bene valemus et intraverunt ad nos doctores multi christiani ex Italia et ex Grecia et ex Germania, docentes nos contrario modo, verum nos sloveni simplices homines sumus neque habemus quempiam, qui nos in veritate instituat et sensum (scripturae) interpretatur. Age igitur domine et mitte talem virum, qui nos omnem veritatem doceat.” (Uo. 14.)

⁶⁹⁵ „Nicolaus apostolicus de talibus viris certior factus, accersivit utramque desiderans eos videre tanquam angelos Dei: sanxit doctrinam amborum evangelio Slovenico in altari sancti apostoli Petri deposito et ordinavit presbiterum beatum Methodium. Erant autem ibi multi alii homines, qui blasphemabant Slovenicas literas loquentes: Dedecet ullum populum habere libros hos, nisi Hebreos, Grecos, Latinosque...” (Uo.)

püspök lemásoltatta őket, melyek innen Szerbiába kerültek, majd 988-ban némi változtatott formában Oroszországba kerültek.”⁶⁹⁶

Mondhatjuk, hogy a német papoknak érdekük volt a fordítás megsemmisítése, de mi érdekük lett volna a magyaroknak, ha még meg sem telepedtek Pannóniában. Így van az, amikor a gyűlölet érzése felülírja a józan gondolkodást.

„Metód utazása a magyarokhoz hiteltelen. A magyarok említése a Dunánál nem állja meg a helyét, mert mi tudjuk, hogy a kilencedik század közepén a magyarok Moldvában, Valachiában, Besszarábiában meg a Krím-félszigeten ütötték fel a sátraikat, és csak innen a Kárpátokon keresztül voltak beütéseik.”⁶⁹⁷

„A hely, ahová eltemették Metódot, ismeretlen számunkra, mint sok más dolog a történetéből.”⁶⁹⁸

A latin nyelven írt legenda az egész (55 oldalnyi) írás kb. 5%-át teszi ki, a többi 95% német nyelven taglalja a sztorit, de szinte figyelmen kívül hagyja a latin szöveget. Csak a végén ébred rá, hogy valami nincs rendben, de akkor sem a lényegre tér rá, vagyis az 1393-as évszámra, hanem mintha az nem is létezne, más évszámokkal spekulál. Tehát az elhallgatás, habár gyerekes, de egy jól bevált módszer.

Ezért sem érdemes rágódni az évszámokon. Látszik, hogy pusztá spekuláció az egész. A legelső írásokban, amikből később kompiláltak, nincsenek évszámok. A 13. századtól visszafelé nem lehet megbízni a feltüntetett évszámokban. Összpontosítsunk inkább olyan igazságok keresésére, amelyek nem köthetők pontos évszámokhoz.

Turkia királya

„Manuel Komnenosz lánya Mária, ki Irénétől első feleségétől született, abban az időben, amikor apja Pannóniában megtámadta a magyarokat. Innet Bélát, Géza kisebbik fiát, István öccsét, 1163-ban magával vitte, megváltoztatván a nevét Alexiusra, a Despot tisztséget adományozta neki. Mivel Manuelnek nem volt fiú örököse, ezért Bélát összeadta a lányával Máriával és kinevezte őket örökösül. De miután második feleségétől, Máriától megszületett fia, Alexiosz 1167-ben, átadta neki a birodalom örökségét, Bélát elválasztotta a lányától, és a felesége hűgát adta neki feleségül, ki nemrég érkezett testvérével, Balduinusszal Antióchiából Konstantinápolyba. Máriának nem voltak igényei Béla irányában a válás után, mivel Niketasz szerint nem is volt igazi házasság, csak eljegyzés. Ehhez add hozzá Cinamus beszámolóját, ki szerint csak egyesség volt Máriával, nász nélkül, mivel vérrokonság volt köztük. Így tehát a jegyesek szétválasztása után Máriának sok kérője volt, elsőik közt Wilhelm, Szicília királya...”⁶⁹⁹

⁶⁹⁶ Die Übersetzungen der beiden Brüder sind nicht aus erster Hand auf uns gelangt, da die Vervolgungssucht der deutschen Priester und die Zerstörungswuth der Ungern in ihrer Wiege, in Mahren und Pannonien alle Spuren von ihnen vertilgte. Die vertriebenen Schüler des Methodius brachten sie jedoch nach Bulgarien, wo namentlich der im J. 916 verstorbene Bischof Clemens sie abschreiben liess, und nach Serbien, von wo sie endlich seit dem Jahre 988 in Russland Eingang fanden und so, in mannigfach veränderter Gestalt freilich für die Nachwelt, gerettet wurden.” (Uo. 54.)

⁶⁹⁷ „Zu Cap. XVI-XVII (Letzte Schicksale und Tod des Methodius) Die Nachricht von der Reise des Methodius zu den Ungern steht zu vereinzelt da, dass sich über ihre Glaubwürdigkeit ein begründetes Urtheil fällen liesse. Der Zeit nach trifft die Erwähnung der Magyaren an der Donau mit unseren sonstigen Nachrichte von ihnen überein, denn wir wissen, dass sie mindestens seit der Mitte des neunten Jahrhunderts in den Ebenen der Moldau, Wallachei und Bessarabiens bis nach Cherson hin ihre Gezelte aufgeschlagen hatten, und von dort aus über die Karpathen bis nach Pannonien streifen.” (Uo.)

⁶⁹⁸ „Der Ort wo Methodius begraben ward ist uns wie so manches Andere in seiner Geschichte dunkel und unbekannt.” (Uo. 55.)

⁶⁹⁹ „Filia Manuelis Comneni Imperatoris ex Irene prima uxore Maria Comnena, nascitur eam tempestate quam pater in Pannoniam Hungaros bello invasurus movit. Belae deinde Geizae Hungariae regis filio secundogenito, Stephani regis fratri, despondetur circa annum M.CLXIII. qui mutato nomine Alexius appellatus, Despotae

Miután Manuel császár a szicíliai hadjáratban keserves vereséget szenvedett, jónak látta más irányba hadakozni, éspedig észak felé, a magyarok ellen. „De mit mondhatnánk arról az emberről, ki annyit küzdött, bár néha szerencsétlenül, a birodalom integritásának megőrzése és a barbárok alávetése érdekében. Hadjáratot indított a Peonok ellen, kiket magyaroknak (hungar) és Hunoknak hívnak. A kijelölt nyugati légióknak megparancsolta szekerek táborba való hozatalát, melyeken a saját maga számára szükséges ellátmányt szállítsák. Amikor a sereg összeállt, ő maga is megérkezett Szárdikába, melyet ma Triadizának hívnak. Itt nem sok ideig maradt, miután a peonokkal küldötteken keresztül békét kötött, a szerb kormányzathoz fordult, kérve és fenyegetve őket, hogy mondják fel a hunokkal kötött szövetséget, és csak a császárnak engedelmeskedjenek: a sereg nagy részét itt hagyva Tesszáliába indult, ahol néhány napig maradt, majd visszament a császári városba... A hunok fejedelme azonnal háborút indított a rómaiak ellen, és megostromolta Bránizobam várát, és az egész környéket kénye-kedve szerint rabolta. Erre fel a császár Zinziluce Basiliust küldte ellenük, akinek a serege legyőzhetetlen hírében állt. Ezek megtámadták a magyarokat, de vereséget szenvedtek. Ezt hallván a császár, ő maga indult azzal a céllal, hogy megfélemlítve a peonokat, azok átadják neki a provinciájukat. Ezt sikeresen elérve és Bránizobam és Belgrád ügyét is megoldva, Örményország ellen indult.”⁷⁰⁰

„A császár haragját más rágalmak mellett az váltotta ki, hogy Stippiota levélben értesítette Szicília királyát arról, hogy a császár a Blachernia templomban aranybullába iktatta magyar Alexio és Mária lánya örökösödését, ami sokak szerint a kancellárt illette volna meg.”⁷⁰¹ Ezt az árulást a császár úgy torolta meg, hogy megvakíttatta Stippiotát.

„Eddig is mindig pártfogolta a trónkövetelőket (Manuel császár), most is a jó rokon címén azt a tanácsát, sőt kívánságát fejezte ki a magyarok előtt, hogy a hozzá menekült István herceget II. Géza öccsét tegyék meg királlyá. Hivatkozott a régi magyar szokásra, miszerint a királyt az öccse, nem a fia köveit az uralkodásban.”⁷⁰² – Hogy lehet, hogy Manuel nem hallott I. Istvánról, aki apját követte az uralkodásban?

„Mielőtt rátérnénk a pannóniai dolgokra, a tisztánlátás végett nézzük a következőket. A hunok fejedelmének, Jásznak (II. Géza), két testvére volt, István és László, és ugyanannyi fia, István és Béla. István, hogy elkerülje a testvére csapdáit, Konstantinápolyba menekült, ahol a császár jóindulatúan fogadta és a császári családból való feleséget adott neki. Nemsokára László is követte a példáját, aki nem félelemből, hanem testvére, István jó sora láttán indult oda, és akit ugyanolyan jól fogadott a császár. Ő viszont nem kívánt ott házasságot kötni, így nem sokára hazatért. Géza (Jász) hirtelen halála után fia, István követte őt a trónon. Manuel császár, aki a pártfogoltját szerette volna Magyarországon élén látni, mivel így megkaphatta volna

dignitate ornatus est. Dehinc Manuel, cum nulla sibi virilis proles extaret, Belam imperii haeredem cum Maria pronuntiavit. Sed nata ex Maria secunda conjuge Alexio anno MCLXVII. translataque in eum imperii successione, Belam a filia seiunxit, eique uxoris suae sororem, quae recens cum Balduino fratre Antiochia Constantinopolim advenerat, despondit. Mariae necessitudinem cum Bela ultra sponsalia non processisse vero simile est, cum Nicetas Belam non Mariae conjugem, sed *μνησγορα* (eljegyzés) semper appellet. Adde quod Cinnamus tradit pactam tantum fuisse Mariam, nuptiasque haud peractas, propter cognationem, quae inter sponso erat. Diremptis igitur sponsalibus, et Bela ad alias transeunte nuptias, Maria a multis procis est expetita, atque in primis a Willelmo Siciliae rege, cui a Manuele non modo statim post Willelmi patris, cum imperii successione oblatam, sed etiam pactis inter utriusque Principis Legatos initis et sacramento firmatis desponsam scribit Romualdus Salernitanus Archiepiscopus, qui Zara-Mariam perperam, ni falor, pro Kiri-Mariam vocat.” (Du Cange, 1680. 187.)

⁷⁰⁰ Choniatae, 1557. 51.

⁷⁰¹ „Ita iritato illius animo, aliarum calumniarum occasiones quaerit: magis etiam contra Styppiotam inflamatus, quod Imperator illi aurea bulla cum radiantibus gemmis data, mandarat, ut in magna Blachernia ecclesia iurijurando praeesset, quo Imperii successio Alexio Hungaro et filiae Mariae confirmaretur (quod munus ad Loggothetae potius officium pertinebat) scriptu nugacissimum composuisse fertur quod scilicet Styppiota ad Siciliae regem missurus esset.” (Uo. 56.)

⁷⁰² Görög 2001, 84.

Frangochorio tartományát és Zeugminum várát, amire már rég vágyakozott. Így azonnal küldötteket menesztett Magyarországra, akik előadták a császár igényeit, de ezek eredmény nélkül tértek haza. Ez után Istvánnak azt tanácsolták a császáriak, hogy a Duna melletti Szardikába menjen bizánci csapatok élén. Közben megpróbálták a magyar urakat pénzzel megvásárolni, de csak annyit értek el, hogy a magyarok lemondtak István (Géze fia) örökösödéséről, ha László lesz a király. Miután László nemsokára meghalt, a magyarok ismét Istvánt (Géza fiát) választották. Ezt viszont a császár már nem tűrte, és fegyverek árán kikényszerítette István (Géza öccse) trónra kerülését, ugyanekkor Bélát, Géza kisebbik fiát eljegyeztette Mária nevű lányával, mint jövődöbéli örökösét. A magyar urak ebbe nem nyugodtak bele, és egy Tamás nevű főember által Istvánt megmérgezték, ami után a császár háborút indít a magyarok ellen. Így kezdődik egy tíz évi háborús időszak a magyarok és bizánciak közt, váltakozó sikerrel, amelynek legfőbb elszenvedői a zeugminumi és környékbeli polgárok voltak.”⁷⁰³

„Mivel ez időben (1173) meghal III. István, a császár megfelelő idejét látta annak, hogy Alexioszt fényes kísérettel és felszereléssel ellátva Pannóniába menessze a hatalom átvételére. Ott nehézség nélkül megkoronázva, ellentmondás nélkül elfogadták egész Magyarország királyának III. Béla néven.”⁷⁰⁴

Térítések és hódítások

Vannak, akik megkérdőjelezzik azt az állítást, hogy a keresztény hitre való térítéskor és utána, régi, úgynevezett pogány írásokat semmisített meg az Egyház. Akik ezt elkövették, tudták, hogy aljas dolgot tesznek, ezért igyekeztek a nyomokat úgy eltüntetni, mint ahogy egy gyilkos igyekszik ezt megtenni. Azonban bármennyire az igyekezet, egy jó detektív képes felfedni a bűntényt. Megkérdőjelezhetetlen az a tény, hogy a múltat teljesen ki akarták törölni az emberek emlékezetéből. Amikor arra kényszerítették őket, hogy a saját valódi, a nyelvükön értelmezhető nevek helyett, bibliai neveket vegyenek fel, akkor hogyan kételkedhetünk abban, hogy az egész múltjuk teljes megsemmisítése volt a cél, és tudnivaló, hogy a múlt írásban rögzül a legpontosabban, persze addig, amíg meg nem hamisítják.

Az a legenda járja, hogy Nagy Konsztantin császárnak megjelent a kereszt az égen és ál-mában megígéretett neki, hogy ebben a jelben fog győzni, ezért lett a kereszt a kereszténység szimbóluma. Egyes szekták egyenesen azt állítják, hogy addig a keresztnek nem volt jelentősége, és hogy Jézust is egy egyszerű fára feszítették, nem pedig keresztre. Maga a keresztény név is jóval az apostolok ideje után jelent meg. Történelmileg a Biblia nem valami hiteles írás. Az írott történelem szerinti nagy pogány térítések pedig az ezredforduló körüli időkben történtek. A térítés valójában nem egyebet, mint a hódító háborúk ideológiai aláfestését volt hivatott betölteni. Aki áttért a hódító hitére, az behódolt és életben maradt, aki nem, az pogány maradt és kiirtatott. Ezt csinálták abban az időben, úgy a keresztények, mint a muzulmánok. De vajon a keresztények tényleg a kereszt révén kapták a nevüket?

Szerintem nem. Egy meghódított nép csak úgy lehet hűséges a hódító iránt, ha kiadós agy-mosást hajtanak végre rajta. Ezt csinálta a kommunista hatalom a kelet-európai országokban, de a legnagyobb intenzitással és így eredménnyel is, Magyarországon. Ugyanilyen erősséggel, de még nem ennyire elsőprő eredménnyel folyt a hittérítő agy-mosás az ezredforduló körül az akkori Magyarországon. Lecserélték a pogány neveket szép zsidó nevekre. A régi pogány szob-rokat ledöntögették vagy átkeresztelték a saját szentjeik nevére. Utcákat és tereket kereszteltek át. Aztán jött a régi írások megsemmisítése és a történelem átírása. Akárcsak a közelmúltban.

⁷⁰³ Uo. 63.

⁷⁰⁴ „Ut autem sub id tempus Hungariae rex obiit, Manuel eius mortem peropportunam ratus, Alexium statim cum splendido comitatu, et maximo apparatu Regio, ad Pannoniae dominatum accipiendum ablegat. Eo sine labore diademate ornato, et totius Hungariae rege citra controversiam declarato.” (Choniatae, 1557. 85.)

(Romániában még a nyolcvanas években is kényszerítették az iskolásgyerekeket, hogy kutassák át a nagyszülők padlását, a „papírhiány” miatt). Itt *a lényeg az átkeresztelés, és innen kapta a nevét a kereszténység, nem pedig a keresztől*. Miért lett Vajkból István, Raczingerből Benedek, Bergoglioból Ferenc? Azért, mert a múltat végképp el kell temetni, a név pedig nagyon is emlékeztet a múltra, ma már nem annyira, de az úgynevezett pogány időszakban nagyonis. Egy új korszak csak akkor lesz eredményes, úgy az egyén, mint a közösség szempontjából, ha a múltat kitörlik az emlékezetből. Az már más kérdés, hogy melyik korszakot illet az arany, a réz, a kő vagy más jelző.

Egy közösségben születnek egészségesek is, sérültek is, szépek is, csúnyák is, jó és rossz hajlamúak is. Az ősközösségekben az volt a szokás, hogy a nevet mindig az egyén tulajdonsága szerint osztották. Így a neveknek mindig volt értelmük. A név akár egy ajánlólevél, tartalmazta a viselője karakterlenyomatát. Ezért a közösség minden tagja tudta, hogy kihez fordulhat, ha bajban van, vagy kit tanácsos elkerülni, és kitől kell félni. Ez nagyon jól szabályozta a közösség életét. A jók prosperálhattak, a gonoszok elszigetelődtek, és a közösségre kifejtett ártalmuk minimalizálódott. Ez ideális volt egy olyan közösségre nézve, amelyiket nem ért külső támadás, vagy kényszer, netán saját kezdeményezésre ő maga nem támadt más közösségekre. Ilyen esetekben a közösség már számított a fekete báránykákra is. Ismert dolog, hogy a második világháborúban Olaszország felszabadításában eredményesen résztvettek a new-yorki börtönökből kiengedett maffiózók. Ugyanígyen „jófiúk” harcoltak a kereszties hadjáratokban, és kitudja még hol. Egy elkövetett bűn a legtöbbször büntudatot hoz maga után, ami óriási teher. Nem csoda, hogy sok ilyen személy idővel öngyilkosságot követ el. Egy jó agymosás után, kivált, ha az előtte álló feladat nem áll messze a hajlamától, eltűnik a teher, és az alany teljes vállszélességgel vetheti bele magát az új feladatokba. A hódoltatott népeket nemcsak kizsákmányolták, hanem felhasználták olyan népek kiirtására is, akik nem voltak hajlandóak behódolni. Ehhez kellett a hódoltatott nép jó és rossz fiúi is. Ezért volt szükség a megtérítésükre, ami az agymosással kezdődött, ahol az első lépés az átkeresztelés volt. Ezért állítom, hogy az átkeresztelésből származik a keresztény név, és nem a kereszt elfogadása miatt. Egy szimbólumot elfogadni csecsemő nem képes, csak felnőtt ember, holott a keresztelés által a gyereket már csecsemő korában kereszténnyé teszik, legalábbis az eredeti (katolikus) keresztény szokás szerint.

Manapság nincsenek hódítások, csak befolyási övezetek. *A befolyásoló hatalmak már nem vallások, hanem értékrendek szerint térítenek*. Az agymosást pedig a legrafináltabb módszerekkel, a multimédián keresztül valósítják meg. A vitatott övezet manapság Kelet-Európa. Románia hovatartozása már eldőlt, habár a történelem azt mutatja, hogy itt 180 fokos fordulat mindig lehetséges, Bulgária és a V4-ekből három a nyelve miatt nem képes teljesen elszakadni az orosz befolyástól, Magyarország torkán pedig akadozik a mai európai értékrend. Az orosz nagyszámú népesség Ukrajnában és a balti államokban elég labilissá teszi ezen vidékeket. Az euroatlanti értékrendet képviselő hatalmak nagy ütőkártyája ma Kelet-Ukrajna (Galícia) lenne, ha ki tudná végleg szakítani az orosz zónából. Ezzel megrendszabályozhatná az új értékrenddel netán szemembenő kelet-európai államokat, ahogy a Habsburgok tették 1848 után a magyarokkal.

13. Évkönyvek igazmondása és a kritika kritikája

Akinek legalább annyi értelme van, amennyi érzelme, s figyelmesen olvassa ezt az alább idézett, keresztény papok által írt évkönyvet, utána nem veszi többet szájára a honfoglalás szót, hacsak nem nemzetidegen.

Aki az őstörténetben bűvárkodik, észreveheti, hogy a magyar őstörténetet mind idegen évkönyvek alapján írták meg. Csak feltételezhetjük, hogy mi lehet ennek az oka. Egyik kézenfekvő feltételezés az, hogy a magyarok, földműves nép lévén, nem igen látták az írás hasznát, ezért nem is írtak. A földművelő embernek – ellentétben a kereskedővel, aki mindig komoly könyvelést kénytelen volt vezetni – elég volt egy botra bicskával felróni a szükséges nyilvántartást. Itt azonban mindjárt kénytelenek vagyunk egy másik feltételezésbe bocsátkozni, mert ha a parasztnak megvolt a betűkészlete a rováshoz, miért nem használták ezt a papok meg más előljárók évkönyvek megírására? A környező népek számára, tudjuk, a magyar nyelv megértése nem könnyű, de a rovásírás megértése ennél jóval nehezebb. *A rovásírás nemcsak a magyaroknál, de valamikor Európa szerte elterjedt volt.* Azt is tudjuk a régi írásokból, hogy a meg nem értett rovásjelekben a keresztény papok varázserejű szimbólumokat véltek látni. Ez volt a helyzet a rúnák esetében is. Ezért lehet, hogy bizonyos időszakokban valóságos vadászat folyt a rovásírás ellen. A magyarságnál két térítési korszakról beszélhetünk. Egyszer a görögkeleti kereszténységről, azután pedig a nyugatról. Mindkét vallás térítői pogánysággal vádolták a magyarokat. A pogányság egyik tárgyi bizonyítéka valószínű, hogy a rovásírás volt.

No de abból gazdálkodjunk, amink van, nézzük azt a könyvet, amely leginkább nyugati évkönyvek alapján készült, olyan jezsuita papok által, akiknek az agya még nem volt teljesen átmosva a tridenti zsinaton szentesített történelemszemlélettel.⁷⁰⁵

Anno 568. (A longobárdok ez idő tájt költöznek ki Pannoniából Itáliába.) „...ha a longobárdok valamikor visszatérésre kényszerülnek, megengedessék nekik a Pannoniába való visszatérés, és az ősi tulajdonaik visszaadása. Így negyvenkét év után elhagyták Pannóniát feleségeikkel és gyermekeikkel, hogy elfoglalják Itáliát. Ebben az időben az avaroknak nevezett hunok nevét a két szó összevonásából és átalakításából egyesek Hungároknak kezdték mondani.”⁷⁰⁶

Tehát nem azt írja, hogy a hungárok (magyarok) keletről jöttek hont foglalni, hanem *az avaroknak nevezett hunokat kezdték hungároknak nevezni!*

Mit is jelenthet a longobárd szó? A longo=hosszú, a bárd egy széles pengéjű fejsze. A longobárd nem más, mint az alabárd, ami egy hosszú nyelű, széles pengéjű, fejszéhez hasonló fegyver. Tehát a longobárdok valójában nem egy etnikum volt, hanem bizonyos fegyvernemre specializálódott hadosztály.

Anno 587. „Kagásius avar herceg a Konstantinápoly melletti hosszú falnál rabolván, Komenciolo római herceg által hirtelen bekerítvén, sokak megöletvén, így büntetődtek meg a béke megszegése miatt.”⁷⁰⁷

⁷⁰⁵ Melchior Inchofer, 1644.

⁷⁰⁶ „...ut si Longobardos aliquando regredi oporteret, liceret eis in Pannoniam ad antiquas suas possessiones redire. Ita post quadraginta duos annos Pannoniae ab illis cultae, cum uxoribus et liberis profecti sunt Italiam occupaturi. Ab hoc tempore putant aliqui Hunnos Avaros dictos, coalito vocabulo, et non nihil immutato Hungaros dici coeptos.” (Uo.)

⁷⁰⁷ „Kagásius Dux Avarorum ad Longum murum prope Constantinopolim praedando excurrit: sed á Commentiolo Duce Romani exercitus improviso circumventus, pluribus amissis discessit. Ita poenam violatae pacis tulit.” (Uo.)

Anno 594. „Kagasius, akit mások Kakannak, vagy Kajánnak hívtak, hun vagy avar és szláv herceg, átlépte az Isztert, előzőnlötte Trákiát, felrúgva minden szövetséget.”⁷⁰⁸

Ha ezt a herceget Kakasnak hívták, akkor latinosan tényleg Kakasius volt a neve. Vajon nem innen általánosították később az avar királyok megnevezését kagánra? Kakas a hunok vagy avarok és szlávok hercege volt. A régi írásokban nem szláv, hanem *szkláv (sclav) nevet találunk, ami nem etnikum, hanem szolgál.*

Anno 596. „A hunok, vagyis avarok Pannoniából Turingiába nyomultak és kemény harcot vívtak a frankokkal. Miután ezek pénzzel megváltották magukat, visszatértek az otthonukba.”⁷⁰⁹

Anno 639. „Emmerammus Picto Aquitanus, keresztény városok, de különösen német és pannon városok jövődjö csillaga, aki gyerek korától jártas a szent írásokban, hozzájárult az Egyház fejlesztésében barbár földön, iskolát hoz létre Pannóniában, a harcias és vallás iránt érzéketlen hungár nép megtérítésében tüntette ki magát.”⁷¹⁰

A történelemírásnál észrevehetjük, hogy minden nép arra törekszik, hogy a másikat túllicitálja a régiségben. A magyaroknak van egy Szent Imrőjük, aki után Amerika is a nevét kapta, Amerigo Vesputgi által (Imre olaszul Amerigo). Ezt túl kellett licitálni az Emmerammusszal, aki a fentiek szerint Szent Imrőt négyszáz évvel így megelőzte, de a Nagy Német-római birodalom szőllőttje volt.

Anno 639. „A szaracénok (értsd afrikai négerék) már évek óta megszállták Egyiptomot, most elfoglalták Szíriát, és Jeruzsálemet ostromolják.”⁷¹¹

Anno 664-668, 669. „Grimoaldus longobárd király az avarokat hívta be Lupus, Foro-Juliani hercegség bitorlója ellen. Miután az avarok megölték Lupust és elfoglalták Foro-Juliat, Grimoaldus igyekezett megszabadulni az avaroktól, végül a Kagán meg is ígerte, hogy hazaviszi a csapatait.”⁷¹²

Anno 672. „A szaracénok óriási számban bemennek Trákiába és Konstantinápolyt ostromolják áprilistól szeptemberig, télire visszamennek Cizicibe... Így folyt ez az ostrom hét éven keresztül, amint a görög krónikák írják. Később a Keletet uraló szaracénok egy része 270 hajón átment Spanyolországba és Vamba király vezetésével legyőzték és kiirtották az ottani népet.”⁷¹³

Anno 676. „A szaracénokat a Maroniták zaklatják, Mahuvia herceg [szaracén] a császárnak [bizánci] harminc évre szóló békét ajánl és évi adófizetésre kötelezi magát. Ezt hallva az avar Kagán, vagyis Pannonia királya küldötteket meneszt ajándékokkal a császárhoz a békét megerősítendő.”⁷¹⁴

⁷⁰⁸ Cagasius, quem alij Cacanum seu Caianum vocant, Hunnorum seu Avarum, et Slavorum Dux, Istro traiecto Traciam invadit omnia foede diripit... (Uo. 594.)

⁷⁰⁹ „Hunni seu Avars é Pannonia in Thuringiam ingressi, bella gravissima cum Francis gerunt. Ab his tamen ingenti accepta pecunia ad propria revertuntur.” (Uo.)

⁷¹⁰ „Floret Emmerammus Picto Aquitanus, Christiani Orbis, sed Germaniae praecipue, et Pannoniae iubar futurus, qui á puero literis sacris, et disciplina Christi sacra Barbaris Ecclesiam novo foetu augeat, ac in primis Pannoniam sui laboris palaestram, ut Hungaros gentem bellicosam, et Religioni sanae insensam erudiat, designat.” (Uo.)

⁷¹¹ „Saraceni capta anno superiori Aegipto, hoc anno Syriam occupant, et Hierosolymam obsident...” (Uo.)

⁷¹² „Grimoaldus Rex Longobardorum Avars movet adversus Lupum Ducem Fori-Julij, Ducatum usurpantem. Occiso Lupo Avaribus Fori-Julij potitis, Grimoaldus laborat, qui eos in Pannoniam remittat, ac tandem á Chagano ut exercitum reducat, impetrat.” (Uo.)

⁷¹³ „Saraceni ingenti numero in traciam trajicientes, Constantinopolim obsident, et a mense Aprili, usque ad Septembrem expugnare conati, re infecta Cyzici hiema... Durasse huiusmodi obsidionem repetitam per annos septem, scribunt Annales Grecorum. Porro magna ex parte Oriente potiti Saraceni, classe navium ducentarum et septuaginta Hispanias infestant, ubi á Rege Vamba maritimo bello vincuntur, et universa classis incensa perit.” (Uo.)

⁷¹⁴ „Saraceni á Maronitis vexati, Mahuvia Principe, cum Imperatore triginta annorum pacem componunt, et tributum annum promittunt. Ea re audita Chaganus Avarum seu Pannonum Rex, et ipse Legatis ét muneribus missis pacem firmat... Ita per omnem fere Orientem ét Occidentem, Deo paulatim conversionem Pannonum disponente, magna tranquillitas secuta est.” (Uo.)

Anno 678. „Ez évben meghal Mahovias, a szaracénok királya, utóda pedig Gizid nevű fia. Ez idő tájt születik Szkitiában Álmos, Előd fia, aki és Attila közt még Ed és Ügek voltak. De ezek története a homályba vész. Persze hogy Álmosra volt feltéve ez idő tájt Pannoniában a hungárok szerencséje, mivel az anyjának álmában ez meg lett jövendőlvé. Ugyanis álmában egy sas meglepte, ami után méhéből tiszta vizű folyó áradt, ami több ágra szakadt, előntvén az összes környéket. Az álmodat igazolták az események, mert Álmos utódaiból hercegek, királyok lettek, akik szerencsésen vezették Pannónia népét. E jövendölés szerint született Álmos, akinek fia Árpád, ennek fia Zoltán, kinek fia Taksony, ennek Géza, emennek Szent István, Hungária első királya.”⁷¹⁵

Aki ez írás elolvasása után azt állítja, hogy Álmos a Kárpátokon kívül született, annak a gondolkodásával enyhén szólva baj van. Még egyszer: „*Nempe ad Almus spectabat excitanda suo tempore in Pannonia felicitas Hungarorum, quam et matris uterum gerentis somnium praesignabat.* – Persze hogy Álmosra volt feltéve ez idő tájt Pannóniában a magyarok szerencséje, mivel az anyjának álmában ez meg lett jövendőlvé.” – Pannóniai és nem valami Kárpátokon túli magyarokról van szó.

Anno 713. „A szaracénok ördögi machinációval előzönlük Spanyolországot, ...kegyetlenül öldökölnék, megölik Ruderikót, a gótok utolsó királyát.”⁷¹⁶

Anno 717-725. „A szaracénok Musalma hercege és Zulcimino arab herceggel Konstantinápolyt három évig ostromolják. A sok éhség a hideg és a pestis terjedése a városban háromszázezer ember halálát okozta.”⁷¹⁷

Anno 726. „A szaracénok, akik nyugaton rabolnak, siralmasan kifosztják Galliát.”⁷¹⁸

Anno 742. „Meghalt Liutprandus, a longobárdok királya, a magyarok nagy barátja, akikkel sok közös ügyük volt, nem kevés kölcsönös segítségnyújtásban. Ezt követte az unokája Hildebrandus, de hét hónap után rossz szokásai miatt visszaküldték a rendbe. Az ő helyébe jött Rákis, Foro-Julienensis hercege.”⁷¹⁹

Anno 744. „Álmos, akiről fentebb beszéltünk, nagy összegyűjtött sereggel kijött Szkitiából, hét vezérrel, ugyanennyi harci egységgel, villámszerűen leverte a népeket, és végül benyomult Erdélybe, Pannónia határszéli régiójába. Álmos a hadak nagy részét Pannóniába küldte, mialatt a maradékkal Erdélybe jött, és vigyázatlansága miatt megölték. Ezt meghallván, Árpád visszatért Erdélybe megbosszulni apja halálát, és megszervezni a terület adminisztrálását. Az erdélyi béke visszaállítása után visszament Pannóniába.”⁷²⁰

⁷¹⁵ „Moritur Mahovias Princeps saracenorum, relicto successore Gizid filio suo. Quo tempore nascitur in Scythia Almus seu Alomus Eleudo patre genitus, quem inter et Attilam duo alij intercesserunt, Ed, et Ugek, hic Avus, ille Abavus Alomi, sed quorum gesta obscura manserunt. Nempe ad Alomum spectabat excitanda suo tempore in Pannonia felicitas Hungarorum, quam et matris uterum gerentis somnium praesignabat. Viderat forte Aquilam e sublimi devolantem, et caput in gremio cubantis reclinantem: mox vero lumbis scaturientes limpedissimas aquas, paulatim in varios amnes abire, collectasque demum longe lateque in alienos campos et fata exundare. Visum probavit eventus: quando ex Alomi stirpe succedentes deinde Duces ac Reges, Pannoniam Populorum, Regnorum accensione exaggeratam feliciter obtinuerunt. Ex hoc omine genitus infans Alomi, quod Hungaris Somnum dicit, nomen tulit. Cuius deinde filius Arpad, Zoltanum patrem Toxis, avum Stephani Sancti, primi Reges ex Geysa nati, mundo dedit.” (Uo.)

⁷¹⁶ „Saraceni diabolicis machinationibus invadunt Hispanis, ut scelestissimus ipse daemon Romae in arreptitia gloriatus est se iactaturum, et caedibus cruentaturum Hispanias. Ruderico ultimo Gothorum Rege occiso.” (Uo.)

⁷¹⁷ „Saraceni Musalma Principe, et Zulcimino Arabum Duce Constantinopolim per triennium fere obsident: sed pertaesi, multis fame, frigore, et peste pereuntibus recedunt, nec minor intra Urbem strages, trecentis hominum millibus desideratis.” (Uo.)

⁷¹⁸ „Ab ijs vero Saraceni, qui in Occidente grassabantur, miserabiliter vastantur Galliae.” (Uo.)

⁷¹⁹ „Tandem in fata concedit et Liutprandus Rex Longobardorum, magnus amicus Hungarorum, quibus sicut profuit in multis, ita vicissim ab illis commoda percipit in non paucis. Succedit Hildebrandus nepos, sed post septem menses ob asperos mores in ordinem redigitur, eidemque subrogatur Rachis seu Rachisis Dux Foro Julienensis.”

⁷²⁰ „Alomus seu Almus, de quo superius dictum, immensis copiis auctus e Scythia egreditur, et sub septenis Ducibus diviso in totidem classes exercitu late loca omnia populosque fulminis instar prosternit, ac tandem in

Érdekes, hogy itt nincs szó sem bulgárokról, sem besenyőkről, de az sincs említve, hogy Álmos asszonyostól-gyerekestől jött volna a Kárpát-medencébe, mint ahogy azt a longobárdok esetében láttuk, amikor Itáliába mentek. Ha figyelembe vesszük az Álmosról írt előbbi részletet a 678. meg a 742. évre vonatkozóan, akkor csak azt tudjuk feltételezni, hogy Álmos nem keletről jött a népével, hanem csak egy keletről toborzott hadsereggel jött a Kárpát-medencébe. Ilyen akciók gyakran előfordultak a történelemben, amikor trónra pályázók idegen zsoldosok élén szerezték meg azt. S az a hamis állítás sem szerepel, hogy Álmost az övéi ölték volna meg.

Anno 775. „Habdallas, a szaracénok királya vallási okok miatt Jeruzsálembe jött, és egy rendeletet adott ki a zsidóknak és keresztényeknek, amely rendelet értelmében kötelezte ezeket, hogy a kezükre írjanak, amivel így meg lehet őket különböztetni a többiektől. Mivel sokan ezzel nem értettek egyet, ezért elhagyták őseik földjét és áttelepédtek a rómaiakhoz.”⁷²¹

A saját nézetét, miszerint a magyarok ősei 3-4 ezer évvel ezelőtt az andronovói kultúra egyik népeként Közép-Ázsia területén éltek, László Gyula és tanítványai, Götz László és Bakay Kornél munkásságára alapozó Kristóf Zoltán kritikát írt a Kárpát-medencei őshonosság ellen.⁷²² De miért olyan hihetetlen a Cser–Dara páros azon elmélete, hogy a magyarok zöme őshonos? A legtöbben azok kardoskodnak ez ellen, akik bizonytalanok a magyarságukban.

Bakay Kornél a következőket írja: „Valójában másfél évszázada eldöntetlen a legfőbb kérdés: a régészeti leletek és jelenségek alapján ki a magyar? Eldönthető-e egyáltalán? Mert az nyilvánvaló, hogy 940 lovas vitéz nem győzhette volna le a IX-X. századi Európát, nem foglalhatta volna el a 220 ezer négyzetkilométeres Kárpát-medencét, nem őrizhette volna meg ősi nyelvünket, nem alapíthatott volna államot.”⁷²³ Miért volna ez a legfőbb kérdés? És miért kellene eldönteni? Talán úgy gondolja, hogy valami jutalom jár a magyarságáért?

Miért kellett volna, hogy 940 lovas vitéz magában legyőzze Európát? Ez csak abból az előítéletből fakad, hogy a Kárpát-medence egy lakatlan terület volt, vagy csak valami csámpás népek lakták. A vikingek ugyanolyan kis létszámmal megszállták Észak-Franciaországot, beolvadtak a franciákba és erős nemzetet alkottak. Nálunk az történt, hogy amikor Werbőczy megalkotta a nemzet fogalmát, bosszúból a lázadás miatt, a parasztságot kizárta a nemzetből. Ez vezetett majd a magyar nemzet igazi testének a pusztulásához. Lehet, hogy ez a nagy idegenkedés az őshonosságtól, valójában egy zsigeri büntudatból ered.

Ha azt feltételeznénk, hogy Álmos és a magyarjai 744-ben lépték át először a Kárpát-medence határát, akkor a 678. évi bejegyzés nonszensz, ugyanis a feltételezésnek megfelelően Álmos sosem jutott el Pannóniába.

Nagyon félrevezették a történészeket az orosz évkönyvek, ahol a magyarokat ugoroknak nevezik. Ezekben az évkönyvekben ugorokról írnak Kijev mellett, az Ural környékén, sőt a Kaukázusban is. Így a történészeink elképzelték, hogy mindezen vidékeken tanyáztak valamikor magyar őseink. Csak egy egyszerű dolgot hagytak figyelmen kívül, azt ugyanis, hogy *a gor oroszul hegyet jelent, az u-t elébe téve pedig hegy mellékit, úgy, ahogy Ukrajna határmellékit*

Transilvaniae regiones Pannoniae finitimas penetrat. Almus maiorum parte copiarum versus Pannoniam dimissa, dum res Transilvanorum incaute ordinat, ab his occiditur. Quo audito Arpadus filius, non parva ex itinere manu reducta, fortunam patris ulciscitur, eidemque consensu reliquorum Ducum succedit: cum quibus praecipua licet auctoritate, pari tamen voto, et consilio rem administrat, nec multo post Transilvanis pacatis in Pannoniam ducit.” (Uo.)

⁷²¹ „Habdallas Rex Saracenorum, religionis causa Hierosolymam veniens, edicto iubet Iudeos omnes, atque Christianos sibi subditos manibus inscribi, quo á ceteris dignoscantur. Quam ignominiam complures non sustinentes, relictis bonis ad Romanos se transferunt.” (Uo.)

⁷²² Kristóf, 2012. Kristóf a Kárpát-medencei földművesek vonaldiszes műveltségét és a magyar (rovás) írást az indoeurópaiaktól eredezteti, a szkíta-hun-avar-magyar folytonosságot pedig a Távols-Keletről és Közép-Ázsiából. Lásd: <http://budahazijudit.hu/mult/ostortenet/672-kristof-zoltan-irasai>.

⁷²³ Idézi Kristóf, 2012. 7.

jelent. Az oroszok számára a magyarok a Kárpátok felől érkeztek, ezért értelemszerűen hegy-melléki embereknek hívták őket. Részint tudatlanság, részint céltudatos rosszakarat miatt a magyar őstörténet a mai formájában tarthatatlan.

A természetben a különböző jelenségek bizonyos időközönként megismétlődnek. Ez alól nem kivétel a népek mozgása sem. Az évkönyvből kiderül, hogy a VII. századtól iszonyú népvándorlás indult meg Afrikából Európába, akárcsak manapság. (Itt nincs említve, lehet, a korrupt időszámítás miatt, de Efeszosi János szerint 535-ben valami kataklizma következtében a nap elsötétedett egy évig. A következő években elindulhatott egy nagy hódító hadjárat a déli népek részéről, akik nem szenvedték meg annyira a hideget, mint az északiak.) Az Álmos és Árpád által keletről toborzott hadakkal valójában ezt az áradatot fékeztek meg. Ezek a tények, amelyek a jelen évkönyvből világosan látszanak, nem támasztották alá azt a dicső múltat, amit a nyugatiak maguknak kreáltak. Ezért kellett az ilyenfajta írásokat eldugni, vagy megsemmisíteni.

„A kor negatív fejleménye volt, hogy a Fuggereknek sikerült megkaparintaniuk a szepességi arany- és ezüst-, valamint az erdélyi aranybányák monopóliumát. A később bekövetkezett német parasztháború előtti helyzethez hasonlóan, a Fuggerek Magyarországon is katasztrofális gazdasági helyzetet idéztek elő.”⁷²⁴ Ekkor már a Fuggerek nemcsak Magyarországot, hanem egész Európát a markukban tartották. Miután a haza nagyjai, a Hon védőoszlopai a gazdasági „kártyajátékon” elveszítették a legnagyobb jövedelmi forrásaikat, a veszteségeket a parasztságon próbálták behajtani. A Haza másik oszlopa pedig, az egyház, elkövette azt a végzetes hibát, hogy keresztes hadjáratba parasztokat toborzott. A Haza védelme mindig a nemesség feladata volt. Ezért voltak felmentve az adózás terhe alól, ezért örvendtek előjogoknak s kiváltságoknak.

A Werbőczy által hozott törvények és rendeletek méltánytalanul csak a parasztokat büntették és nem az igazi bűnösöket: „Mindazonáltal, hogy ennek az ő árulásuknak az emléke és időleges büntetése maradékaikra is átszálljon és átmenjen, és hogy minden emberkor megtudja, hogy mekkora bűntény az urak ellen fellázadni”, a felkelésben részt vett parasztoktól megvonják a szabad költözés jogát, és ezek „az ő földesuraiknak föltétlen és örökös szolgálata alá legyenek vetve. ...a Szent Korona az államhatalom szimbóluma, ezzel bízva meg a nemesség a királyt arra, hogy az ő érdekeiket figyelembe véve uralkodjon. Ugyanakkor nemessé csak a király tehet valakit. A nemesség tehát a Szent Korona része (a városi polgársággal együtt), a jobbágyság viszont nem.”⁷²⁵ Tehát a parasztság ki lett zárva a nemzetből. Nem elég hogy a parasztság színe-javát levágták a Dózsa György vezette felkelés alkalmával, de utána teljes rab-szolgálatra lettek ítélve. Itt kezdődött Trianon és nem az első világháború után. Ha a paraszt meg akart maradni embernek, akkor elmenekült és beolvadt a környező nemzetekbe.

Széchenyi ezt írta: „Voltak nekünk sok nagy emberünk, kik ha nem arany-, rézoszlopokra ugyan méltókká tették magokat, de mindeddig kilencszáz esztendő után is! semmi országos jelek, dicsőségre emlékeztető s gerjesztő jelek, nem látszanak, ellenben mennyi a bitófa... Nemzettül, melynek nyelvén kívül, úgyszólván, semmi sajátja.”⁷²⁶

A Széchenyiről szóló könyv szerzője ellenveti, hogy van még két kincsünk: 1. Az alkotmányunk, 2. a hon: „Hogy ezen két kincsünk teljességgel nem ábrándozási képzelődés, hanem valóság, azt ez is csalhatatlan bizonyítja, hogy Nemzetünk fiai soha sem költöznek külföldre, ahonnan ellenben újabb meg újabb vendégeink érkeznek majd minden nap, kik mihelyt a Révkomáromi vagy Kecskeméti vagy Miskolci vagy Debreceni kenyeret, és híres boraink közül valamelyiket megízeltették, örökre nálunk maradnak, és itt a lelkesebbek minden igyekezettel arra szentelik magokat, hogy a Király és Haza eránt teendő érdemeik által idével megnevesd-hessenek.”⁷²⁷

⁷²⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/D%C3%B3zsa_Gy%C3%B6rgy-f%C3%A9le_parasztfelkel%C3%A9s.

⁷²⁵ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tripartitum>.

⁷²⁶ Balázsfalvi Orosz, 1832. 108.

⁷²⁷ Uo. 104.

A megnemesedett idegenek elkötelezettek voltak „a király és a haza eránt”. A király idegen, a haza pedig miből is áll? Révkomáromi vagy kecskeméti, vagy miskolci vagy debreceni kenyérünk és híres boraink, ez nekik a haza. Mert: „Ex Hungariam non est vita, se est vita non est ita. – Hungárián kívül nincs élet, és ha van, az nem ilyen.” Persze hogy nem, mert csak itt lehetett hízélgéssel érdemeket szerezni, és büntetlenül becsapni a naiv népet. Az igaz, hogy nemzetünk fiai nem költöztek, mert a költözés azt jelenti, hogy minden vagyonát magával viszi. A legtöbben legfeljebb egy vándorbottal a kezükben mentek külföldre, miután a betolakodók mindenükből kifosztották.

„Hogy a szabadság legfőbb jó, s ekképp soha nem lehet vad, tudatlan, rest s önkényes embernek sajátja, hanem csak azé, ki nemesített keblétől ösztönöztetve, s csinosult értelme által vezetve, szintúgy meg tudja becsülni mindenkinek sorstul nyert sajátját, valamint önmaga tulajdonát védelmezni bátor.”⁷²⁸ – Ez a hitvallása Széchenyinek nyíltan elítéli a vad liberalizmust.

„Kereskedésre akarod állítani a nagyobb szorgalmat?”⁷²⁹ – kérdi. Ebből a mondatból látszik, hogy Széchenyi nem tartotta helyesnek a munkaerő áruba bocsátását, mert ez valójában álcázott rabszolgakereskedelem.

Széchenyi: „...azon napot, midőn majd a Magyar nem csak szójárás s rossz szokás szerint, hanem az értelem valódiságában is, Nemzetnek, 'szabad Nemzetnek' hívni lehet... a Magyar végre a Nemzetek sorába iktatnánk... a magyar 'Nemzet', vagy inkább 'nép'...”⁷³⁰

Orosz József ellenvetése: „Ha továbbá egyszer már ott volna a dolog, hogy a paraszt lenne Valami, azaz Nemzet, azaz Úr, ki védelmezné akkor a hazát?”⁷³¹

Még a 19. században sem sorolták a parasztságot a nemzethez, holott valójában ez a réteg képezte a magyarság zömét. Ellenben az idegen urak a nemzethez tartoztak, mert úgymond ők védelmezték a hazát. A gengszterek szinte mindig úgy lépnek fel, mint védelmezők.

Feltevődik a kérdés, hogy ha olyan áldatlan állapotban van az ország, ahogy azt Széchenyi fölvázolta, és utólag a történelmi események sajnos neki adtak igazat, akkor honnan az a híres latin mondás, hogy „Extra Hungariam non est vita, se est vita non est ita?” Az biztos, hogy a paraziták sehol olyan jól nem érezték magukat, mint Magyarországon.

Valamikor Magyarország el tudta látni egész Európát búzával, hússal és borral. A hanyatlás a nagy földrajzi felfedezésekkel kezdődött. Előbb behozták a burgonyát, ami olyan vidékeken is megtermett, ahol a búza nem. Idővel az amerikai búza- és hústermelés felvirágzása lenyomta a magyarországi árakat, így az itteni földtulajdonosok eladósodtak. A legfőbb ok persze az idegen megszállás, török és osztrák részről. Ennek oka pedig a Bakócz féle keresztes hadjárat, ami a Dózsa György vezette felkeléshez vezetett és végképp legyengítette az országot.

Tudott dolog, hogy mindazon népek, akik kivándoroltak: spanyolok, búrok, angolok stb., mindig egy nagyobb őshazából egy kisebb kolóniába kerültek. Ezért nevezték a magyarok fiktív őshazáját is Magna Hungáriának. Csakhogy ennek se híre, se hamva. Ezt elkendőzendő jön a pontosítás: keleti Magyarország „Nagy” jelzője tulajdonképpen „rég”, „ó” jelentésű.⁷³² Így van, amikor ha akarom, csitkózom, s ha akarom, borjúzom. Ez a pontosítás bizonyítja, hogy akik kiöltötték a honfoglalás elméletét, tisztában voltak azzal, hogy sosem fordult elő a történelemben, hogy egy nagyszámú nép úgy váltson hazát, hogy az eredeti hazájában ne maradt volna jóval nagyobb számú népesség. Ha egy nyelv nem is marad fenn egy országban, de a folyók, hegyek, dűlők, tavak nevei megmaradnak évszázadokon keresztül a más nyelvet beszélő nép ajkán. Ilyesméről nem tudunk Baskíriában. A Jenő és a jermata szavak inkább török, mint magyar eredetűek.

⁷²⁸ Uo. 280.

⁷²⁹ Uo. 255.

⁷³⁰ Uo. 294.

⁷³¹ Uo. 299.

⁷³² Kristóf, 2012. 8.

A pentaton zene érve sem állja meg a helyét, mert mit is jelent ez? Azt, hogy a legtöbb régi nép, és így a magyar is, eleinte csak öt hangjegyet használt, attól függetlenül, hogy a földkerekség mely részén élt. Az indoeurópai népek jóval fiatalabbak a ragozó nyelvet beszélő népeknél, így ők nem örökölhették a pentaton zenét, de még sok mást sem.

Ha valaki kritikát gyakorol, akkor illene a saját érveire támaszkodni és ne különböző tekintélyekre hivatkozni. Egy másik érve Kristóf Zoltánnak a Vatikánban is dokumentált Julianus barát utazása „Magna Hungáriába”. Ez egy nagyon kemény érv akar lenni, mivel a Szentszék áll mögötte. Ha egyesek azt hiszik, hogy Julianus barát, Körösi Csoma Sándorhoz hasonlóan, ezt az utat mély hazaszeretetből tette, akkor nagy csalódást fogok okozni nekik. Julianus és társai domonkos rendi szerzetesek voltak. Julianus nemcsak levélben tájékoztatta IX. Gergely pápát az útról, hanem személyes kihallgatáson is járt nála.

De lássuk, ki volt IX. Gergely pápa: „A francia eretneküldözés mellett Gergelynek nagyobb gondjai is támadtak Itáliában. Amikor Frigyes kiátkozása miatt 1228-ban el kellett hagynia Rómát, az eretnek tanok gyorsan elterjedtek a városban. Így amikor a pápa visszatért Rómába, 1231 februárjában olyan törvényt hozott, amelynek értelmében az eretnekeket egyházi bíróság kutatja fel, majd kihallgatásuk után átadják őket a világi hatalomnak, hogy elnyerjék méltó büntetésüket. Ez pedig rendszerint halál volt. A törvény életbelépése után sokan áldozatul estek az eretneküldözéseknek, amely Gergely uralkodása alatt teljesedett ki. A jogáspápa több ponton is megújította és fejlesztette a még gyerekcipőben járó inkvizíció intézményét. Az 1231-ben kiadott Excommunicamus kezdetű pápai rendelkezés nemcsak a tűzhalált írta elő az eretnekeknek, hanem a püspöki inkvizíció mellett megalapította a pápai inkvizíciót is, amely szélesebb körben tette lehetővé az eretnekek üldözését. 1233. április 20-án Gergely pápai bullában a domonkosok kezébe rakta le a pápai inkvizíciót. A kolduló rend hamarosan olyan szövevényes jogi eljárásokat dolgozott ki, amelyből alig volt menekülés.”⁷³³

Egy ilyen rendnek volt a tagja Julianus barát, és tudnivaló, hogy ezek számára a cél mindig szentesítette az eszközt. Így a magyar őshazáról és a keleti magyarokról adott beszámolóit nem lehet késpénznek venni.

IX. Gergelynek valóban nagy gondjai voltak II. Frigyesel. De tudjuk, hogy ebben az időben a pápák nem állottak kardot ragadni, ha inogni látták a Szentszéket. Császár, pápa, vagy kiskirály, ha nem volt elég harcosa, akkor hunoktól, magyaroktól kért segítséget. Aztán ha a mór megtette a kötelességét, akkor minden mocskos dolgot rá lehetett kenni utólag. Julianus és társai küldetése valójában ezt a célt szolgálta, ezért volt olyan fontos a pápának, hogy megtalálják a keleti magyarokat. Csak itt egy kicsit mellé fogott, mert azt hitte, hogy hun, magyar, tatár, mongol, egyre megy. Úgy járt, mint aki egy kis tűznél akar melegedni, de véletlenül felgyújtja az egész házat. És valóban, leégett volna egész Európa, ha közben nem hal meg Ögödej kán. Így a dúlás csak az oroszokat, lengyeleket és a magyarokat érte. Ezt a baklövést valahogy leplezni kellett. Ezért aztán olyan mesék kerültek a szent dokumentumokba, minthogy Dzsingisz kán keresztény lett volna, és hogy a pápa valójában a pogány török ellen kötött volna vele szerződést, mikor valójában II. Frigyes akarta megleckéztetni:

„A mohamedán túlerővel folytatott reménytelen harc során, az 1221. év elején röppent fel a reményt adó hír, hogy János papkirály utódja, Dávid király – aki nem volt más, mint Temüdzsin, azaz Dzsingisz kán – keletről megtámadta a mohamedánokat, tönkrement őket, és közeleg a Szentföld felszabadítására.”⁷³⁴

És egy másik érdekes részlet: „1238-ban nemcsak IV. Béla kapott fenyegető levelet a kántól, hanem II. Frigyes német császár is.”⁷³⁵

⁷³³ [https://hu.wikipedia.org/wiki/IX. Gergely_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/IX._Gergely_p%C3%A1pa).

⁷³⁴ Györffy, 2002.

⁷³⁵ Uo.

IV. Béla fenyegetést kapott, mivel megvédte a kunokat, de miért fenyegethette meg II. Frigyes is, aki legalább annyira távol esett tőle, mint Makó Jeruzsálemtől? Ugyebár a szövetségeseim ellensége az én ellenségem is. II. Frigyes a pápának voltak nem kis gondjai, ha képes volt Frigyes kiátkozni az egyházból. Frigyes, aki a Szent Német-római birodalom császára volt, meg akarta hódítani Itáliát, érvényt szerzendő a tituluszának, mivel jelen esetben csak Szicíliát és Németországot birtokolta. A pápa viszont attól félt, hogy a kis olasz városállamok kiesnek a befolyása alól.

„A feszült helyzetet Gergely megfejtette azzal, hogy 1241 húsvétjára egyetemes zsinatot hívott össze a Lateránba. Ennek egyetlen célja Frigyes teljes ellehetetlenítése volt, ezért a császár megtiltotta püspökeinek a részvételt, aki pedig mégis eljutott Itáliába, azt a császári csapatok elfogták és bebörtönözték. Frigyes, seregével Róma alá vonult, és ebben a nehéz helyzetben érte a hetvennégy éves pápát a halál.”⁷³⁶

A pápa fittyet hány arra, hogy a saját cselszövése miatt fél Európát feldúlták a tatárok, inkább azzal van elfoglalva, hogy bosszút álljon ellenfelén. Persze Frigyes sem lehetett jobb a Deákné vásznánál.

⁷³⁶ [https://hu.wikipedia.org/wiki/IX. Gergely p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/IX._Gergely_p%C3%A1pa).

14. Imperialista vallásháborúk

A történelem a népek számára olyan, mint az autót vezető számára a visszapillantó tükör. Amely nép ezt nem használja, vagy nem megfelelő „tükört” használ, az ne csodálkozzon, ha balszerencsék sorozata éri.

Pillantsunk bele még párszor az előző fejezetben használt „tükörbe”, a jezsuita Melchior Inchofer által szerkesztett, a Magyar Királyság Egyházi Évkönyveibe.⁷³⁷

A könyvet 1644-ben adták ki, de a benne összegyűjtött évkönyvek valószínű, hogy sokkal korábban íródtak, ezért sokkal hitelesebbek, mint a későbbben átdolgozott történelmi változatok. Az egyház embereiben volt annyi becsület, hogy habár követniük kellett az aktuális erőviszonyoknak megfelelő irányzatot, azért megírták a másik fél véleményét is.

795. év: „795-ben Thudinus, akit Theodo, vagy Thudonak is írnak, a Hungárok királya, küldötkeket menesztett Nagy Károlyhoz és bejelentette a jövetelét, hogy az övéivel felvegyék a keresztséget.”⁷³⁸

Itt mindjárt hozzáteszi az aktuális irányzatnak megfelelően, hogy ez nem is volt király, csak egy kis tartomány vezére, mert Attila halála után ilyen kis tartományokra bomlott fel a birodalom. Hogy király volt vagy nem, ennek nem sok jelentősége van, ha figyelembe vesszük a legújabb kutatások eredményeit, amelyek tanúsítják, hogy Nagy Károly inkább csak egy legendai figura. Nagy a valószínűsége, hogy ebben az időben a Kárpát-medencében előbb a görögkeleti keresztény vallás hódított. Az azelőtti pogány vallásban egyáltalán nem szerepelnek az ázsiai sámánok, mint ahogy a mai hamis történelem tanítja.

„A hungároknak Szikambriában templomaik voltak Mars és Herkules istenek (bálványok) tiszteletére, melyek éppoly fényűzők, mint más vallásoké...”⁷³⁹ (Az írás szerint Károly első dolga ezeknek a lerombolása volt). Hát, ha nem is Károlyé, de a német királyoké ez volt. – Ha ez igaz, akkor ez bizonyítja a hungároknak az etruszkokkal való rokonságát.

798. év: „Nem sokkal később a Habdimelech által vezetett arab szerecsenek megtámadják a Római birodalmat és kirabolják Konstantinápoly külvárosát rengeteg zsákmányt ejtve.”⁷⁴⁰

799. év: Miután Tudó és a népe áttért a keresztény hitre, egy idő után a nép egy része fellázadt az új hit ellen és kitört egy polgárháború. Említve van Gerardus nevű keresztény előjáró, aki mártírhálált halt. Ha figyelembe vesszük a legújabb vizsgálatokat, melyeknek értelmében a Nagy Károly története csak legenda, akkor feltételezhetjük, hogy a fent említett esemény nem más, mint a Vata féle lázadás fantomképe. Ott szerepel Gellért (Gerardus) püspök, aki mártírhálált hal. A fantomképben is megjelenik Vata, de mint Vetini (Vetinus monachus) bárátpap, aki ugyancsak mártíromságot szenved.⁷⁴¹

799. év: „Amit egyes idegen krónikás állít, hogy ebben az évben Nagy Károly és az övéi Pannóniában harcoltak, a mi évkönyveinkben nincs említve.”⁷⁴²

822. év: „Harmadszor jön hadsereg Itáliából Pannoniába Lindeutum ellen: mert mostanig semmi előrehaladás nincs a vallás terén a hungároknál, mivel a szelíd meggyőzés nem használ,

⁷³⁷ Melchior Inchofer, 1644.

⁷³⁸ „Hoc itaque anno septuagesimo nonagesimo quinto, Thudinus, sive ut alij scribunt Theodo, vel Thudo Rex Hungarorum, legatos mittens ad Carolum, et suum adventum significavit, se cum suis fidem Cristianam suscepturum spopondit.” (Uo. 1.)

⁷³⁹ „Erant Hungaris Sicambri inter alia Templa Idolorum, Martis et Herculis Aedes, quemadmodum prae caeteris religiosae, ita sumptuose.” (Uo.)

⁷⁴⁰ „Et non multo post in Oriente Arabes Sarraceni, Duce Habdimelech, Romano Imperio infestissimi, cum pacem Irenae Imperatrici negassent, infesto agmine Constantinopolim usque progressi sunt, eiusque suburbia depredati, et preclaris onusti spolijs recesserunt.” (Uo. 7.)

⁷⁴¹ (Uo. 8.)

⁷⁴² „Multa a Carolo, sive á suis, hoc anno in Pannonijs gesta alij perscribunt, quae ad nostros annales haud faciunt.” (Uo. 14.)

így a fegyver jogához nyúltak.”⁷⁴³ – A fanatikus vallási meggyőződés mindig úgy érezte, hogy istenadta joga van erőszakkal terjeszteni a hitet.

827. év: „Eközben az agarénok vagy szaracénok nemcsak az egész Szicíliát, de Kalábriát is és Itália nagy részét megszállták, gyászba borítván a népet.”⁷⁴⁴

830. év: Szaracén keresztény küldöttek jönnek Afrikából a pápához. Aromás gyümölcsöt és kenyeret hoznak ajándékként, békét akarnak kieszközölni.⁷⁴⁵

843. év: „Ez volt Itália legsötétebb éve, a szaracénok rombolása miatt, amit Campana, Benevento, Capua és más helységekben elkövettek, amint ezt leírja Nithárdus akkori író.”⁷⁴⁶

846. év: „Afrikai szaracénok felkészült csapata váratlanul betört Róma külvárosába, kirabolták a Péter és Pál székesegyházát, sok aranyat, drágaköveket és más értéket zsákmányoltak.”⁷⁴⁷

849. év: „A szaracénok ismét Itáliát támadják.”⁷⁴⁸

867. év: „Reghino állítja, hogy Afrikából jött szaracénok Beneventum környékén garázdálkodnak, ölnek, rabolnak és elnéptelenítik a vidéket. Ludovikus császár egyedül nem bír velük, így segítséget kér Lothár testvérétől.”⁷⁴⁹

874. év: „Salernóban ölnek és rabolnak a szaracénok, lerombolják a templomokat, még az oltárokat is.”⁷⁵⁰

Kezdődnek a „kalandozások”

Ez úgy kezdődött, hogy Pista visszaüött. Miután a Frank birodalom kettészakadt, Arnulf örökölte a birodalom nagyobbik (keleti) felét, de vásott a foga Bohémiára és Morvaországra. A háborús ürgy mindig a vallás volt. A Kárpát-medencében ez idő tájt Ciril és Metuodius munkássága nyomán a Keresztény vallás görögkeleti rítusú volt. Az úgynevezett honfoglalás idején, amely a jelen krónikából kiderül, hogy sosem volt, létezett egy vitatott személyiség, aki számtalan névváltozatban szerepel, úgymint Szvatopluk, Szvatoplug, Swentopluk, Swentibald stb. A név első fele világosan látszik, hogy szentet jelent. A második fele az apluk, meglágyítva az l-et: apjuk, vagyis Szentapjuk, mai szóhasználattal Szentatya. Valószínű, hogy Morávia volt a

⁷⁴³ „Exercitus ex Italia ad conficiendum contra Lindeutum (hungár király) bellum in Pannoniam tertio mittitur: adeo nihil magni pro Religione apud Hungaros agi potuit, dum ius in armis versaretur, pietatis exigua ratio haberetur.” (Uo. 30.)

⁷⁴⁴ „Interim tamen Agareni, seu Sarraceni, non Siciliam duntaxat omnem, sed et Calbriam, et plerasque Italiae partes occupaverunt, omnia incursionibus, et populationibus funestates.” (Uo. 40.)

⁷⁴⁵ Uo. 43.

⁷⁴⁶ A szaracénok: „Fuit porri hic annus Italiae lugubris, ex ingenti clade á Sarracenis universae Campaniae, atque Samnitibus illata, capto Benevento, exulta Capua, innumeris alijs locis vastatis, scribit de hac re Nithardus, eius temporis scriptor.” (Uo. 53.)

⁷⁴⁷ „Sarraceni ex Africa instructa classe traicientes, inopine suburbia trans Tyberim posita depraedari primum, deinde sacrosantas ipsas Basilicas Principum Apostolorum Petri, et Pauli, auro, gemmisque locupletes expoliaverunt.” (Uo. 56.)

⁷⁴⁸ „Sarraceni iam potiti Sicilia ut supra diximus, universas Italiae oras classe piratica infestabant, ac ut totam subijcerent Italiam animum adieceram.” (Uo. 59.)

⁷⁴⁹ „Per idem tempus, inquit Rhegino, ad hunc annum, gens Sarracenorum in Beneventum ex Africa veniens, universam pene regionem illam invaserunt, caedibus, rapinis, et incendijs omnia depopulantes. Contra quos Ludovicus Imperator exercitum contrahit, et veritus ne forte adversus innumerabilem hominum multitudinem vires Regni non sufficerent, ad fratrem (Lotharim) in Galliam Legatos mittit, omnino exposcens, ut ad praefata nequissima gentis viros extenuandas, audaciamque refrenandam sibi cum Dei auxilio virtuteque Francorum opitularetur.” (Uo. 75.)

⁷⁵⁰ „Inter haec Saraceni ex Africa magno exercitu ingruentes Salernum obsidit, Duce Aldila, qui cum nihil non immanitatis, atque etiam impudicitiae, in Templo Deo dicatis, atque adeo in ipsis Altaribus sacris committeret, delapsa divinitus é tecto super impium caput trabe, extinctus est. Cui mox subrogatus Abimelech Eunuchus nihilo fortunatior fuit. Quippe superveniente Ludovici exercitu, iterum prostigatus cum suis, vix evasit. Ita Dei beneficio Salernitani longa obsidione liberati sunt.” (Uo. 90.)

Kárpát-medencei ortodox Egyház központja, és mivel a hungárok abban az időben ortodoxok voltak, így számukra Morávia megszállása megbocsáthatatlan bűn volt. Ne feledjük, hogy Ajtonyt Budán keresztelték meg az ortodox rítus szerint. Arnulf óriási hibát követett el, amikor megtámadta Morvaországot. Lássuk, mit írnak erről a külföldi krónikások:

890. év: „Mert nem érdemtelenül illeti ilyen szavakkal Liutprand Arnolfus balgaságát: 'Oh, Arnolfusnak vak uralkodni vágyása! Ó, szerencsétlen keserű nap! Az egyetlen igaz ember leverése, ami egész Európát szomorúvá tette, asszonyokat özvegyekké, apákat vakká, szüzeket megszeplősítetté, papokat és az Isten népét fogságba, templomokat lerombolván, lakott területeket elnéptelentítvén, a vak ambíció!' Eddig Liutprandus.”⁷⁵¹

„A dolgok így állván, hogy mennyit ártott Arnolfus az Egyháznak és a vallásnak, alig lehet kimondani, bár másfelől lehet, hogy nem volt igazságtalan a háborús ürügy, az üres ambíció, ha igaz, amit Reginó, Mutius és mások írnak, Arnolfus a beavatkozásával nemcsak a bohémeket és morvákat gyengítette, de ez nem szolgálta a német királyokkal való egységet sem. De a hungárok megsegítésére olyan seregek is érkeztek a határon túlról, akik nem eretnekek vagy vallási szakadárok, hanem pogányok, akik számára a Krisztus vallásának megsemmisítése kedves dolog. Mégsem voltak annyira embertelenek a hungárok, mint a felfogadott zsoldosaik, ha visszakapták volna, ami nekik járt, de mivel Arnulf erre nem nagyon hajlott, így nem volt megoldás. Ígéretet tettek a haza visszaszolgáltatására, és várták a megígért napot. Így álltak a dolgok, Arnulftól nem jött válasz, a hungárok becsapva érezték magukat, ezért benyomultak Németországba egész Fríziáig, aztán Galliáig irtották a népet, innen Itáliába, akikkel a longobárdok kérésére enyhébben bántak.”⁷⁵²

894. év: „Meghal Zwentibald”, és ezután Morávia élére Arnulf nővérének fia, Swatoboius (Aeneas szerint Svatocopio) kerül, akiben semmi jámborság nem lévén, még „a szent Methodus püspököt is megsértette”, ami után elnyeri megérdemelt büntetését – „ahogy Aeneas Silvius” (a későbbi II. Pius pápa) „szent forrásból megtudta”. Swatoboius vadászkutyákkal bemegy a templomba és sértegeti Methodust. Methodus elhagyja a vidéket, Bohémiába megy és kiátkozza Swatoboiust, aki viszont Arnulf támogatását élvez. Formosus pápa Rómába idézi Arnulft, ahol császárrá koronázzák.”⁷⁵³

Világosan látszik, hogy a római katolikus Egyház akart megszabadulni Methodustól, Arnulf segédkezésével. Utána mindjárt meg is kapta a császári koronát fizetségképpen.

898. év: Svatocopio elnyeri méltó büntetését és „meghal kiátkozásban, ami után, Morávia fel lesz darabolva: a nagyobb része a németekhez kerül, a másik részére a lengyelek és a magyarok tartanak igényt.”⁷⁵⁴

⁷⁵¹ „Ut non immerito Liutprandus Arnulphum execratus in haec verba exclamet: O caecam Arnulphi regnandi cupiditatem! O infelicem amarumque diem! Unius homuncionis deiection, (nempe Zwentebaldi), quem adversarium patiebatur, sit totius Europae contritio, quot mulieribus viduitates, patribusque orbitates, virginibus corruptiones, Sacerdotibus, populisque Dei captivitates, Ecclesijs desolationes, terris inhabitatis solitudines, caeca ambitio paras!’ Haec Liutprandus.” (Uo. 111.)

⁷⁵² „Rebus sic stantibus, quantum damni Arnulphus Ecclesie, et religioni dederit, dici vix potest, quanquam fortasse alias non iniustam bellandi causam habuerit, ambitione vacuam, si vera sunt que Rhegino, Mutius, et alij scribunt, deficisse nimirum ab Arnulpho Bohemos, et Moravos, aut certe pacta cum Germaniae Regibus non servasse. Sed an propterea Hungarorum auxiliares copiae evocande erant, cum quibus certum erat venturas ultro phalanges non Hereticorum aut Schismaticorum, sed Paganorum, quibus Christi religionem excindere deliciae erant. Neque tamen adeo inhumani erant Hungari, quin suis contenti stipendijs si obtinuissent, pedem ad sua retulissent: sed enim cum ab Arnulpho improbe exigerent, neque is solvendo esset, promissis tandem effecit, ut patriam reperiret, diem dictum expectans. Qui cum adesset, neque tamen Arnulphus responderet, Hungari fraudatos se querentes, in Germaniam duxere, omnia usque ad Frisiam depopulati, mox et Gallias, deinde et Italiam adorti, hic tamen é voto Longobardorum clementius agere.” (Uo.)

⁷⁵³ „...quippe mortuo hoc anno Zwentebaldo ... ac tandem in sanctissimum Archiepiscopum Methodium offendans... Ut Aeneas Silvius ex sacro fonte suscepto.” (Uo. 116.)

⁷⁵⁴ „Mortuo in excommunicatione Svatocopio, Regnum Moravorum disceptum est: partem nimirum Germani et Boemi, partem Poloni atque Hungari sibi vendicarunt.” (Uo. 119.)

899. év: „Pár hónap múlva (novemberben) nagy szenvedés után meghal Arnulfus, akit mérgező főzettel itattak meg... Azt mondják, hogy Isten büntetése volt, mert ahogy a dolgok lefolytak, kevés gondot fordított az Isten szeretetére, de naponta szomorította: ahogy sok papot meghurcoltatott, elnyomta a szent szüzeket (apácákat), házasságbeli nőket megerőszakolt, nem adott menedéket az Egyházhoz menekülőknél: bacchanáliákat tartott obszcén táncokkal és énekekkel prostituált nőkkel, semmi tiszteletet nem tanúsított a vallás iránt. Mégis a legnagyobb bűn, amit felrótak neki, az volt, hogy a magyarokat, akik minden baj okozói, beengedte Németországba.”⁷⁵⁵

915. év: „Ebben az évben nagyon megverettek a szaracénok, akik hosszú ideje úgy tűnt, hogy erősek és legyőzhetetlenek.”⁷⁵⁶

Erre fel Berengárt császárrá koronázza X. János pápa. Csak azt felejtí el a pápaság, hogy Berengár longobárd volt és nem egyszer magyar segítséget kért. A jót elfelejtjük, de a rosszat nem.

„Ebben az évben nagy üldöztetést szenvedett az Egyház a dánok, szlávok, bohémek, magyarok és szászok részéről. Leginkább a hungároknak tulajdonítják a brémai templom kirablását, valamint a szlávoknak a hamburgi épületek lerombolását.”⁷⁵⁷

De ezek a rombolások vajon felérték egy mai bombázással?

921. év: „Egyik felől a hungárok, másik felől a szaracénok tesznek kárt...”⁷⁵⁸ – Ez azt jelenti, hogy az úgynevezett kalandozások fő célja a szaracénok elleni küzdelem, akik már nyugat Európát megszállták.

922. év: „Berengár segítségül hívja a hungárokat”⁷⁵⁹ – szegény császár!

955. év: „A hungár seregek átkelnek a Rajnán, végigmennek Gallián, és hallatlan károkat tesznek az Isten Egyházában, majd Itálián keresztül visszatérnek.’ Eddig Regino.”⁷⁶⁰

Megjegyzem, hogy ugyanezt tette Ottó is, amikor tehette, csak hát, amelyik Egyház nem katolikus ugyebár, az már nem az Istené.

Aztán lássuk az augusztai nagy győzelmet, amivel annyiszor dicsekednek a nyugatiak:

„Ottó király dicsőséges győzelme az Isten segítségével, aki előtt semmi sem lehetetlen, amikor megfutamították a hungár sereget, hogy ezután elment a kedvük a háborúskodástól. Bármily sokat megöltek közülük, mégis olyan sokan maradtak, hogy visszafelé jövet, akik az augusztai várból nézték őket, támadóknak és nem menekülőknél hitték.”⁷⁶¹

⁷⁵⁵ „Paucos hinc menses supervixit Arnulfus, multis malis conflictatus... „Ferunt divina indignatione fuisse, quod dum ubique res secundae affluerent, Deo placere minime studuerit, sed in dies plura ad eum provocandum fieri permiserit: ut nimirum Sacerdotes Dei vincti pertraherentur, sacrae virgines vi opprimerentur, coniugatae violarentur, nec Ecclesiae confugientibus praeberent asilum: quippe in quibus symbola fierent, ludi et cantus cum debacchationibus obscenis, et mulierum prostitutiones turpes, nulla ut religioni reverentia esset. Plerique maximum scelorum ab eo commissorum putant, quod Hungaros, á quibus tot mala patrata sint, in Germaniam immiserit.” (Uo. 120.)

⁷⁵⁶ „Hoc ergo anno penitus debelati sunt in Italia Saraceni, qui formidabilae et invincibiles hactenus putabantur.” (Uo. 140.)

⁷⁵⁷ „In hunc annum conijciunt quidam immanem illam persecutionem, qua Dani, Slavi, Bohemi et Hungari, Saxonicas vastarunt Ecclesias: ac praesertim Hungaris tribuntur Bremensis Ecclesiae excidium, sicut Slavis Hamburgensis Aedis desolatio.” (Uo.)

⁷⁵⁸ „Quod dum facit, ex una parte Saraceni, ex alia Hungari iterum effusi, velpotius nondum in sua reversi, continuatis cladibus Regna populabantur. Et quidem Saraceni angustias Alpium insidentes, ut notat Frodoarius, quamplurimos ad limina Apostolorum...” Uo. 143.)

⁷⁵⁹ „Hungari a Berengario vocati.” (Uo. 144.)

⁷⁶⁰ „Hungari, ducentibus inimicis Regis, in Quadragesima transito Rheno, pervadentes Galliam, inaudita mala in Ecclesia Dei fecerunt, et per Italiam rediunt.’ Haec Regino.” (Uo. 176.)

⁷⁶¹ „... ‘gloriosa victoria Qthoni Regi á Deo, cui nihil est impossibile, data est ita ut exercitus Hungarorum in fugam versus, virtutem preliandi ultra non haberet. Et quamvis incredibilis numerus illorum occisus fuisset, tantus tamen adhuc exercitus eorum remanebat, ut hi qui de propugnaculis Augustae eos venire conspexerunt, non pugna lacesitos eos redire existimaverant, donec pretereuntes Civitatem ulteriora Lici fluminis littora festinando repetere cognoverunt.’ Haec Frodoarius.” (Uo.)

Tény az, hogy a hungárokat hívták és aztán elárulták őket jó nyugati szokás szerint.

957. év: Ottó az evangéliumot akarja hirdetni a hungároknak, de már a szlávok elakasztják. A fiát Liutdolfust elküldi Itáliába, hogy megbüntesse Berengárt, aki segítséget kér a hungároktól. Liutdolf Itáliában hagyja a fogát. Majd a testét Moguntiában tisztességgel eltemetik.⁷⁶²

Hogy mily módon hirdette Otto az evangéliumot, a következő szövegből látszik:

967. év: „Niceforus keleti császár a következőképpen számol be Otto vadságáról: A rómaiak egy részét kardélre hányta, másokat felakasztatott, másokat megvakított, másokat elűzött...”⁷⁶³

969. év: „Abban az évben, amikor Niceforus harcban legyőzte a szaracénokat és kiűzte őket Szíriából és Cilíciából, ezek élve elégették Jánost, a Jeruzsálemi püspököt.”⁷⁶⁴

A fent felsorakoztatott évkönyvi írásokból, amelyek túlnyomó részét nem magyarok írták, világosan látszik, hogy *a IX. század végén nem volt semmiféle honfoglalás*. Ha lett volna, annak valami nyoma lenne az évkönyvekben úgy, ahogy jóval kisebb súlyú események meg vannak említve.

Keletről jött idegen zsoldosok lehettek a magyar hadseregben, úgy, ahogy bármelyik hadseregben lehetnek. *A magyarokat mindvégig hungároknak nevezi* a könyv. A magyar nevet lehet, hogy a Szent István által kikényszerített keresztség után kapták, ezzel is teljesen elvágva őket a történelmi és vallási gyökereiktől. Szent István zömében nem pogányokat térített a katolikus vallásra, hanem görögkeleti keresztényeket. Az is lehet, hogy a magyarok a magyar nevet csak a török megszállás alatt kapták, ugyanis ők a magyarokat madzsárnak nevezték. De ide vág a gyaúr megnevezés is, ugyancsak török részről.

Távol áll tőlem azt állítani, hogy egyik vagy a másik vallás a jobb. Szerintem mindegyik rossz, amelyik a kizárólagosságra törekszik.

Az évkönyvekből az is látszik, hogy nincs különbség hungár és hun között, de az is, hogy nem jöttek ki máshonnan, mint a Kárpátok gyűrűjéből. Az „eggressus” egyértelműen kijövetelt jelent. Akkor jövök ki, amikor egy kisebb helyről egy nagyobbba érek, és nem fordítva. Az a Szkítia, amit a hamis történelem tanít, hogy onnan jöttek ki a hunok meg a magyarok, nem más, mint a mai Ukrajna területe, jóval nagyobb a Kárpát-medencénél. Hérodotosznál meg a nyugati Szkítia, az maga a Kárpát-medence.

Az évkönyvekből kiderül, hogy *a IX. században Itália, Spanyolország és Franciaország nagy részét, valamint a Közel-Keletet és Görögország egyes szigeteit az afrikai szaracénok tartották megszállás alatt*. Vajon miért nem szerepel ez a történelemtörténetekben? Egyszerű a felelet: Azért, mert ezeket az eseményeket ezer évvel visszatolták a történelemben. Így lettek ezekből a Pun háborúk. Ha ezeket az eseményeket nem törlik ki a történelemtörténetekből, talán elkerülhetők lettek volna azok a véres események, amik Európa-szerte történnek és történni fognak. Így ékesítette magát a nyugat idegen tollakkal, hamis dicső történelmi múltat kreálva magának.

Kutyaszorító utáni „kalandozások”

A magyarok Ammianus Marcellinus tanúsága szerint már II. Constantius császár idejében a Kárpát-medencében voltak.

„Ammiánus 31. könyvében, ahol ezekről ír, említi a magyarokat (Ungoriorum), de az a hely, ahol erről ír, nagyon megrongálódott, úgyhogy nehezen érthető. Ahogy sejtem, a Hungorosokat vagy Hungoriosokat nem azonosítja az Onogurokkal, akiket régebb hunoknak hívtak.

⁷⁶² Uo. 180.

⁷⁶³ „Exprobravit autem aliquando Niceforus Orientis Imperator, hanc Othoni saevitiam: Romanorum, alios gladio, alios suspendio interemit, oculis alios privavit, exilio alios relegavit...” (Uo. 195.)

⁷⁶⁴ „Hoc denique anno Saraceni, quod á Niceforo praelio victi essent, post expugnatas in Siria, et Cilicia urbes, Ioannem Archiepiscopum Hierosolymitanum vivum comburunt...” (Uo. 197.)

Az utóbbi névből (Hungorios) képezték a Hungáros nevet. De elég homályos az akkori történelem, a sokféle hun nemzetséget össze-vissza keverték, hogy alig lehet kivenni valami biztosat az akkori szerzőktől. Számomra nyilvánvaló hogy a Hungárok nem az Ugorokkal azonosak, mint ahogy azt Aventinus tévesen állítja. De jóval Arnulph ideje előtt már ismert volt a Hungár név, előbb a Colchos mellett, ahonnan az Iszterhez, Marcellinus tanúsága szerint, végül Szarmátiába értek, oda ahol az Avarok vagy Avarinok éltek, ahova Norikumból lettek elkergetve Nagy Károlytól, sok veszteséggel, olyan távolra, ahol már nem zaklatták őket a frankok fegyverei. Most azonban Arnulf hívta meg őket Zwentibald ellen, és nem az Ugorokat, akik Moszkván túl, az Ob folyón túl, a Cataio-tó és az északi óceán körül laknak. De ki az a bolond, aki azt hiszi, hogy Arnulf császár hívta segítségül őket a Morvák ellen?”⁷⁶⁵

„...de az a hely, ahol erről ír, nagyon megrongálódott, úgyhogy nehezen érthető.” Milyen véletlen, hogy épp ez a hely rongálódott meg. Bezzeg Tacitus műve, ami sokkal régebbi dolgokról ír, teljes egészében megmaradt. Azt találghatjuk, hogy kiknek állt érdekében azt a bizonyos helyet megrongálni. A migrációs elméletet vallók szerint minden európai nép Ázsiából származik, így a magyarok is, habár, amint tudjuk, a magyarokat származtatják az északi nomádoktól a mezopotámiai sumérokig. A Cholchos megnevezés köves hegységet jelent. Így amikor Ammianus azt írja, hogy a magyarok Colhostól az Iszterig mentek, akkor a Colchos lehet a Kárpátok is. Az a hosszú migrációs útvonal, amit a történészek leírnak, általában csak a képzelet szüleménye.

„De mivel a jugrok vagy juhrok, ahogy Sigismundus szerint a ruténok hívják őket, akik a legközelebbi rokonságba állnak a magyarokkal: de inkább nézzük mit mond Liutprandus lévita, aki megvilágítja az igazságot.”⁷⁶⁶

Nincs kizárva, hogy épp a ruténok hívták a magyarokat a morvák felszabadítására, akik ugyanazt a vallást gyakorolták. *Az akkori háborúban bizánci szokás szerint tatár zsoldosokat szoktak alkalmazni. Ezeket aztán a történészek tévesen nevezték mikor szkítáknak, mikor hunoknak, besenyőeknek, pacinákoknak és így tovább.* Ezek azok a segédcsapatok, akik Liutprand szerint határon túliak és pogányok.

„Arnulf ezalatt (mondja Liutprandus) azzal a nemzettel harcol, aki Arkturo király idejében a legerősebb volt, és most Zwendibald, a morvák hercege alatt kemény küzdelemmel sem tudta legyőzni, most fájdalom, hogy elűzte őt az erődítményekből (Clusas) a hungárok bátor, kapzsi, Istent nem ismerő nemzete, akitől nem idegen mindenféle aljasság, gyilkosság és rablás. Ezeket hívta segítségül, ha segítségnek lehet nevezni, mert ez után a balgaság után előbb a saját nemzete, majd a déli és nyugati nemzetek lettek leverve és irtva.”⁷⁶⁷

⁷⁶⁵ „Ammianus libro tricesimo primo, quo de his tractat, Ungoriorum mentionem facit: sed locus ita corruptus est, ut quid de iis dicat, vix intelligatur. Facit tamen, ut suspicer, Hungoros sive Hungorios, non Onogoros, hos Hunos olim dictos fuisse, atque. A b iis postea nomen Hungaros sibi fecisse. Sed adeo obscura illius temporis est historia, ob varia Hunnorum genera, intermixtasque, aliis alias gentes, ut vix quicquam certi ex auctoribus elici possit. Mihi satis est ostendisse Hungaros, non ab Hugris, ut Aventinus Jugros vitiose vocat, quo vox ad Hungaros alluderet, descendisse. Sed multo ante Arnulphi etatem Ungarorum nomen cognitum fuisse, prius quidem apud Colchos, deinde ad Istrum, Marcellino teste, postremo vero in sarmatiae ea parte quam Avari sive Avarini quondam tenuerunt, ad quam é Norico á Carolo magno multis cladibus compulsi efugonerant, quo longe remoti Francorum arma non amplius experirerunt. Hinc igitur contra Zwentibaldum ab Arnulpho sunt exciti, non ab Iugris, qui ultra Moscoviam, utraque Obam flumen multo maximum e lacu Cataio delapsus, ad Oceanum Aquilonarem degunt. Quis enim tam insulsus sit, ut inde ab Arnulpho Imperatore contra Moravanos auxilia credat evocata?” (Goropii Becani, 1569. 777.)

⁷⁶⁶ „Verum quoniam Iugri sive Iuhri, ut Sigismundus á Rutenis eos vocari dicit, ab omnibus fere Hungarorum parentes putantur: satius erit, Liutprandi Levite verba adscribere, quo veritas clarius elucescat.” (Uo.)

⁷⁶⁷ „Arnulphus interea, inquit, earum que sub Arcturo sunt gentium Rex fortissimus interea, quum Zwentibaldum Moravorum Ducem, quem supra nominavimus, sibi viriliter repugnantem debellare nequiret: depulsis his, pro dolor, munitissimis interpositionibus, quas vulgo Clusas nominari praediximus, Hungarorum gentem cupidam audacem, omnipotentis Dei ignaram, scelerum omnium non insciam, cedis et omnium rapinarum solummodo avidam, in auxilium convocat: si tamen auxilium dici potest: quod paulo post eo moriente, tum genti suae, tum

Az említett erődítmények bevétele után a magyarság nem áll meg a morvák határánál. Elindul visszaszerezni a Nagy Károly által elrabolt arany és ezüst tárgyakat, amelyeket eredményesen vissza is szerez. Ezt nevezik a történészek kalandozásoknak. De ennek az akciónak volt egy másik, még fontosabb célja is. Mai szóhasználatnál azt mondhatnánk, hogy a magyarság blokád alá volt helyezve. Ez egy régi jól bevált harci technika, amit manapság a szemünk előtt alkalmaznak. Ma nem erődöket építenek az adott ország köré, hanem rakéta támaszpontokat. Ki kellett törni a blokádból, és megszüntetni az okokat, amelyek előidézték a blokádot.

„Itt (Liutprandus) ahogy erődítményeket emleget és amelyeket a magyarok felszámoltak, úgy látom, hogy ezek a Sléziai és Lengyel határ között, meg a Dácsia (Erdély) északi részein található erődítmények, amelyeket a frankok telepítettek, hogy sem a németek felé, sem Pannónia felé ne lehessen átjárni, így igazat adok Sigebertusnak, aki azt állítja, hogy a magyarok Arnulf koráig be voltak zárva, hogy sem nyugat, sem dél felé nem tudtak kimenni. Kelet felől a Kárpátok, nyugat felől a szarmát szorosokon a frank erődített határvédelem. Habár figyeltem a Liutprand által említett erődítményeket, ahogy beszél róluk, de nem hozta kapcsolatba Arnulffal, hogy ugyanis a magyarok, mint egy fallal, körül voltak zárva.”⁷⁶⁸

Ha katonai akadémiákon tanulmányozni lehet egy katonai cselekményt, az semmi esetre sem a sosem létezett pozsonyi csata, hanem ez.

A pozsonyi csatáról ezt olvashatjuk a világhálón: „899-ben meghalt a magyarok korábbi szövetségese, Arnulf keleti frank király, és a magyarok hamarosan Berengár itáliai király szövetségesei lettek. A Keleti Frank Királyságban Arnulf fia, Gyermek Lajos uralkodott, aki helyett valójában Hatto mainzi érsek kormányozta a birodalmat. A birodalom magyarokkal határos részén, a Bajor Hercegségben Liutpold bajor herceg kormányzott. 904 nyarán Gyermek Lajos keleti frank király meghívására Kurszán a magyarok egyik legfőbb fejedelme, a Fischea melletti tárgyalásokon vett részt kíséretével. Ekkor a király parancsára Kurszánt és kíséretét orvul megtámadták és a küldöttség minden tagját legyilkolták.”⁷⁶⁹

Tarján M. Tamás tollából ezt olvashatjuk: „907. július 4-én kezdődött a pozsonyi csata, melyben a honfoglaló magyarok döntő győzelmet arattak Liutpold bajor örgróf seregei felett, aki Pannónia visszaszerzése érdekében tört a törzsszövetség területére. Az ütközetben aratott diadal nyomán a Dunántúlon is megszilárdult magyar uralom; ezt követően aztán több mint 120 évig nem lépett ellenséges katona hazánk földjére.”⁷⁷⁰

Felteszem a kérdést, hogy azok, akik a pozsonyi csatáról írnak, és akkora fontosságot tulajdonítanak neki, minthogy „e nélkül a győzelem nélkül nem lenne Magyarország”, miért nem tulajdonítanak ilyen jelentőséget az Arnulf császárral vívott csatának? Ennek szerintem két oka van, de mindkét ok a vallásra vezethető vissza. A katolikus Egyház számára óriási erkölcsi veszteséggel járna annak a beismerése, hogy a magyarok nem pogányok voltak, hanem keleti rítusú keresztények. Ezért az egyház szolgálatában álló történészek körömszakadtáig ragaszkodnak a honfoglalás elméletéhez.

És most gondolkozzunk tiszta fejjel. Mit is jelent ez? Hogy „de a Hungárok megsegítésére olyan seregek is érkeztek a határon túlról, akik nem eretnekek vagy vallási szakadárok, hanem pogányok, akik számára a Krisztus vallásának megsemmisítése kedves dolog.” Tehát nem a

ceteris in Meridie Occasuque degentibus nationibus, grave periculum immo excidium fuit. Quid igitur? Zwentibaldus vincitur, subiugatur, sed non solus.” (Uo.)

⁷⁶⁸ „Qui cum Clusarum mentionem facit, et eas depulsas dicit, non aliud videtur indicare, quam in montibus, iis, qui Slesiam á Polonia dividunt, iis rursus qui Daciam versus porrigitur, á Francis praesidia contra gentem hanc fuisse collocata, ut neq in Germania, neque in Pannoniam penetrare possent: quod a me vere dici Segebertus ostendit, qui dicit Hungaros ante sic conclusos fuisse ut neq Occidentem, neque Meridiem versus egredi possent, obstantibus ab Austro quidem Carpathiis, á Zephro Sarmaticis angustiiis, quas Franci utrobique custodiebant: Quamvis videam vim Clusarum, quas Liutprandus commemoravit, non satis Intellexisse, cum dicat eas ab Arnulpho ruptas, quasi valuis aut muris Hungari inclusi fuissent.” (Uo.)

⁷⁶⁹ https://hu.wikipedia.org/wiki/Pozsonyi_csata.

⁷⁷⁰ http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/907_julius_4_a_pozsonyi_csata_kezdele/.

hungárok érkeztek a határon túlról 890-ben, csak a segédcsapatok. Kik voltak ezek a segédcsapatok, ha nem Árpád seregei? Árpád magyarjai nem hont foglaltak, hanem segítséget nyújtottak a magyaroknak, és nem asszonyostól-gyerekestől jöttek, hanem csak mint férfi haderő. Aztán hogy vérszemet kaptak, és végigverték Európát, az, amint Liutprand is írja, Arnulf számlájára írható.

Érdekes, hogy sem a krónikák, sem a régebbi történelmi írások nem említenek pozsonyi csatát. Bonfininél se találunk egy szót sem erről, pedig olyan bőven senki sem írt a magyar történelemről, mint ő. Kíváncsi volnék, hogy milyen forrásokból táplálkoznak azok, akik erről írnak. Vagy ha csak szélből kapott dolog, milyen érdekeket szolgál? Ezzel próbálják teljesen hiteltelenné tenni a magyar történelmet?

Érdemes elolvasni Bonfinitől a következőket: „Sok aranyat és ezüstöt visszavettek a bajo-roktól, a frankoktól és szaxonoktól, amiket Nagy Károly elrabolt Pannóniából. Ludovikus tehát újra a magyar nemzet ellen indított háborút, de nemcsak hogy nem tudta visszaszerezni a prédát, de óriási veszteséggel alig tudott elmenekülni.”⁷⁷¹

Ez viszont nem Pozsonynál, hanem még német területen történik.

„Visszatérve a hazájukba... a vezérek rendelete szerint a fegyvereket a görögök ellen fordították. Látván, hogy két nagyhatalom közé vannak szorulva, egyfelől a Római birodalom, ami a frankok kezében volt, másfelől a görögök, akik sok háborúval zaklatták a pannonokat... Így megkezdték Felső-Moesia, Illirikum, Trákia és Makedónia lerohanását, sok várost meghódítván, akiket évi adófizetésre köteleztek. Miután ezt sikeresen végrehajtották, a nomád bulgárok ellen fordultak”⁷⁷² (akiket ugyancsak adófizetőjükké tettek).

Bonfini nem használ évszámokat, de az Arnulf ellen indított hadjárat és az augusztai csata közt sehol nem említi a pozsonyi csatát.

Mindezekből látszik, hogy itt nem egy új állam létrejöttéről van szó, hanem egy államnak a folytonosságáról, amelyet mikor Pannóniának, mikor Hungáriának neveznek. Nem állja meg a helyét az az érv, hogy a pozsonyi csata nélkül nem lenne magyar államiság. Ez az érzelmekre ható hamis történet csakis a honfoglalás elméletét hivatott alátámasztani.

A kereszténység terjedéséről

Hieronimus szerint „a perzsiai Indiából aetioi barátapapok tömegeit nap-mint-nap fogadjuk [találkozunk velük]. Leteszi tegezét az örmény, a hunok zsoldárokat mondanak, a szkítiai hideget felmelegíti a hit melege, a népek piros és sárga színű papi tömegei vesznek körül a sátrakat: mintha vizek harcolnának ellenünk, mivel többféle vallásban hisznek.”⁷⁷³

Itt azt látjuk, hogy Hieronimus meglepődéssel látja, hogy a szkíta-hun tömegek megtérnek, leteszik a fegyvereiket és háborúskodás helyett zsoldárokat énekelnek. Ugyanakkor rájöhetünk, hogy itt nem a mai értelemben vett keresztény vallásról van szó, hanem annak egy ősi

⁷⁷¹ „Multo plus auri et argenti ex Bavaris, Francis, et Saxonibus plane retulerant, quam imperante Carolo Magno, Franci quondam direptis Pannoniis asportarant. Ludovicus igitur, conferto iterum cum Ungarica gente praelio, non modo praedam et captivos non recuperavit, sed ingenti accepta clade, vix evadere potuit.” (Bonfini, 1744. 118)

⁷⁷²: „Reversi in patriam... quare Procerum decreto, adversus Graecos sumenda arma decernunt. Videbant enim se inter duo potentissima orbis Imperia esse collocatos, hinc Romanorum Imperio premebantur, quod in Francorum manus pervenerat, hinc Grecorum, qui, qui Pannonias bello saepe vexarant... Proinde Mysiam superiorem, Illiricum, Thraciam, Macedoniamque incursionibus rapinisque lacerant... ita Constantinum, qui cum Alexandro patruo Imperium gesserat, perterruerunt, ut multas urbes sibi subditas, vi adactas Ungaricae genti quotannis tributa pendere pateretur. Cum bellum hoc é sententia successisset, in Bulgaros peregrinosque populos arma vertunt.” (Uo. 119.)

⁷⁷³ Hieronimus: „De India Perside, Aethiopiae Monachorum quotidie turmas suscipimus. Deposuit pharetras Armenius, Hunni discunt Psalterium, Scythica frigora fervent calore Fidei, Getarum rutilus, et flavus exercitus Ecclesiarum circumfert tentoria: et ideo forsitan contra nos aqua pugnant acie, quia pari religione confidunt.” (Melchior Inchofer. IX.)

változatáról, amely inkább a buddhizmus felé hajlott. A buddhista papok ma is piros és sárga lepelben járnak, úgy, ahogy a fenti szövegben láthatjuk. Ha tovább olvassuk a könyvet, azt találjuk, hogy ezt a vallást a szerző áriánusnak nevezi.

A következő oldalon Szent Orsolya és a 11.000 szűz vértanúságáról értekezik, azt állítván, hogy az elkövetők nem lehettek hunok, mivel abban az időben Attila még nem volt király. Szerinte az elkövetők a dákok voltak, akik az Északi-tenger partjainál telepedtek le, és kalóz tevékenységgel foglalkoztak.⁷⁷⁴ Turóczy írja: „Mert a dák nép pontosan abban a régióban lakott egykor, amíg nem kis harc után eltávozott és elhagyta Pannónia gazdag földjét, és elfoglalta Norvégia tenger melletti vidékét, ahol végérvényesen megállapodott.”⁷⁷⁵

Első ránézésre az ember nem tudja hová tenni ezt a sok képtelenséget. Azt kell figyelembe vennünk, hogy a történelmet a 15. században kezdték írni, és nem a néptömegek szempontjából, hanem az uralkodó rétegek számára. Az uralkodó réteg nem volt sem helyhez, sem nyelvhez kötött. Mai szóhasználatuk, kozmopoliták voltak, és azok is maradtak mind a mai napig. Így kerültek bele a történelembe az úgynevezett nagy népvándorlások. Az uralkodó réteg mindig átírta a történelmet a saját politikai érdekei szerint. Tudnivaló, hogy az északi tenger partjainál a hollandok és a dánok laktak, akik a germán népcsaládhoz tartoznak. A 15. században előretört a pángermanizmus ideológiája, amely szerint a germán nép őshazája a Kárpát-medence, amit Dácsiának neveztek. Ez a név nagyon jól egybevágtott a Dats (ahogyan a hollandok nevezik magukat), és a Deutsch (ahogyan a németek nevezik magukat) névvel. Így már érthető, hogy miért mosták össze a dán és a dák nevet. A dán is a germán népcsalád tagja, akár a holland. Erről bővebben Sebastian Münsternél olvashatunk.⁷⁷⁶

No, de a még megmaradt magyarokat is integrálni kellett valahogyan a nagy német egységbe: „De a nem túlságosan vallásosak gondolkodunk szükségszerűen így, a magyarok és németek közti különbség csak a nyelvben jelentkezik, de nem ugyanez a helyzet a hunokkal, kik őket a hunok leszármazottainak tartják, és ezekkel egy vérbelieknek vallják: Isidorus, Jornandes, Blondus, Sabellinus és mások: Hogy ugyanis az új nemzetség, amely távoli megközelíthetetlen, ismeretlen, sőt hallatlan helyekről tört be Pannóniába, elűzve az ottlakókat. Paulus Diaconus, meg Godefridus Viterbiensis állítják, hogy a hunok és avarok ugyanaz a nemzet, előbb hunok, aztán Avaro király neve után (aki Zeleorbi után következett) avaroknak neveztettek, majd bavaroknak.”⁷⁷⁷

Tehát a hunokból lettek az avarok, akikből a bavarok (azaz bajorok). Maradtak hát a magyarok, akik egyébként csak a nyelvük miatt különböznek a némettől. Tehát az integráció következő lépése mi lehet? Nem nehéz kitalálni.

⁷⁷⁴ Melchior Inchofer. X.

⁷⁷⁵ Turóczy: „Nam Dacorum populus certam eiusdem regionis partem olim inhabitasse, tandem non sineurbatione secessisse, ac relicto pingvi Pannoniae tellure, maritima loca Norvegiae proxima occupasse, et sibi ibidem perpetuam fixisse sedem perhibetur.” (Uo.)

⁷⁷⁶ Münster, 1650. 988.

⁷⁷⁷ „Sed enim ne nimium religiosi in re non admodum necessaria iudicemur, maneat discretos esse Hungaros á Germanis, vel sola sermonis nota, nec eosdem esse con Hunnis, ...qui eos ab Hunnis descendisse, eorumque consanguineos esse constanter tradiderunt, Isidorus, Jornandes, Blondus, Sabellinus, et alij complures: Scilicet gentem novam: nescio quibus sedibus inaccessis delitescerentem, incognitam prius, plane inauditam, repentina rabie percitam erupisse, exarsisse: Pannoniam pulsus habitatoribus occupasse dicunt. pag.V. Accedunt Paulus Diaconus, Godefridus Viterbiensis, Hunnos et Avars eandem gentem, Hunnos primum, postea á regibus Avars appellatos affirmantes. Blondus ab Avaro Rege, qui Zeliarbi successit, dictos primum Avars, mox Bavaros, tandem Hungaros, Hunnorum consanguineos ait.” (Melchior Inchofer. III. – szabad fordításban.)

15. A szkíták eltüntetése

Hol kezdődik az európai történelem? Ott, ahol írnak róla. És hol írtak történelmet? Bizáncban az ezredforduló után, éspedig görög nyelven. Írni írhattak más helyen és más nyelven is, de történelmi szempontból az az érdekes, ami fenn is tudott maradni. A bizánci görög írások pedig azért tudtak fennmaradni, mert sok időn keresztül a bizánci vár bevehetetlen volt. 1204-ben a keresztesek kirabolták Bizáncot, magukkal víve az ottani írásokat, amelyek alapján aztán írtak latinul is történelmet.

Bizáncnak volt egy aranykora, ami a 11 századig tartott. Ebből az aranykorból nem sok írás maradhatott fenn. Az írások tudósítások, vagyis hírek formájában jelentek meg. Tudjuk, hogy a „jó hír nem hír”. Tehát a „hírek” ott kezdődtek, amikor Bizáncot szorongatni kezdték. De nem a törökök, akik akkor még nem léteztek, legalábbis ott nem, ahol most Törökország van. Azok a törökök, akik őket szorongatták, azok a Balkánon és a Kárpát-medencében éltek. Trákia is a török nép után kapta a nevét, de Magyarországot egyenesen Turkiának nevezték a bizánciak.

Amit a következő könyvben⁷⁷⁸ látunk, az már a 11–13. századi történelmi írások szétfargása. Ezt a két évszázadnyi eseménysorozatot, ami le volt jegyezve, sokszorosították és kisebb nagyobb módosítások után elhelyezték a Scaligeri-időskála szerinti VI–X. században, sőt ugyanezen események más írásokban visszakerülnek az I. századba. Ez a manipuláció már az ezerhatszázás években történt, amikor Dionisius Petavius szentesítette a kronológiát (*doctrina temporum*).

A XVI. században a török veszély nagy döntés elé állította Európa nagyhatalmait. A történelmi írások egyszersmind birtoklevelet is jelentenek. A bizánci írásokban Magyarország Turkia néven szerepelt. Így fennállt a veszély, hogy a törökök jogot tartanak egész Nagy-Magyarországra. Ezt úgy gondolták megakadályozni, hogy átírják a birtokleveleket, vagyis a történelmet. Ekkor jöttek a képbe a gótok, tajfalok, dákok, morvák stb. Szinte pályázati stílusban jelentek meg a különböző történelmi írások. Mivel ekkor találták fel a könyvnyomtatást, ezek a történelmi írások gombamódon kezdtek szaporodni. Ezekben az eredeti (még át nem fésült) írásokban nagyon sok olyan elírás, elszólás van, ami által lelepleződnek. Egy ilyen kezdetleges írásból részleteket idézek:

„Róma megalapításától számított 1132. év augusztusától Gratianus (43 éves) uralkodása hét évig tartott... Ez után Gratianus tudomására jutott, hogy Trákia és Dácia, a Gótok és Tajfalok szülőföldje, valamint a római birodalom keleti határa veszélyben van, a vad és kegyetlen hunok és alánok miatt, elhagyta Itáliát és Pannoniába érkezett.”⁷⁷⁹

Milyen jól egybevág a két évszám, a Krisztus utáni MCXXXII (1132) és a Róma megalapításától számított M CXXXII (1132)-es év, ami Kr. u. 380. év. Persze ekkor még a hunok nem támadták meg a Római birodalmat, sem a Kárpát-medencét, csak már érezhető volt a veszély. Ugyanígy az 1132-es évben a kumánok még nem özönltek el Magyarországot, de már a környéken tanyáztak. Ha az 1132-höz hozzáadunk 100 évet, akkor eszünkbe jut a kijevei krónikás tudósítása a tatár invázióról, ami aztán 1241-ben eléri Magyarországot is. Az, hogy ez a két évszám ennyire összevág, nem lehet a véletlen műve. Úgy tűnik, hogy a Róma alapítási éve, i. e. 753, művileg lett bevezetve, épp azért, hogy ez a két évszám egybeessen. Erre azért volt szükség, mert a 12–13. századi eseményeknek nagy részét átpasszolták a IV–V. századba. A papok, akik a történelmet (és általában minden írást) írták, mivel nem rendelkeztek katonai

⁷⁷⁸ *Historiae Augustae*, 1593.

⁷⁷⁹ „Anno ab urbe condita M.CXXXII. Gratianus XLIIII. ab Augusto post mortem Valentis sex annis Imperium tenuit... Porro Gratianus cum animadvertisset, Traciam Daciamque tanquam genitales terras possidentibus Gothis Taifalisque atque omni pernicie atrocioribus Hunnis et Alanis, extremum omni Romanum imperio periculum instare, relictis Italia in Pannoniam venit.” (*Historiae Augustae*, 1593. 45.)

kiképzéssel, ezért a múltbeli fikciókat kénytelenek voltak lemásolni valóban megtörtént eseményekből, ez esetben a 12–13. századi krónikákból. A leleplezést elkerülendő, ha a másolásnál becsúsznának 12–13. századi évek, akkor hivatkozni lehessen a Róma alapításától számított évekre.

Fomenkóék felhívták a figyelmet arra, hogy a középkori görög történelmi események azért szegényesek, mert ezek egy részét visszahelyezték az ókorba. Egy ilyen történelmi időszak a 12. század is, amiről csak a Necita Coniate írásában olvashatunk bővebben. Ugyanilyen szegényesen írnak erről a periódusról a magyar krónikák is. Ha fellapozzuk a krónikáinkat, láthatjuk, hogy az azelőtti és az azutáni királyainkról több lapon keresztül írnak. Ezekről pedig (Bélák, Gézák, Istvánok – ahogy Nemere István fogalmaz), a 12. századból alig egy pár sort.

Falmerai (IX. sentiuris): „Falmerai úgy próbálja magyarázni a rejtélyes katasztrófát, ami a csodálatos ókori görögök eltűnését illeti, hogy az avarok és szlávok kiirtották az egész görögséget. Azonban semmiféle dokumentum nem létezik, ami bizonyítaná ezt a genocidiumot.”⁷⁸⁰

F. Gregorovius: „Athén város területén a VI–X. század között erdők és legelők vannak.”⁷⁸¹
A hun invázió II. Theodosius idejében történik.

„Midőn a szkíták – értsd: gótok és tajfalok és más népek, akik köztük éltek – hatalmas serege ájtott az Isteren, amikor a hunok kiszorították őket a lakott területükről, benyomultak a római városokba. Theodosius minden erejével megpróbálta védeni a birodalmat. Az említett népek egész Trákiát megszállták, a városokban és vidéken egyaránt túlsúlyba kerülve uralkodni kezdtek: Egy Modares nevű szkita nemzetségből származó hadvezér, aki nem rég szaladt át a rómaiakhoz katonáival együtt, akiket vezetett, hűségesköt téve a birodalomnak, amit bizonyított is, de megmaradt a régi barbár szokásainál, ahogy bánt a néppel az általa uralt területen.”⁷⁸²

Most pedig vizsgáljuk meg a 913. oldalon található táblázatot.⁷⁸³ Erre a periódusra tették Gratianus, Valens, Valentinus, Theodosius császárok tevékenységét. Anno mundi (a világ teremtetése óta) szerint 4348, Krisztus születésétől 378, és Róma alapításától 1130 év. Kétféle anno mundi létezik, az egyik a Bizánc által több mint 1000 évig használt, amelyben Krisztus születése 5500-ban (pontosabban 5509-ben) történik, a másik a zsidók által használt, ahol Krisztus születése 3750-ben (pontosabban 3761-ben) történik. Bárhogy próbáljuk a táblázatba beilleszteni ezeket a számokat, a 4348-ból sehogy sem jön ki a 378. Ha azonban kivonjuk az 5500-ból a 4348-at, akkor megkapjuk a Kr. e. 1152-es évet, ami nem sokat mond. Annál többet mond azonban a Kr. u.-i 1152-es év. Ez már a 12. század, amikor a történelmet ténylegesen írják. Ez annál inkább érdekes, mivel nagyon közel áll a 1130-as évhez, ami a táblázat szerint a Róma alapításától eltelt időszak. Szembeszökő, hogy ez az évszám az Anno Domini szerint ugyancsak a 12. századra esik. Mindez azt jelzi, hogy a történészek a 12. századi történelmi dokumentumokból indultak ki, amikor megalkották az ezredforduló előtti történelmet.

⁷⁸⁰ „In order to explain such an enigmatic 'catastroph' as the disappearance of the intire 'splendorous ancient Grees' hi suggested that the Avaro-Slavs had slaughtered the intire populace of the ancient Greece. However there are no documents whatsoever that would prove this 'slaughter'.” (Fomenko, 2006. 416.)

⁷⁸¹ „The city of Athens had grown over with trees and weeds between the VI. and the X. century.” (Uo. 416.)

⁷⁸² „Quum autem ingentes copiae transistrianorum Scytharum, Gothorum inquam, et Taifalorum, et aliarum gentium, quae prius inter hos vivebant, transieissent, et opidis Romanae ditionis graves esse cogerentur, propterea, quod Hunorum multitudo terras ab ipsis habitatas occupasset. Theodosius imperator ad bellum gerendum universis sese cum copiis parabat. Tota vero Thracia capta iis a gentibus, quas diximus, et opidorum in illis locis, castellorumque presidariis, ne paulum quidem extra munitiones progredi audentibus, nedum ut apertis in locis manus conferrent: Modares, regio natus apud Scythia sanguine, qui non multo ante transfugerat ad Romanos, et propter fidem, quam probaverat, imperium militare fuerat adeptus, quum milites in collem quendam duxisset, planum quidem illum, et arvo similem, sed qui porrigeretur in longum, et amplissimos campos sibi subiectos haberet, ibidem barbaris factum suum ignorantibus haerebat.” (Bünau, 1732. 727.)

⁷⁸³ Chronologia Augusta, Ab Imperio Gratiani vsque ad Alexij Comneni excessum. (Historiae Augustae, 1593. 913.)

Az 1160. évben (Róma alapításától) Alarik meghódítja Rómát, ami mai időszámítás szerint 270 körül történik. Ugyanekkor a Kárpát-medencei Jutungok azt mondják Aurelianus császárnak, hogy ha akarják, meghódítják Itáliát. (Ez a császár üríti ki Dácsiát és adja át a Gótoknak.) A mai időszámítás szerinti 1160 körül zajlik a bizánci háború Pannóniában, ami nagyon gyanúsán hasonlít a Trajanus által viselt dák háborúra.

„A pannóniai törzseket, amelyeket az én principatusom előtt (ante me principem) a római nép hadserege sohasem közelített meg, Tiberius Nero révén, aki akkor mostohafiam és legátusom volt, legyőztem, a római nép hatalma alá vettem, és Illyricum határait előbbre vittem egészen a Danuvius folyó partjáig. Az a dák sereg, amely az innenső partra átkelt, az én legfőbb vezérletem alatt teljes vereséget szenvedett, majd az én seregem kelt át a Danuvius túlsó partjára és a dák törzseket a római nép fennhatóságának vállalására kényszerítette.”⁷⁸⁴ – Ezt állítólag Törökországban találták meg egy falba beépítve, ahonnan valaki lemásolta: Belsius János (16. századi) hivatalnok, diplomata. Ő székelyudvarhelyi származású; 1548 körül németországi egyetemeken tanult. A szepesi kamaránál hivatalnokoskodott, Verancsics Antal titkára volt. Hét nyelven tudott, ezért követi feladatokkal is megbízták. Az 1553–1555 közötti konstantinápolyi követség során szerepe volt az *Augustus tetteit megörökítő, úgynevezett Monumentum Ancyranum* felfedezésében, amelynek pontos leírását adta. Érdemei elismerésül Oláh Miklós közbenjárására I. Ferdinánd magyar király nemessé emelte. 1562-ben Moldvában járt követségben Despot Vodă-nál, innen küldött jelentései a román történetírás forrásai.⁷⁸⁵

A jó szolgálataért I. Ferdinánd meg is jutalmazta. A jó szolgálat pedig nem más, mint a történelem átírása a Német-római (Habsburg) birodalom javára. Világosan látszik, hogy ugyanaz a történet, mint amit Aureliannussal kapcsolatban olvashatunk a cikkben, csak itt a császár Augustus.

A falba beépített írásnak üthetjük a nyomát. A másolat, mint mindig, megmarad!

„*Historia est testis temporum, lux veritatis, vita memoriae, magistra vitae, nuncia vetustatis.* – A történelem az idők tanúsága, az igazság fénye, az emlékezet élete, az élet tanítója, a régi korokról való tudósítás.”

Észrevehetjük, hogy a XVI. század közepe táján a könyvírás és nyomtatás robbanásszerűen megindul. Ez egy vulkán kitöréséhez hasonlít, amely vulkán évszázadokon keresztül le volt fojtva. Az íráskor szinte kizárólagosan latin nyelven jelennek meg, és át vannak itatva a zsidó-keresztény szellemiséggel. Ez nem csoda, mivel a középkori írástudók mind ebben a szellemiségben nevelkedtek. A reneszánsz korában a tisztán gondolkodó írástudók mindinkább rájöttek a katolikus dogmák tarthatatlanságára, de az Egyháznak még túl nagy volt az ereje ahhoz, hogy szembe merjenek menni ezekkel a dogmákkal. A változás akkor állt be, amikor a Magyar birodalom szétesett a török invázió miatt. Ez valóságos sokkhatásként érte az Egyházat és az egész nyugati világot.

Ebben a korban komoly tudományos életről nem beszélhetünk. A szellemi tevékenység szinte kizárólag csak vallási téren zajlott. A szembenálló felek a konzervatív katolikus egyház egyfelől, másfelől pedig a reformáció képviselői. A török előnyomulás a reformáció képviselőinek kedvezett. Tudnivaló, hogy vallási szempontból a török hatóság a legnagyobb toleranciáról tett bizonyosságot. Így a katolikus Egyház, ha nem akarta teljesen elveszíteni a hatalmát, kénytelen volt teret engedni az új eszméknek.

Az új eszmék mindig az okos emberek agyából jönnek ki. Valamikor a keresztény vallás is új eszmének számított. Azt is okos emberek dolgozták ki. Kereskedőkből lettek az első írástudók. Ez nem meglepő, mivel nekik föltétlen szükségük volt az áruk leltározásához. Emellett utazásaik során érintkezésbe kerültek különböző kultúrákkal. Idővel rájöttek, hogy az anyagi árucikkek mellett nagyon jól eladhatók a szellemi árucikkek is, sőt hosszútávon sokkal nagyobb haszonnal. Így jelentek meg az első íráskorok. Írott szabályokkal intézményeket lehetett létrehozni.

⁷⁸⁴ Res gestae divi Augusti. 30. caput. https://hu.wikipedia.org/wiki/Res_Gestae_Divi_Augusti.

⁷⁸⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/Belsius_J%C3%A1nos.

Ezek lehetnek állami és vallási szervezetek. Ezek egyszerűen cégalapítás mintájára születtek. Az alapító mindig ügyel arra, hogy magának és az utódainak bizonyos előjogokat biztosítson. Így született meg a dinasztia és a választott nép fogalma.

A legjobban terjesztett vallás a zsidó vallás és ezek deriváltjai. Ezek képviselőit nevezhetjük zsidóknak, vagy Izrael vándorló népének. Írástudó, kereskedő, nemzetközi elitet képviseltek, kiknek a legfőbb tevékenysége a kereskedelem mellett a vallásuk terjesztése. Mivel választott népnek tartották magukat, így a vallásuk is elkülönült a többitől. Sokkal szigorúbb, sokkal több előírásnak kellett megfeleljen. Arra rájöttek, hogy idővel a „szürke állomány” is megfakul, pedig ennek az elitnek a fennmaradását csakis a „szürkeállomány” biztosítja, ezért kidolgoztak egy olyan praktikát, aminek segítségével mindig újra lehet tölteni a gyengülő szürkeállományt. Ez nem más, mint „Izrael elveszett bárányainak megkeresése és visszaterelése a nyájhoz”.

A vallások terjesztése olyan kiváltságokat biztosított a terjesztőknek, ami egyáltalán nem tetszett a világi hatalmak képviselőinek. Ez utóbbiak, ha nem akarták elveszíteni a hatalmukat, muszáj volt hogy magukhoz ragadják a vallás vezetését. Így lett a császárokból Pontifex Maximus. Idővel az intézményesített Egyház mindinkább önállóságra törekedett. Habár az Egyháznak saját vezetője volt, azért a két intézmény, a vallási és világi hatalom mindig is egymásra volt utalva.

A Magyar birodalom a Katolikus egyház egyik védőbástyája volt. Ennek az összeomlása óriási változásokat eredményezett nemcsak fizikai, de szellemi téren is. Először is megrendítette a hitet. Ahhoz, hogy ez visszaállítsák, meg kellett okolni, hogy miért engedte meg a keresztények Istene a pogányok (törökök) térhódítását Európában. A bűnbakkeresés nem vártott magára: A magyarság bűnei miatt történt, ami megtörtént. A Biblia szerint „a bűn zsoldja a halál”. Eszerint ha egy nép bűnös, akkor kitöröltetik az élők sorából, vagyis gyökerestől kivágatják. A gyökér a történelem. Ezért át kellett írni a történelmet. Ha az addigi írásokban (lásd a Choniate krónikát) tudomás volt a szkita–hun–magyar folytonosságról, ezt el kellett törölni. Minden olyan irományt, ami emellett tanúskodott, meg kellett semmisíteni és a magyart mint nemzetet egyszerűen elfelejteni. *A hunok helyett a gótokat, a szkiták helyett dákokat, jobb esetben gepidákat telepítettek a történelembe.* Csakis egy ilyen intézkedés menthette meg a hitet. A cél pedig szentesíti az eszközt.

Ugye, az értelmetlen örököstől elveszik az örökséget. *A történelmi örökséggel az Egyház sáfárkodott, és át is ruházta az örökséget a németekre, a gót elmélettel.* Mivel ebben az időben még élénken tudatban volt a szkita–hun–magyar folytonosság, ezért első lépésre minél rosszabb színben kellett feltüntetni a szkitákat és hunokat, hogy a jó keresztény magyar még az említésüktől is irtózzon. Aztán történelmileg leválasztani őket a magyarokról. Ez persze nem kis feladat volt. Papok serege évtizedeken keresztül írta át a történelmet. Az alább megadott könyvnek csak az elolvasása is fáradtságos munka, de mennyit izzadhatott a szegény pap, amíg ennyi hazugságot össze tudott hozni. Az, hogy ezt a könyvet megrendelésre és felsőbb utasításra, nem pedig jószántából írta, az kiderül onnan, ahogy megemlíti azon történészek nevét is, akik más véleményen vannak. A szerző neve is úgy tűnik, hogy csak egy fedőnév: Io. Magno Gotho, Archiepiscopo Upsalensi.

„Tehát a szkiták ősatyja Magóg, Noé unokaöccse, fián, Japhet keresztül.”⁷⁸⁶ – Tudnivaló hogy Magóg a keresztény Isten egyik ellenlábas.

A gótok vándorlása a szerző szerint Berico idejében kezdődik, az özönvíz utáni 836. évben. Ezzel egy időben említést tesz a gepidákról (ezek is Kárpát-medencei őslakók), mint a gótokkal rokon nemzetről, de minjárt le is minősíti őket lusta balfácánoknak (A lényeg, hogy ne legyenek szimpatikusak a magyarság számára).⁷⁸⁷ Aztán röviden, semmi komplikáció nélkül, azt

⁷⁸⁶ „Magogus igitur Noe ex filio Iapheto nepos Scythiae gentis pater...” (Johannes Magnus, 1558. 28.)

⁷⁸⁷ „Sicidem lingua gothica tardum et ineptum Gepam per convitium appellat.” (Uo. 49.)

mondja, hogy a gepidák elmennek az oláhokhoz.⁷⁸⁸ (Ugye, Magyarország már nincs, nem is volt, nem is lesz.)

Van egy rakás mesterien kitalált név: Berico, Gotilla, Baltus, Gadaricus stb., ezek vezetése alatt északról délre vándoroltatja a gótokat, akik állandóan a szkíták legyőzésén munkálkodnak. Ez meg is történik Filimer idejében: „Kemény harcok árán legyőzték és megsemmisítették a szkíták mérhetetlen nagy seregét, de addig nem pihentek a gótok, amíg el nem érték a Meotiszi-mocsarakat.”⁷⁸⁹

Ez után a gótok egy ideig megállapodnak a Meotiszi-mocsarak mellett. „A gótok első szálláshelye a Pontuszi-tenger partján: ahol már a nép (nemzet) neve homályossá válik: mert ahol azt mondja, hogy szkita, ott a szkíták legyőzőiről van szó.”⁷⁹⁰ – Ez aztán az igazmondás egy egyházi ember szájából. De hát a hazugságot muszáj valahogy kimagyarázni. Aztán a kimmereket is ők szalasztják meg. Mindez az özönvíz utáni 895. esztendő körül, vagyis Krisztus születése előtt 1409-ben. Ez jóval a trójai háború (Kr. e. 13. század) előtt van. Tehát a gótok északról levándorolnak a Fekete-tengerig 59 év alatt és eközben majdnem teljesen kiirtják a szkítákat. Csakhogy Choniate bizánci krónikás szerint nemhogy Kr. előtt, de még a Kr. u. 12. században is a bizánciakat szkíták háborgatják.

A sok hazugság mellett azért a szerző néha kimondja az igazat is: „...egyesek a gótokat mikor kimmereknek, mikor trákoknak, mikor pontusziaknak, dákoknak, mysiaiaknak nevezik.”⁷⁹¹ Na, ilyen zavaros vízben lehet halászni! Ugye, a fent említettek mind nemzetek, latinul gente. De ha ugrasztjuk az *n* betűt, ahogy a régi latin írásokban áll, akkor a gentéből gete lesz, amit gethe-re nemesítenek és egy külön nemzetnek deklarálják. Ezt a trükköt alkalmazta Jordanes, amikor megírta a *Getica* című művét, amit aztán egy sereg történetíró majmol, köztük a most idézett szerző is. Miért nem *Gothica* a mű címe? Talán úgy gondolta, hogy félhazugság: igazság? Talán inkább azért, mert akkor az emberek még szemérmesek voltak. Az ostrogótokat még ostrogeteknek (keleti nemzet) hívták, a vizigótokat meg vestregeteknek (nyugati nemzet). Ma már nincsenek ilyen gátlások, lehet hazudni szégyentelenül, és ez a MA, már tart egypár száz éve. A lényeg az, hogy az írások lehetőleg szinkronban legyenek. Ha mégsem, akkor valahogy ki kell magyarázni:

„Tehát a gótok összegyűjtöttek egy hatalmas sereget és a fegyvert Decebál ellen fordították (de mivel ennek nincs nyoma más írásokban, ezért jön a magyarázkodás): De nem volt könnyű egy erős nemzetet egy-kettőre kiverni az elfoglalt szállásterületükről.”⁷⁹²

„Tehát Rodericus, Toletanum [Toledo?] püspöke úgy gondolja, hogy Filimert Zenta követte a gótok vezetésén, egy tanult filozófus. Ez után a gótok Kimmériából áttelepülnek Moesiába, Tráciába és Valachiába.”⁷⁹³ – Amint látszik, itt nem a valós tények igazsága, vagy a logika a fontos, hanem egy főmuftinak az állítása, vagy rábólintása. Ha figyelembe vesszük az évszámokat, az egész írás egy nagy mese, akárcsak a Jordanes *Getikája* is egyébként, de a baj az, hogy aztán történészecskék serege ezekre hivatkozva és ezeket kifésülve, már mindent valós történelmi tényként tárgyal.

⁷⁸⁸ „Gepidae ad Valachos se transtulerunt.” (Uo. 52.)

⁷⁸⁹ „Ea maxima et insuperabili multitudine Scythae post acerrimum bellum superati funduntur et profligantur: nec ante quievire Gothi, quam usque ad confinia Maeotidis paludis pervenere.” (Uo.)

⁷⁹⁰ „Prima itaq Gothorum sedes in Scythia magis memo randa fuit ad mare Ponticum: inde genti iam nomen magis inclaruit: inde dicti sunt Scythae, hoc est Scytharum victores (caput XIII.)” (Uo.)

⁷⁹¹ „Preterea quod Gothi nunc Cimerij, nunc Traces, nunc Pontici, nunc Daci, nunc Mysij, sive alio quovis nomine appellati fuerint...” (Uo.)

⁷⁹² „Igitur collectis validissimis copiis, quas existimabat Gothorum potentiae pares, arma in Decibalum promovit. Sed non erat tam facile gentem fortissimam a semel occupatis sedibus exturbare.” (Uo.)

⁷⁹³ „Continuaturus Gothorum Principum successionem, considero Rodericum Archiepiscopum Toletanum proximum locum post Magnum Philimerum Magni Gadarici filium, tribuisse Zentae doctissimo Philosopho, quem alij rectius affirmant Gothis prefuisse, postquam commutatis sedibus ex Cimerijs ad Mesiam, Traciamque et Valachiam descendisse.” (Uo.)

Hogy mindenáron érvényt szerezzen a gót mesének, előhúzza a nyelvi kártyát: Nem kevesebbet állít, minthogy az olasz nyelvben fellelhető germán szavakat a gótok vitték olasz földre.⁷⁹⁴ Az eszébe sem jutna, hogy a 12–13. században Dél-Itáliában a normannok, északon pedig a németek tanyáztak.

A hunokat ugyanolyan csúnya, vadembereknek írja le, akár Jordanes, de Attila szálláshelyét Priskostól idézi: „Ez egy falu volt, amely formában és nagyságban semmiben sem különbözött egy várostól, ahol a faépületek fényes deszkából készültek, amely deszkák olyan ügyesen voltak összeillesztve, hogy az illesztések helyét nem lehetett észrevenni. Az ebédlő egy hosszú oszlopsorral ellátott terem, mindenfelé földíszítve. Az épületet hatalmas udvar vette körül, amely bármelyik királyi udvarral vetekedhet. Attila alacsony termetű, domború mellkassal, nagy fejjel, kis szemekkel, gyér szakállal, kemény tekintetű, tonka orrú, a szeme fölött egy behegedt vágás nyoma. A testmozgásából lerí az előkelő harci szellem, de ura önmagának, jó tanácsokkal és jóindulattal van azok iránt, akiket bizalmába fogadott. Ilyen volt Attila.”⁷⁹⁵

A Bléda jellemzése úgy tűnik, hogy saját elképzelése a szerzőnek, mert nem ismerteti a forrást. Máskülönbén elég logikusnak tűnik. „Bleda szelídlelkű volt, aki kerülte a veszélyes helyzeteket. A Gótok és a Gepidák királyaival, akik az egyesített erejükkel és megbízhatóságukkal biztosították a győzedelmeket, testvéri viszonyban volt, és nem úgy kezelte őket, mint alattvalókat. Bléda halála után viszont Attila úgy kezdett bánni velük, mint alattvalókkal, s nem, mint társakkal.”⁷⁹⁶

Attila hunjait kimentti a 11.000 szűz legyilkolásának vádja alól azzal az érveléssel, hogy mivel az esemény 237-ben történt, így ez nem vág össze a hunok V. századi tevékenységével.

Ez az írás abban különbözik a Jordanes Geticájától egyrészt, hogy sokkal bővebben tárgyalja az eseményeket, sokkal több gót királynevet említ. Másfelől párhuzamosan a vizigótok és osztrogótok kalandjaival, sokat ír a Skandináviában maradt gótok harci tetteiről a dánokkal és más északi népekkel.

⁷⁹⁴ „Cui etiam veritati satis efficax argumentum prestant plurima Scandianorum Gothorum vocabula, que hodie vulgari Italorum sermoni immixta audiuntur: sunt que in Italiam per Gothos procul dubio translata.” (Uo.)

⁷⁹⁵ „Erat hic vicus a forma et magnitudine urbis nihil diversus, in quo lignea moenia, ex tabulis nitentibus fabricata vidit: quarum tabularum compago ita solida videbatur, ut vix ab intento posset iunctura tabularum comprehendere. Erant triclinia ambitu prolixiore distincta, porticusque, in omni decore dispositae, area vero cortis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa Regiam aulam ostentaret. Fuit Attila brevi statura, patenti pectore, capite grandiore, minutis oculis, rarus barba, canis asperus, simo naso retroque, colore incessu superbus oculorum aciem huc illuc torue circumferens, extabatque. In ipso motu corporis animi elatio bellicae rei cupidus, sed manu temperans, consilio utilis, supplicationibus exorabilis, propitius in fide semelreceptis et Attila quidem talis fuit.” (Uo.)

⁷⁹⁶ „Erat Bleda mitioris ingenij, qui et periculosas prohiberet expeditiones, reges Gothorum et Gepidarum, qui copias coniuxerant, et in quorum fide staret tota victoria spes, socios tanquam fratres, non subditos ab illo haberi tractarique contenderet. Ipso autem Bleda interfecto, Attila ipsos sibi potius subditos, quam socios habere coepit.” (Uo.)

A Kárpát-medencében van egypár Szentgyörgy nevű helység, valamint egypár Szentgyörgy legenda. A legtöbb ember nem szeret kérdéseket feltenni. Pedig azon el lehet gondolkodni, hogy miféle sárkánnyal harcolt a sárkányölő, s ha valóban létezett, hány fejű volt a sárkány, honnan került elő, hogy-hogy csak egy példány volt stb.?

Amikor bizonyos eseményekről túl sokat írnak, vagy túl keveset, mindkét esetben fennáll a hazugság gyanúja. Ez van a magyar krónikákban is, Istvántól Könyves Kálmánig túl sok, aztán Könyves Kálmántól II. Andrásig túl kevés. Vannak krónikák, melyeket nevezhetünk nyugodtan apokrif krónikáknak, az egyik ilyen a Choniata krónikája, amelyet éppúgy mellőznek a történészek, mint az egyház képviselői az apokrif evangéliumokat. Az itt leírt események nem igen vágnak össze a hivatalos történelmi írásokban találhatókcal.

A 11–12. században két nagyhatalom volt Európában. Az egyik a Magyar birodalom, mivel élelemmel gazdag és jól védhető hely volt, ami nagy népességet eredményezett (a krumpli behozataláig a nyugati országokban nem lehetett nagy a népszaporulat). A másik Bizánc, amely kereskedelmének köszönhetően olyan gazdag volt, hogy zsoldos hadsereggel óriási területeket hódított meg. Nyugaton csak kis királyságok voltak, amelyek a 13. századig nem jelentettek európai nagyhatalmi tényezőt. Keleten inkább portyázásra berendezkedett, állandó határok nélküli királyságok, melyek szintén nem nagyon befolyásolták a történelmi eseményeket.

A 11–12. században a két nagy birodalom (Magyar és Bizánci) közti háborúk annyira meggyengítették ezeket, hogy könnyű prédájává váltak a nyugati és a keleti ellenségeiknek. Ez a folyamat megkezdődött a keresztes háborúkkal, és a tatárjárással fejeződött be. Ezután mindkét birodalom történetét átírták, majd a 16. században véglegesítették ezeket. A történelmi írásokban mindkét fél úgy próbálta beállítani, hogy fölényesen legyőzte a másikat. Amit a két birodalom történelméből nem semmisítettek meg, azt visszadatálták az időben egypár száz vagy ezer évvel. Nicetae Acominate Choniatae bizánci krónikás szépen leírja a bizánci–pannóniai hadjáratokat, habár az írás csak töredékekben maradt fenn. Ezekben az írásokban az áll, hogy a pannóniai hungárok (szkiták+hunok) harci szimbóluma a sárkány volt.⁷⁹⁷

A XII. századi magyarokat mikor szkitáknak, mikor hunoknak, mikor hungárusoknak nevezi. A Komnénosz dinasztia idejéből több csatáról tesz említést, ami a bizánciak és a magyarok közt lejárott, változó sikerrel mindkét részről. A magyar seregben nem zászlók, hanem magasba emelt csillogó pikkelyű sárkányok hullámzanak, akár a dákok idejében. „A lovak kötőfékje megragadva, a lándzsák félelmetes döfése elrettent, a rengeteg feltartott sárkány pikkelyei hullámoztak a seregen végig”.⁷⁹⁸ Érdemes megemlíteni, hogy a Kárpát-medencében az őskorban valóban éltek sárkányok. A bizánciak az Isten anyja, azaz Szűz Mária képével vonultak az ütközetbe.

Tudnivaló, hogy a románoknál a Szent György-kultusz sokkal erősebb, mint a magyaroknál. Ne feledjük, hogy az ortodoxvallás Bizánzból ered. A Bizánci birodalom és a Magyar birodalom közti háború magyarázatul szolgálhat a Szent György-kultusz megjelenéséhez, mely kultusz épp a 12. században vette kezdetét. Ekkor vehették be a bibliai írásokba is a sárkányt, mint ősellenséget.

Ahogy Münster fogalmaz (szabad fordításban): „Ekkor Jánost (Johannes Comnenos) a specifikus óvatossága segítette. Nemcsak a tanács és a zseniális készsége érvényesült, hanem először is, ahogy a parancsnokok és seregek a megbízatást végrehajtották. Itt megnyilvánult (a császár) kegyessége (pietate) is. Amikor a római seregek felé rohant az ellenség és merészen belevetették volna magukat a harcba, ezek (a rómaiak) föltartva az Isten anyja (Szűz Mária) képmását, nyomorúságos mozdulatokkal és jajgatásokat hallatva, könnyeket ejtve, persze csak

⁷⁹⁷ Choniatae, 1557. 148.

⁷⁹⁸ „Iuncta equi capita habebant, atrox pugna hastis horrebat, instar draconis squamas attollentis undabant exercitus.” (Uo.)

látszólag (neque in frustra=csak tetszetőleg). Így felvértézve égi segítséggel, a szkitákat gyorsan megsemmisítették, akárcsak mint egykoron Mózes szétverte az Amalekiták seregét.⁷⁹⁹

Mi lehet ebből a tanulság? Az, hogy nem minden az, aminek látszik, és hogy az úgynevezett égi segítség szinte mindig a csalás és az átverés.

Hogy van az, hogy Mózes szétveri az Amalekitákat, aztán rá 4000 évre a keresztesek ismét az Amalekitákkal harcolnak?⁸⁰⁰

A Radu Conradu bibliai kalendáriumában Mózes Anno mundi szerint 2700 körül akciózik. Krisztus 5500-ban születik, tehát Mózes Kr. e. 2800-ban van. A keresztesek pedig Kr. u. 1200-ban. $2800+1200=4000$.

Akkor nem inkább úgy van, hogy a Tórát is a keresztes hadjáratok idejében írták?

⁷⁹⁹ „Tum vero Ioannes prudentiae suae specimen edebat. Neque enim consilio duntaxat, et ingenii solertia valebat: sed primus etiam ea quae ducibus et legionibus mandabat, exequabatur. Illud autem insignem etiam pietatem eius testatur. Nam cum Romanae phalanges, urgentibus hostibus, et audacius se inferentibus, laborarent: imaginem Dei genitricis cum gemitu et miserabilibus gestibus intuens, lacrimas bellicis sudoribus calidiores fundebat: neque id frustra. Statim enim celesti robore armatus, Scyticam aciem profligat: quemadmodum olim Moyses extensione manuum Amalechiticas turmas dissipavit.” (Uo. 8.)

⁸⁰⁰ „In a word the knights of St. John are employed sometimes like Mary in contemplation, and sometimes like Martha in action: and this noble militia consecrate their days either in their infirmities, or else in engagements against the infidels Amalekites and the enemies of the cross.’ It is thus that the king of Hungary speaks of them.” (Vertot, 1818. 275-276.)

16. A hunok honosok

Minden jel arra mutat, hogy történelemírás csak az ezredforduló utántól létezik. A magyar krónikákat pedig a 14–15. században írták. Sokakat megtévesztenek az olyan nevek, mint Kálti Márk, Kézai Simon, meg Turóczy, azt sugallva, hogy magyarok írták a magyar krónikákat. Ezek csak bizonyos „doktorok” írásait másolták, saját bevallásuk szerint is. De kik is voltak a Doktorok? Ezek, akárcsak a fent említett krónikások, katolikus papok voltak, de jóval elkötelezettebbek a Szentszék iránt, mint a nemzeti krónikások. A Szentszék álma pedig nem más volt, mint egy nagy Szentbirodalom létrehozása, amelynek a legfőbb akadályai a nemzetállamok és kiváltképpen a nemzeti nyelvek voltak.

Az a meglátásom, hogy az egész történelmi paradigmát át kell írni. A történelmi írásokban azt látjuk, hogy néha egy név alá vesznek különböző nemzeteket, máskor ugyanazt a nemzetet többféle névvel nevezik. Ez pedig arra utal, hogy itt nem különböző nemzetekről van szó, hanem törzsekről és különböző foglalkozású népcsoportokról, legalábbis ami az ezredforduló körül élt népeket illeti. Mert az ezredforduló előtti legtöbb nép vagy kitalált, vagy nem akkor élt, hanem jóval később.

Amikor szkítákról olvasunk, akik a Kárpát-medencében és ettől keletre éltek, ezt nem úgy kellene értelmezni, hogy ezen a területen csak szkíták éltek. A Kárpát-medencei szkíták békés földműves és állattartó népek voltak. Ezek meg tudták termelni azt a pluszt, ami szükséges volt a szellemi tevékenységet folytatók ellátásához. Ezért fejlődhetett ki náluk a kultúra hamarabb, mint a nomád életmódot folytató népeknél. A kultúra fokát legjobban tükrözi a nyelv kifejező képessége. Amikor hunokról olvasunk, akkor egy lovas, harcias, uralkodásra berendezkedett népre gondolunk. A római (bizánci) ugyancsak uralkodásra berendezkedett nép, de ellentétben a hunokkal, ezek már hosszútávon terveznek. A rabszolgáikat inkább pénzért vásárolják meg, a háborút is inkább pénzzel (arannyal) tudják megvívni.

Az ezredforduló körül két birodalom vetélkedéséről szól a történetírás, már ami megmaradt. A bizánci Kelet-római és a pannóniai Magyar-hun birodaloméről.

Kik lehettek a bizánci uralkodók és ezek alattvalói? A bizánci uralkodókat császároknak hívták. A bizánci nép inkább kereskedőkből és katonai stratégákból állt. A birodalom központja a jól védett bizánci vár. A birodalom kiterjedt a termékeny félholdtól egész a Balkánon át Pannónia határáig. A háborúkat és a birodalom rendjét leginkább zsoldosok segítségével végezték. Ha a szükség megkívánta, mindig számíthattak jó pénzért segítségre a Pontustól északra élő nomád besenyők részéről. Ezt az óriási vagyonuk miatt megengedhették maguknak, mivel a város elhelyezése kiváltságos hely volt a kereskedelemre. A hadiflottájuk sem volt lebecsülendő. A birodalom nagy része csak egy nagy gyarmat volt. Az urak (bizánciak) a legnagyobb kegyetlenséggel hajtották be az adókat. Ha ez nem volt elég, akkor idegen területeken vezetett rabló hadjáratokon szerzett zsákmányokból pótolták. A zsákmány mellett rabszolgákat is fogtak, de ezeket vásárolták is. A rabszolgák egy részét herélték.

Bizánc

Pannónia

Most lássuk a Pannóniai birodalmat. A magyar krónikákban az áll, hogy Szent István óta Magyarország (Pannónia plusz Erdély) keresztény állam. Érdekes, hogy a krónikákban, amíg Szent Istvántól kb. Könyves Kálmánig minden királyról hosszú oldalakat írnak, addig épp a pannon–bizánci háború időszakában élt királyokról alig két-három mondatot. Ez a jelenség arra utal, mint ahogy több történelemkritikus rámutatott, hogy ezen eseményeket eltolták az időben és más uralkodók neve alatt, más történelmi időbe kerültek. Erről a periódusról olvashatunk Coniate írásaiban, és nagy valószínűséggel Priscos írásaiban is, de itt már visszatolva időben az úgynevezett hun korszakba. Azonban az érdekes az, hogy amíg a krónikák és a magyar hivatalos történelem alig beszél szkitákról ebben a történelmi időszakban, addig a Coniate írásában nem magyarokról, hanem hunokról és szkitákról ír, akárcsak Priskosz, mindamellett, hogy az időtávolság több mint 700 év. Akiket Coniate hunoknak nevez, azok lehetnek a krónikákbeli kunok. Azonban a hunokra ruházott atrocitások valódi elkövetői több mint valószínű, hogy az 1241. évi mongol–tatár hordák. A hunok és a hun birodalom csak ezeknek a fantomképei. A Szent Orsolya emléktábláján nem hunok, hanem tatárok szerepelnek.

Bonfininél ezt olvashatjuk, hogy Gyula, a hunok vezére gyűlölván a kereszt zászlaját, rárontott a szüzek seregére, kegyetlenül legyilkolta őket asszonyokkal, férfiakkal egyetemben.⁸⁰¹

„Amíg Iulius, a hunok vezére, akit Gyulának hívtak, Kölnben végezte a szüzek mészárlását, addig Attila a visszamaradt sereggel a rajnai és sequáni népeket gyilkolta.”⁸⁰²

Bonfini idejében még úgy „tudták”, hogy a hunok és magyarok bejövetele közti idő csak alig száz év. Tehát a hunok vezérét is lehetett Gyulának nevezni. Aztán rájöttek, hogy el kell választani a hunokat a magyaroktól, hogy ne követelhessék „Attila Jussát”. Ezért nem szerepel Gyula a későbbi történelmi írásokban.

Ugyanígy megjelenik a Béla név is. Bonfini 47. oldal: „A hunok bejövetelekor 40.000 hun esett el, ezek közt Béla, Keve és Ladika.”⁸⁰³

Priscos írása a hunokról a következő idézett könyvben található. Ez egy szép történelmi regényhez hasonlít és reneszánsz stílusban íródott, valószínűleg nem hamarabb, mint a 16. század.

Itt részletesen leírja Chrysaphius eunuch tervét Attila meggyilkolására, és ennek a megghiúsulását. Hunok és szkiták lakják a Priscos és társai által meglátogatott pannóniai területeket, akárcsak a Coniate írásaiban hétszáz évvel később.

⁸⁰¹ „Vix haec intonuerat, quum Giulia Unnorum praefectus, vexila crucis abominatus, infesto in virgines agmine ex composito irruit ne minorem quidem in mulierculas, ac in viros ferocia sevit.” (Bonfini, 1744.)

⁸⁰² „Dum Iulius Unnorum praefectus, Giulia dictus, ad Coloniam Agrippinam tanta in virgines feritate grassatur, Attila cum reliqua parte exercitus, quisquid inter Rhenum et Sequanam populorum effunditur...” (Uo.)

⁸⁰³ „In hoc praelio quadraginta Unnorum milia desiderata, ducesque Bela, Chevez et Ladicha cecidere.” (Uo.)

Úgy a Coniate, valamint a Priscos írásában találkozunk Sirmium várossal Peoneában. Azonban amíg Coniate peonokról ír, tudniillik a peonok lázadása idézte elé az egyik pannon–bizánci háborút a 12. században, Priscos nem említ peonokat. Hogy lehetett Peonea peonok nélkül?

*Edecon (szkita), Oreszte (görög) mint Attila küldöttei a bizánci császár udvarában.*⁸⁰⁴

„Miután Edecont bebocsátották a palotába, átadta Attila levelét, amelyben I. A szökevények kiadatását kéri. II. Kéri, hogy a rómaiak tartózkodjanak azoktól a területektől, amelyeket a sajátjához csatolt, ellenkező esetben fegyveres fenyegetést helyezett kilátásba. Ez a terület, amelyik a Dunán túl Peonián és Novan keresztül egész Trákiáig nyúlik. A szélessége 15 napi járás. III. Vásárt ünnepeljenek úgy, mint régen az elfoglalt és lerombolt Naiso városban, amely ötnapi járásra van a Dunától a szkita és a római terület határán. IV. Követeket küldjön, de ne akármilyen alacsony származásúakat, hanem a konzulokból, akiknek a fogadására le fog jönni Szardikába.”⁸⁰⁵

⁸⁰⁴ „Edecon vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Paeoneam regionem ad Savum sitam, incolebat, quae ex foedere inito cum Aetio, Romanorum occidentalium duce, barbaro parebat.” (Stritter, 1771. 490.)

⁸⁰⁵ „Itaque Edecon in palatium admissus, imperatori litteras Attilae reddidit, in quibus I. de transfugis non redditus querebatur, qui nisi redderentur, et II. Romani a colenda terra abstinerent, quam bello captam suae ditioni adiecerat, ad arma iturum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Paeonibus ad Novas usque Traciae in longitudinem extendebatur. Latitudo autem erat quindecim dierum itinere. Neque III. forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri, sed in Naisso, quam urbem, a se captam et dirutam, quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et ditionis Romanorum limitem constituebat. IV. Legatos quoque ad se venire iussit, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos mittere libuerit, quorum excipiendorum gratia in Sardicam descenderet.” (Uo.)

Teodosius

A bizánci császár válasza: „Erre nincs mit mondani, ha Attila megszegi a szövetséget és megtámadja a római területeket. A szökevényekből már többet visszaadott, most csak tizenhetet. Több nincs.”⁸⁰⁶

„Maximinusnak megparancsolta, hogy mondja meg Attilának, hogy ne kérjen nagyobb méltóságú embereket követeknek... Ugyan kit találhatna Attila Sardicában, akivel tárgyalhatna, miután lerombolta azt?”⁸⁰⁷

Ez a Sardica mint nevezetes város szerepel a Coniate írásában is, de nem az V., hanem a 12. században.

„Nyáron a hunok átjöttek a Dunán és Branizobánt megszállták, erődítményeket romboltak, átmentek Zeugminumba: és Sardicát fosztogatták, így rúgták fel a szövetséget. Aminek a titkolt és igazi oka az volt, hogy Álmost, István herceg testvérét a császár az oltalmába fogadta.”⁸⁰⁸

A Priscos regényszerű írása első látásra egy ártatlan mesének tűnik, de akár a Leo pápa találkozásának Attilával, ennek is nagyon rafinált mondanivalója van.

A továbbiakban egy érdekes történetet találunk. Hatnapi járás után Priscus és társai eljutnak Pannónia nyugati felébe, ahol nyugat-római előjárókkal találkoznak, akik úgymond megpuhítani jönnek Attilát (ut Attilam lenirent), hogy szolgálta vissza nekik azokat az aranykincseket, amelyeket Constantiustól kapott ajándékba.⁸⁰⁹ Itt persze, akár csak bármelyik hazugságnál, a dolgok komplikáltak. (Csak az igazság szokott egyszerű lenni). Sirmium várának a bevétele után egy bizonyos pap aranyvázákat (kelyheket) zálogosított el, bizonyos Sylvanus kereskedőnél, hogy az így kapott pénzen megválthassa a Sirmiumból elhurcolt rabokat. A terminus lejártá után ezeket hiába próbálta visszaváltani, ugyanis Sylvanus ezeket átadta Attilának.

⁸⁰⁶ „Ad haec minime dicere, Attilam foedera Transgredientem, Romanorum regionem invadere. Et antea quidem ad eum plures, nunc vero decem et septem transfugas mittere. Nec enim plures apud se esse.” (Uo. 493.)

⁸⁰⁷ „Ore autem Maximinum ex se iusserat Attilae dicere, ne postularet maioris dignitatis viros ad se lagatos transire... Qui enim fieri posset, ut in Sardicam, que diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret?” (Uo. 494.)

⁸⁰⁸ „Sub aestatem Hunni superato Istro, et Branizobam vastarunt, moenibus dirutis faxa Zeugminum transtulerunt: et Sardicam spoliaverunt spreto et rupto foedere. Huius controversie occulta et vera causa fuit, quod Almuzen Stephani Hunnorum principis fratrem ad se profugum Imperator libentissime suscepit.” (Choniatae, 1557. 9.)

⁸⁰⁹ Stritter, 1771. 505-506.

Tudjuk, hogy hova kerültek a Kárpát-medencében talált aranytárgyak. Még egyszer bebizonyosodik, hogy minden történelmi írás birtoklevél is. Miért nincsenek ilyen részletes írások sokkal fontosabb hunkori eseményekről? Egyrészt azért, mert meg sem történtek. Fantáziálni meg minek, ha azokból nincs semmi haszon. Ez pedig azt üzeni a magyaroknak, hogy hiába vagytok a hunok leszármazottai, a Kárpát-medencében talált kincsekhez nincs semmi közötök.

És jön egy mondat Theophanestől.⁸¹⁰ Ez a Theophanes nagyon megbízható kell legyen, ha Priszkosz tőle idéz. De mit is értsünk e zavaros mondatból, hogy Marciani császár uralkodásának első évében és nagy Valentinianus, Róma főembere idejében Attila háború indításán gondolkozott? Hát, ha a hivatalos történelem szerint Valentinianus 425 és 455 között már császár, akkor itt miért nem az?

S még valami: A „*Hoc anno (V.marg.i) Attila Aquileiam incendio devastavit.* – Ez évben Attila tűzzel felégette Aquileát.” Erről az eseményről Bonfini könyvében olvashatunk, de gondolom, hogy ezt vatikáni dokumentumokból meríthette. Abban az időben pápákról akármit nem lehetett írni.

„Hiába a várbeliek makacs kitartása, a szkita hit és szelídség, megtanulták mások példáját... Az aquileiaiak mind egy szálalig elestek. Sok volt a zsákmány... A nőket férjeik szemelattára erőszakolták meg, a csecsemőket falhoz vágta az anya szemelattára. Ami a városból maradt a 454. évben, egyenlő lett a földdel, így nézett ki a régi Szkitia.”⁸¹¹

És mindezek tudatában Nagy Leo pápa ahelyett, hogy kiátkozná Attilát, még ajnározza is. Vajon miért? Erre nemsokára választ kapunk.

⁸¹⁰ „Anno primo Marciani Attilas imperatores, et Romae principem Valentinianum maxime, bello vexare studuit... Hoc anno (V. marg.i) Attila Aquileiam incendio devastavit.” (Stritter, 1771. 530.)

⁸¹¹ „Obstinatius ad haec obstinare oppidani, qui vanam Scythicam fidem et clementiam, aliorum exemplo didicerant... Aquileienses ad unum caesi omnes. Multi praede dulcedine allecti dum per latebras... Prae virorum oculis uxores incastari, caedi ante ora parentum immanissime filii infantis matribus erepti parietibus illidi. Urbem denique non prius reliquit, quam anno salutis quadragentesimo quinquagesimoquarto, humi aequatam serus Scythia prospexit.” (Bonfini, 1744.)

Leo pápa beszéde Attilához

„Nem annyira emberi, mint isteni akaratból jövünk hozzád az apostoli karral, szólt az (Leo), hidd el bűnös halandók kegyetlen királyi bírāja, és mert az isten tiszteletével meg a lelkek megmentésével foglalkozunk, jól tudjuk, hogy mennyei szándék adott téged a népeknek isteni ostorául és a nemzetek félelméül. Megértettük, hogy téged, aki a legembertelenebb nemzetből származol, az Úr nem alapos ok nélkül emelt e magas csúcsra. Mert a keresztény nép gonoszsága és istentelensége olyannyira eláradt, hogy a mindenható ostora nélkül nem lehet megfékezni, és az ég reád bízta a hatalmat, hogy az embereken végrehajtsd a büntetést. És ha türelemmel hallgatod az igazságot, hát azért tett meg haragjának hóhérjává, hogy az emberiséget kiérdemelt büntetéssel sújtsad, és kegyetlenségeddel mindaddig tombolj, amíg meg nem tudod, hogy eleget tettél az isteni igazságnak. A Mysiákat, Trákiát, a Pannóniákat, Illírikumot, Macedóniát, Acháját tűzzel-vassal emésztetted, mert ezek a római tartományok önpusztító módon nem csak ariánus, hanem mindenféle szentségtelen eretnekséggel gyötörték magukat. Ugyan-ezen bűnben volt részes az innenső meg a túlsó Gallia is. Az isteni szigor tehát eltaszította magától a halált hozó hitetlenséget és hálátlanságot, neked pedig mindeddig megengedte, hogy szélteben-hosszában öldökléssel, gyújtogatással száguldozz. Mi, akik a mindenható istent képviseljük a földön, és Péter meg Pál védelmét és tekintélyét élvezzük, akár Illírikumban, akár Pannóniában, Macedóniában, vagy Galliában elibéd álltunk volna, hogy figyelmeztessünk az ég akaratára, ha úgy gondoltuk volna, hogy eleget tettél az isteni igazságszolgáltatásnak. Most még nem múlt el az Úr haragja, a városból, mint valami kilátóból könnyezve néztük, amint lerohanod a számos római kolóniával, ősrégi várossal ékeskedő nemes Adria vidékét. Mégsem álltunk az utadba, de még csak egy hanggal sem tiltottunk el ettől, mert úgy éreztük, hogy a szellemek még engesztelhetetlenül haragszanak... A Pón alul jámbor nép él, Itália többi része mentes minden mocsoktól, és kitart az igaz hitben, mellette áll a leghathatósabb védelmező, ég és föld királya, a mindenség teremtménye. Tudd meg, hogy ha a Pón átlépsz és tovább nyomulsz, nem emberekkel, hanem halhatatlan istenekkel lesz háborúd. Vigyázz Attila...”⁸¹²

Az ajnározás így megy tovább több oldalon keresztül.

Világosan látszik, hogy a pápa úgy beszél Attilával, mint egy szövetségessel, nem mint egy ellenséggel. *Amikor ilyen apró részletekbe menő párbeszédet látunk történelmi írásokban, biztosak lehetünk benne, hogy csak utólag kitalált dolgokról van szó.* Valószínűbb, hogy ez az együttműködése a szentszéknek a barbár hordákkal IX. Gergely idejében történt, de hogy a nyomokat eltüntessék, az eseményt áthelyezték más történelmi síkba, jelesül az V. századba.

Attila felelete: Engem nem a pápa beszéde ijesztett meg, hanem két őszszakállú ember, akik a pápa fölött megjelentek fenyegetően, karddal a kezükben.

Ezek után azt mondhatnánk, hogy egy szép kis mesével van dolgunk. Pedig ezek nagyon is komoly figyelmeztetések. Az Egyház embere, aki Isten képviselőjének tartja magát, sosem riadt vissza a legaljasabb árulástól és vérontástól, amikor úgy látta, hogy a hívei elpártoltak tőle. Mindig akadt egy próféta, aki megjósolta a büntetést. A büntetést mindig más népek hajtották végre, ugye, Isten akaratából, és legtöbb esetben épp a próféta árulása révén.

⁸¹² „Quando Christianae gentis iniquitas et perfidia usque adeo redundarat, ut sine divino flagello coerceri non posset, potestatem exigendarum ab hominibus poenarum tibi Deus delegavit. Et si veritatem tolerantius audiveris, te irae suae idcirco carnificem effecit, ut debitis homines poenis afficeret et eousque tua saevitia fureres, quoque divinae justitiae factum satis reputaveris. Mysias, Thraciam, Pannonias, Illiricum, Macedoniam et Achajam ferro incendioque vastasti: quia hae populi Romani provinciae non modo Ariana, sed varia quoque heresi contemperate, perniciosissime laborarunt, huius etiam criminis ceterior ulteriorque Gallia rea fuit... Intra Padum gens pia viget, caeteraque Italia ab omni labe exempta, in orthodoxa fide consistit, propugnatorem habet optimum, ac coeli terraque Regem omniumque rerum creatorem. Si traiecto Pado ultra contenderis, non cum hominibus, sed Diis immortalibus bellum tibi esse senties. Cave tibi Attila...” (Bonfini, 1744. 100)

1235-ben Juliánus barát ázsiai küldetésén van, úgymond felkeresni az ottmaradt magyarokat. Miután visszatér, azonnal felkeresi IX. Gergely pápát. Ebből látszik, hogy ez nem saját és nem egy nemzeti kezdeményezés volt. Gergelynek sok baja volt, nemcsak az eretnek népekkel, de magával II. Frigyes német császárral is. Utólag kiderült, hogy a pápa titkos szövetségben állt a mongol-tatár kánnal, hivatalosan „a török inváziót megelőzendő”. Ekkor a tatárok feldúlták fél Európát. Ezeket az eseményeket vetítették vissza a hun korszakra. Akkor is, mint itt is, a nép menekül a hunok, itt a tatárok elől dél felé, az Adriai-tenger partja felé. A főemberek akkor is, mint most, átmennek egy szigetre. Itália akkor is, mint most, nagyrészt megmenekül.

A Szentatya (IX. Gergely) nem volt egyedül. Az alábbi idézetben található, a hunok idejében tevékenykedő szent emberek, valójában épp a tatárjárás ideje alatt élhettek más név alatt. A francia katolikus egyház legnagyobb ellenfele a katar szekta volt, amely a 13. század elején a virágkorát élte.

„Mindez a nagy Gallia összeomlásával fenyegetett: és ez a Nicasius gyakran megjövedölte, és Amanus Aureliensis püspök is, aki isteni bosszúért imádkozott, kitartóan hívta a Gallokat a bűnök megvallására és az igaz hitre való megtérésre.”⁸¹³

A történelmet a 15–16. században véglegesítették. A minta a Biblia volt. Amint tudjuk, a bibliai történetek úgy lettek megszerkesztve, hogy minden időkre érvényesek legyenek. Jézus Dávid fia, habár semmi köze hozzá. A Babilon lehet bármely történelmi birodalom, amely nem fogadja el a bibliai Istent. Ezért vetíthették a tatárjárási eseményeket 700 évvel vissza az időben, semmi lelkiismeret furdalás nélkül a papok, akik a történelmet írták.

Azt már román történészek is elismerik, hogy a dáko-román elmélet megbukott. A régi történelmi írások szerint a 12. századi Kárpát-medencében hunok és szkíták éltek, ettől délebbre pedig a vlachok. Ebben az időben a népek nevét a foglalkozás határozta meg. *A szkíták földművesek* (nem hiába angolul a scyth=kasza, scythian=szkita), *a hun (kun) állattenyésztő nép* (ezek inkább lovak és szarvasmarha tenyésztéssel foglalkoztak), a szász (német) iparos, a vlachok (oláhok) juhászok. Ebben az időben nem lévén annyira őrzött határok, mint most, az állattartók nem voltak helyhez kötve, mint a földművesek. Így a hunok (kunok) és a vlachok (oláhok) jelenvoltak úgy a Kárpát-medencén belül, mint kívül. A román név a bizánciak neve. Régi térképeken Bizáncot Romániának nevezik. Bizánc törökök általi megszállása után sok bizánci jött a Dunától északra, magukkal hozva a bizánci kultúrát és vallást. A bizánci kultúra egyik fő eleme a rabszolgatartás. Ez meg is maradt Dél-Romániában egészen a 19. század közepéig. A rabszolgatartás tárgyai a cigányok voltak. Ebből kifolyólag Románia ugyanolyan problémákkal áll szemben, mint az Egyesült Államok.

⁸¹³ „Quae quidem omnia ingentem Galliae ruinam minabatur:et haec Nicasius saepe praedixerat,et Amanus Aureliensis episcopus,qui ut divinam deprecarentur iram,assidua concione Gallos ad resipiscentiam,ac veram religionem hortabatur.” (Bonfini, 1543. 58.)

Ha helyesen akarjuk értelmezni a történelmet, figyelembe kell vegyünk annak a módját, ahogy azt megalkották. A módszer ugyanaz, mint a Biblia megalkotásánál, amit, tudjuk, hogy nagyon sok írásból válogattak össze. Történelmi írásokból is rengeteg volt, de ezek nagy részét ugyanúgy eltüntették, mint az úgynevezett apokrif bibliai szövegeket. Elvégre mindkét kategóriát papok írták. A válogatás akkor kezdődött, amikor felállították az időskálát, és az írásokat szinkronba kellett hozni olyanképpen, hogy ne legyen köztük ellentmondás. Ennek érdekében ahol kellett, ott belejavítottak, kivágtak, hozzáadtak (ezt expurgálásnak hívták, régi könyvekben ezt fel is tüntetik), de voltak olyan írások, amelyeket kivontak a forgalomból, mivel expurgálással se lehetett ezeket szinkronba hozni a főáramlattal. Ilyen könyv Kedrenosznak az Annalése. Ez a procedúra a XVI. században történt, és jezsuita papok hajtották végre.

Szarvasüldözés

„Valentinus halála után a rómaiak ennek testvérét, Valenst kiáltották ki augusztusznak, aki három évig uralkodott. Ennek uralkodása alatt a gótok átkelve a Meotiszi-mocsarakon, követve a szarvast, Trákiának két különböző részében telepedtek le, és egyik a másikkal harcban állt.”⁸¹⁴

Tehát nem kergették őket a hunok, hanem ők kergették a szarvast.

„Pius pápa a történelem írásaiban állítja, hogy a hunok a Meotiszi-mocsarakon átkelve Európába jöttek.”⁸¹⁵

A pápa nem említi a szarvast, de annál inkább említi ezt Jornandes, és a magyar krónikák.

Tehát úgy néz ki, hogy amikor ezt a könyvet írták, még nem volt teljesen kidolgozva a gót elmélet. Lehet, hogy egyenesen a hunokat próbálták gótosítani, és amikor ez nem sikerült, akkor legyártották a külön gót eposzt. Ez abból is látszik, hogy itt a gótokat nem kergetik a hunok, ellenben a gótok olyan pusztítást végeznek, mint amilyeneket a hunoknak tulajdonítanak:

„A harmadik évben a gótok ismét betörnek római területekre, húsztartományba, ezek közt Szkítia, Mysia, Trákia, Makedónia, Achája és a görög világ területei.”⁸¹⁶

A hivatalos történelmi írásokban Attila, II. Teodosiusz és Marciánusz császárok idejében tevékenykedett. Azonban Kedrenosznál hiába keressük Attilát, sehol nem találjuk, de még a hunokat sem. Itt az említett császárok idejében csak gótokról ír.

Fizikai jelenség, hogy amikor egy közegben valahol vákuum keletkezik, azt nemsokára betölti a közeg azon része, ahol a nyomás a legnagyobb. Analóg módon érvényes ez a történelemre is. A XVI. század elején, amikor a Magyar birodalom megsemmisült a törökökkel vívott harcban, már nem volt ki igényt tartson a dicső hun múltra. Így ezt a vákuumot az akkori leg-erősebb európai birodalom, az úgynevezett Német Római Szent birodalom próbálta betölteni. Így a hunok helyettesítését a gótokkal nem is Kedrenosz követhette el, hanem azok, akik az írásait expurgálták. Csak később ébredhetek rá, hogy ez a csalás túl átlátszó, ezért később legyártottak külön egy gót történetet.

„Theodosius császársága alatt a gótok négy nemzetségre oszlanak, úgymint gótok, hipogótok, gepidák és vandálok. Akik közül az avarok kezdték a római területeket vegzálni.”⁸¹⁷

⁸¹⁴ „Exinde Romani Valentem eius fratrem Augustum salutant: is imperavit triennium. Eo imperante, Gothi traiecta Maeotide palude, praeceunte cerva, in Traciam venerunt: inque duas divisi partes, bellum altera alteri secerunt.” (Cedrenus, 1566. 257.)

⁸¹⁵ „Pius etiam Romanus pontifex suis historiis, Hunos Meotide palude transmissa in Europa migrasse.” (Uo.) „Tertio anno rursus Gothi in Romanorum ditionem impressione facta, provincias viginti plures depopulati sunt, Scythiam, Mysiam, Thraciam, Macedoniam, Achaïam, et universam Greciam.”

⁸¹⁶ „Tertio anno rursus Gothi in Romanorum ditionem impressione facta, provincias viginti plures depopulati sunt, Scythiam, Mysiam, Thraciam, Macedoniam, Achaïam, et universam Greciam.” (Uo.)

⁸¹⁷ „Eo (Theodosius) imperante, Gothi in quatuor gentes divisi sunt, in Gothos, Hipogothos, Gepidas, et Vandalos. Ex quibus Abaris cepit Romanam ditionem peragrari.” (Uo. 281.)

„Ez időben uralkodott Itáliában bizonyos Romulus Augustulus anno conditae urbem 1080 (Kr. u.304).”⁸¹⁸

Ezek után, ugye, fogjuk a könyvet és dobjuk a szemétkébe, mert hát ez nem egyezik a hivatalos történelemmel. Azonban Kedrénosz is pap és igazhívó keresztény volt, ráadásul az első, aki a világtörténelem időrendjét felállítja a világ teremtésétől az ezredfordulóig, és nála jelenik meg először a Jézus anno mundi szerinti születési éve, az 5500-as év. Ezért nem lehet Kedrénoszt csak egyszerűen a sarokba állítani, mint aki nem tanulta meg a leckét. Itt egyszerűen csak arról van szó, hogy amikor Kedrénosz írt, ennyit tudtak a történelemből, vagy ennyi maradt az expurgálás után.

Előbb volt egy meglehetősen meglehetősen mondat: „Akik közül az avarok kezdték a római területeket vegzálni.”⁸¹⁹ Ennek az értelmezését inkább másra hagyom.

Kedrénoszról nem találunk semmilyen személyi leírást. Ellenben tőle megtaláljuk II. Teodóziusz császár személyleírását:

„Teodóziusz császár spanyol nemzetiségű volt, nemes, és a szép csodálója, szelíd, és az igaz hit professzora. Egy nagy háborúban legyőzte Trákiában a barbárokat. Az alkata közepes, a talpától a fejbúbjáig becsületes: az arca pirosas, bronzvörös a haja, keskeny görbe orr, kedves a beszédében, viselkedésében jeles.”⁸²⁰

Mivel II. Teodóziuszról, úgymint a legtöbb római császárról, nincs hiteles képmás, ezért inkább azt kell feltételezzük, hogy Kedrénosz ilyennek képzelte, és lehet, hogy a saját önarcképet írta le. De az is lehet, hogy ezt a leírást a XVI. századi expurgálás közben iktatták be, ugyanis ekkor lepték el a spanyolok Itáliát és Görögországot.

Az olvasó felteheti magának a kérdést, hogy ha nem voltak hunok, miért hívták sok ideig a magyarokat hunoknak, és Magyarországot Hungáriának?

Az 1825-i országgyűlés alkalmával Gróf Széchenyi beszédét kísérő taps és ováció után az egyik hallgató ezeket mondta: „Már a mai új generáció a magasból az eget is lehúzná, hogy az ősi népet megtérítse. A hunok (honiak) mindig meg fogják őrizni dicséretesen a nevecskédet.”⁸²¹

Miután a Gróf súlyos szavakat mondott a magyar állapotokról, és a nemes képviselők érintve érezték magukat, az egyik képviselő gúnyos szándékkal mondta a fent idézett mondatokat, de nem biztos, hogy Széchenyi is hallotta ezt.

Itt a „honos” latin kifejezés, ugye, honiakat jelent, de a latin nyelv a magyar hivatali életben használatos volt már a 12. századtól. Azonban ebben a korban a magyar nyelvben az o-t és az u-t gyakran fölcserélték. Vagyis *a hun nem egy migrációs népre, hanem a Kárpát-medencén belül élő népre vonatkozik. A Kárpát-medence volt a hon, az itt élők a honosok (hunok). A honos latin jelentése nemes. Tehát eredetileg az őshonosok voltak a nemesek és nem az úgynevezett honfoglalók leszármazottai.*

⁸¹⁸ 286.old: „Eo tempore Romulus quidam Augustulus imperator Italiae sit annis 1080 post conditam á Romulo Romam. Itaque Occidentis imperium, quod á Romulo primum initium habuit, tanto post tempore in alio Romulo desijt.” (Uo. 286.)

⁸¹⁹ Uo. 281. 259.old: „Theodosius imperator natione fuit Hispanus, nobilis, et bello admirandus, pius et vere religionis professor. Is statim Barbaros in Tracia magno prelio superavit. Statura fuit mediocri, a calce ad verticem usque inculcata: subrufus faciem, fulvo capillo, naso tenui et incurvo, graciosus in colloquio, moribus venustissimus.”

⁸²⁰ „Theodosius imperator natione fuit Hispanus, nobilis, et bello admirandus, pius et vere religionis professor. Is statim Barbaros in Tracia magno prelio superavit. Statura fuit mediocri, a calce ad verticem usque inculcata: subrufus faciem, fulvo capillo, naso tenui et incurvo, graciosus in colloquio, moribus venustissimus.” (Uo. 259.)

⁸²¹ „Jam nova progenies coelo demittitur alto, Antiqua populum sub religione tueri. Semper **honos**, nomenque tuum laudesque manebunt!” (Balásfalvai Orosz, 1832. 103.)

Egy másik példa a könyv későbbi oldalán ez a mondat: „Azonban az a legragaszkodóbb hazafiú, ki egyszersmind ragaszkodó jobbágy is, és az a legragaszkodóbb alattvaló, ki egyszersmind ragaszkodó honos is.”⁸²² Ebből a mondatból látszik, hogy a honos mint nemes szó, inkább az ősi erényhez köthető, mint a hatalomhoz vagy gazdagsághoz.

⁸²² Uo. 112.

17. Még a híre is kivesszen!

Vizsgáljuk meg, hogy mennyire hihető a honfoglalás elmélete.

Iohannis Nauclerus krónikája szerint a hunok bejövetele: „A Krisztus születésétől számított 373-ik évben, első Damasius pápa és Valente császár idejében, a hungárok Szkítiában nagy néppé sokasodván, megszállták a nyugati régiókat, amint a magyarok történetében áll... Kádár, a Hunok királya átment a Meotiszi-mocsarakon, kítaszította a gótokat, és viharként kezdte fosztogatni a vidéket... Rövid idő alatt a hunok átmentek a besenyőök, a kumánok, az albok, a szuzdalok, a ruténok földjén és a fekete Kumánia földjére értek, amit úgy gondolnak, hogy Moldova volt. Legyőzték jöttükben a barbár népeket, átkeltek a Tana folyón és végre Pannóniába értek. Ahogy Mátyás királynak a magyar krónikáiból olvashatjuk, ezt a régiót, amit most Magyarországnak hívnak, régebb Pannóniának nevezték, mivel kenyérben [pane] nagyon gazdag volt. Azonban Aeneas Silvius Piccolomini szerint, aki később II. Pius pápa, nem helyes Pannóniát Magyarországnak nevezni. Mert Pannónia magában foglalja nyugatról a Norikumot az Enns folyóval, keletről Moesiát a triballokkal és a Száva-folyóval, amelyek nagyjából körülhatárolják Ausztriát, és amihez hozzá adódik Stíria is. A magyar nemzet birodalma azonban sokkal nagyobb, mint maga Magyarország. Mert hozzá tartozik Dalmácia a szlávokkal, Bosznia az illírekkel, Moesia a triballokkal, akiket szerbeknek vagy rácoknak is hívnak, ugyanúgy magyar fennhatóság alatt vannak a géták, akiket részben oláhoknak, részben transzilvánoknak neveznek. Ezt a provinciát, amely az Ister (Duna) folyóig terjed, Octavianus császár idejében szerezték meg először a rómaiak, Bathone, Pannoniai királyát alávetve. A dákok, akik ugyanezt a vidéket lakták egykor, nem kis harcok után elhagyták a Pannónia kövér földjét, s a Norvég-tenger partjainál telepedtek meg. Miután kinézték maguknak a hunok ezt a vidéket, nem akartak továbbmenni, hanem gyerekeikkel, asszonyaikkal itt letelepedtek. Ebben az időben Pannóniát a longobárdok, az alemánok (németek) és az itáliaiak lakták, Matrinus Longobárdus tetrarcha alatt. Moesiát Achajával, a két Trákiát, Dalmáciát és Makedóniát egy bizonyos Romanus kormányozta.”⁸²³

Lehet, hogy Nauclerus Pius pápával próbálja hitelesíteni azt a történelmi törekvést, amely a magyarok megsemmisítése irányába ment. De az is lehet, hogy Pius, aki *az Ens (Aeneas)-folyó* nevét is viselte, különösen jó kapcsolatokat ápolt az osztrákokkal. Itt még nyakon lehet csípni a hazugságot, mert még nem volt annyira kifinomítva a történelem, mint ma. A Német-Római Szent birodalom szószólója nem is írhatta volna másképp, minthogy előbb minden ország a németeké és a rómaiaké volt.

⁸²³ „Anno autem Dominicæ incarnationis 373, sub Damaso papa primo, et imperatore Valente, Ungari in Scythia creverunt in magnum populum, unde invadere statuunt Occidentales regiones, ut tradit Ungarorum historia... Cadar dux Hunnorum transitis paludibus Meotidis, ac Gottis gente robusta pulsus tanquam turbo omnia vastare coepit... Brevis Hunni Bessos, Cumanos, Albos, Susdalos, dehinc Rutenos percurrentes, in nigram Cumanam, que nunc Moldavia creditur, deveniunt. Perdomitis in transitu universis barbaris, a Tanai flumine tandem venerunt in Pannoniam. Haec regio olim à panis ubertate, Pannonia denominata est, que nunc ab Ungaris Hungaria vocitatur, ut legitimum in chronicis Ungarorum ad Mathiam regem. Sed Aeneas Silvius, postea Pius II. dictus, negat Ungariam Pannonie terminos implere. Pannonia enim continebat ab ocazu Noricum, Aenumque, amnem, ab ortu Moesios ac Triballos et flumen Savum, intra quos limites Austriae magna portio clauditur, Stiria quoque. Imperium autem gentis Ungarice, multo latius est, qua ipsa Hungaria. Nam et Dalmatae, quos et Sclavos, et Illirici quos Bosnenses, et Triballi seu Moesij, quos tum Servios tum Rascianos appellunt, et Getae, quos partim Valachos, partim Transilvanos nominant, Ungarorum imperium subierunt. Hanc provinciam, quatenus circa Istrum extenditur, sub Octaviano Cesare Romani primum obtinere, Bathone Pannoniorum rege subacto. Dacorum etiam populus certam eiusdem regionis partem olim inhabitasse, tandem non sine turbatione secessisse, ac relicta pingvi Pannonie tellure, maritima loca Norvegiae proxima occupasse, ac sedem ibi fecisse, perhibent. Conspecta igitur hac regione Hunni non ulterius procedere, sed cum liberis et uxoribus ibidem manere statuerunt. Incolebant eisdem temporibus Pannoniam Longobardi, Almani et Italici erat tetrarcha quidam nomine Matrinus Longobardus. Moesiae vero, Achaiae, utriusque Tracie, Dalmatie, et Macedonie, presidebat quidam Romanus.” (Nauclerus, 1564. 636.)

A szövegből azt látjuk, hogy egyenesen hungárokról van szó, vagyis nem tesz különbséget hunok és hungárok között. A Cadar (Kádár) magyar értelmű szó. A Szkítia lehet Erdély, mint ahogy Hérodotosz írásaiból ki lehet következtetni. A Meotiszi-mocsarak miért ne lehetnének a Tisza–Duna vidéke. Az említett népcsoportok a 900-as években mind jelen voltak a Kárpát-medencében. Hogy a fekete Kumánia Moldova lenne, az csak utólagos feltételezés (creditur). A Tana folyó pedig lehet a Duna. Ha a 373 évhez hozzáadjuk az 532 évet (ez a húsvét-ciklus, amit be lehet toldani az időskálába anélkül, hogy megbolygatnánk a Nap- és a Hold-ciklust), megkapjuk a 905-ös évet, amikor a magyarok visszaverték Arnulf német császár támadását és lerohanták Európát. (Lehet, hogy a kilencszázas évek előtti magyar történelem csak legenda? Ennek nagy a valószínűsége, ha figyelembe vesszük a nagy bizonytalanságot a magyarok bejövetelével kapcsolatban). A 15. században a Kárpát-medencei magyarság a keleti és a nyugati birodalmak számára ismeretlen volt, mivel a Kárpátok védőgyűrűje miatt addig nem tudták őket meghódítani. Mivel a keleti és a nyugati birodalom kulturális és politikai szempontból egységes volt, így a magyarság idegen elemnek számított a nagy római birodalom testében, amely egy Keresztény Szent Birodalommá akart válni. A magyar kultúra nagyban különbözött az európa-itól, de nem azért, mert Ázsiából, vagy valahonnan máshonnan származott, hanem mivel a Kárpátok miatt elszigetelődött a többitől.

A magyarok bejövetele: „Az Úr szerinti időszámítás 744. évében a hunok nagy sokasága kijött a lakhelyükről, háborút indítva Pannónia ellen, ahol a hunok azelőtti maradékai szövetségben éltek, megtámadva azt a helyet, aminek a neve Erdély. Hét seregbe oszolva, hét erődítményt építettek, amely után a mai Keresztény államot is hétvárnak hívják. De a barbár vezérek közül a leghatalmasabb Árpád volt, aki lassan előrenyomulva, Gyulafehérváron várat épített. Kivonult elébe Zvatopolingus a hadnagyjaival, de békésen. Így átadta Pannóniát Árpádnak. Hat év eltelte után kezdte támadni a szomszéd népeket... Számomra nem bizonyított egyes kronológusok állítása, akik Árpád tetteit Konrád császár idejére teszik. Mert valóban vannak a magyaroknak mozgásaik Konrád uralkodása alatt, amelyeket a Svábok megállítottak.”⁸²⁴

Itt, amikor a magyarok bejövetelét írja, normálisan hungárokat kellene írjon, és ennek ellenére hunokat ír, de hogy honnan jönnek, nem említi. Úgy tűnik, hogy a birodalom történéseinek nem tetszett a 744-es év, mivel túl közel volt a hunok létezéséhez. A végén, amint tudjuk a mai történelemkönyvekből, sikerült nekik áttenni a 890-es évekre. Tehát *nincs megbízható érv arra, hogy a magyarok valahonnan jöttek a Kárpát-medencébe.*

Egy népnek, akit most magyarnak hívunk, egykor mindene megvolt bőven: kenyere, bora, hala, vada, sőt a Kárpát-koszorú olyan védelmet biztosított számára, ami miatt csak nagyritkán volt kénytelen fegyvert fogni. Emiatt sokáig nem is alakult ki a magyarság tudatában az alá-fölérendelő birodalmi eszme. Amíg a magyarság nyugodtan aludta Csipkerózsika-álmát, addig a Kárpát-medencétől nyugatra és keletre kialakult két nagy keresztény birodalom. Nyugaton a Német-római, keleten a Bizánci. Mindkét birodalom élén kettős hatalom állt, a császár és az egyházfő. Mindkét birodalom címerében a kétfejű sast láthatjuk. Ha nincs köztük a Kárpát-medencei „pogány” nép, talán a két birodalom rég egyesülhetett volna, hogy létrejöjjön a régen áhított „egy akol és egy pásztor” állapot. Az európai keresztény gondolkodásmód, aminek a szellemi alapja ma már az Ótestamentum ideológiája, másképp nem tudja elképzelni a világbékét, csak ha mindenki aláveti magát egy központi hatalomnak. Mivel maga a keresztény vallás gyengének bizonyult egy ilyen hatalom gyakorlására, „a cél szentesíti az eszközt” elv alapján

⁸²⁴ „Hoc tempore circa annum Domini 744 infinita Hunnorum multitudo finibus suis egressa, bello Pannonias, ubi Hunorum prima colluvies confederat, laccessivit apud locum cui Herdel est nomen. Partita in septem exercitus turba, hi septem ibi castra munierunt, firmum hodie Christianae Reipublice presidium, septem castra appellantur. Sed e barbarorum ducibus erat potentior Harpad, qui longius progressus, ad Albam castra metatus est. Occurrit ei Zvatopolingus Pannonum dux magna suorum manu, verum imbelli. Itaque ceso Pannone, Harpad victor regionem obtinuit. Inde post annos sex, vicinos infestare coepere... Neque vero mihi quorundam chronograforum sententia probatur, qui Harpadi huius gesta in Imp. Cunradi tempora referri putant. Sunt enim alij Hungarorum motus Cunrado primo imperante, quos compescuisse Svevos legimus.” (Uo. 792.)

összeszúrta a levelet a pénz fegyverét birtokló világelittel, így lecserélve a Krisztus Istent a Pénzistenre. Ha elolvassuk a Bibliát, azt látjuk, hogy a vallási vezetők bármennyire is szembementek az erkölccsel, sosem magukban keresték a hibát, hanem a népben, amely elpártolt tőlük. Ilyenkor mindig megjósolták az Isten büntetését, aztán ők maguk idézték azt elő áruházzal. Az Isteni büntetés ugyanis legtöbbször idegen népek részéről jött.

Ioannes Goropii Becani, írásában II. Fülöp Spanyol király részére, habár nem mindenben ért egyet Aventinusszal, azért a német-római birodalmi eszméket vallja.

„Számomra nyilvánvaló, hogy a hungár név nem az ugor (hugri) névből származik, mint azt Aventinus tévesen állítja, hanem már jóval Arnulf ideje előtt a hungár név ismert volt, előbb természetesen Cholchos mellett, ezután a Dunánál, Ammianus Marcellinus tanúsága szerint, aztán Szarmácia részein, amelyeket az avarok bírtak, a Norikum vidékén, ahol Nagy Károlynak sok gondot okoztak, és amilyenell a frank fegyveres erők rég nem találkoztak.”⁸²⁵

A Cholchost egyesek a Kaukázussal azonosítják. Maga a szó görög eredetű és köves hegyvidékre vonatkozik. A Kaukázustól egyből nem lehet a Dunához érni. Hihetőbb az, hogy a Cholchos Erdély hegyei, a Kárpátok.

A magyar évkönyvekből tudjuk, hogy Arnulf megtámadta és elfoglalta a morvák földjét. Itt viszont az áll, hogy Arnulf a magyarokat hívta segítségül a morvák leverésére. De vitatott kérdés, hogy akiket Arnulf hívott, azok a Kárpát-medencében már bent lévő magyarok, vagy azok az ázsiai magyarok, akiket Aventinus ugoroknak nevez.

Kifejti, hogy nem ért egyet azzal az állítással, hogy a magyarok mint ugorok, akik valahol távol, az Ázsiai részeken éltek, majd Arnulf hívására jöttek volna be Európába, sok nyomorúságot hozva a keresztény lakosságra: „Tudniillik, hogy az utolsó északi sarkkör mérhetetlen vidékéről a rengeteg nemzetségen keresztül, járhatatlan sűrű erdőkön, járhatatlan mocsarakon, harcos népeken keresztül, Arnulf hívására megérkeztek Moráviába... Csoda, hogy nem Skandináviából hozták ki őket, úgy, mint a longobárdokat, a gétákat és a gepidákat, és sok más nemzetet, akik közelebbiek voltak, mint az ugorok. De ebből elég. Ismét visszatérve az avarokhoz, akik a bojokkal keveredtek, ami után a bojaváriaknak hívták őket, vajon miért tűnik visszatérőnek Aventinus szemében a Bavar név?”⁸²⁶ (Mi már tudjuk, hogy miért.)

Becani mint tárgyilagosan gondolkodó kívülálló, nem értette meg, hogy *Aventinus, aki, mint Jordanes, vagy bármelyik hódító nép fia, azt szeretné, ha a meghódított föld őslakos népének még a híre is kiveszne.*

A „*Rerum hungaricarum scriptores varii historici geografici. Anno MDC*” valójában a Turóczy krónika.⁸²⁷ Vizsgáljuk meg a következő állításait, amelyek a magyarok ősi lakhelyére vonatkoznak: „Isidorus azt a nagy külső vidéknek [tudniillik a magyarok őshazájának] a magasabb részét Ázsiába, az alacsonyabb részét Európába helyezi... Dionisius és Paulus Orosius

⁸²⁵ „Mihi satis est ostendisse, Hungaros non ab Hugris, ut Aventinus Iugros vitiose vocat, quo vox ad Hungaros alluderet, descendisse, sed multo ante Arnulphi etatem Ungarorum nomen cognitum fuisse, prius quidem apud Colchos, deinde ad Istrum, Marcellino teste, postremo vero in Sarmatiae ea parte, quam Avari sive Avarini quondam tenerunt, ad quam é Norico á Carolo Magno multis cladibus compulsi efugonerant, quo longe remoti Francorum arma non amplius experirerunt.” (Goropii Becani, 1569.)

⁸²⁶ „Scilicet ab ultimo Aquilonis cardine per tam immensa terrarum spacia, per tot diversas et maximas intermedias gentes, per tot invios saltus, tot invias paludes, per tam bellicosas nationes, ad Moraviam invadentem, Iugri evocati ab Arnulpho fuissent. Paratum sane et in foribus auxilium, si volando cum gruibus inde venire potuissent... Miror cur non et hos é Scandia eduxerint, perinde atque Longobardos, et Getas, et Gepidas, et ceteras complures nationes: cum ea multo propius quam Iugra distaret. Sed satis de his. Rursus ad Avaros redeuntés dicimus eorum quosdam se Bois coniuncsisse, qui Boiavari commisto nomine sunt vocati, ac deinde eorum vitio, qui compositionem hanc ignorabant, Boioarij, quod posterius nomen, miror qua de causa Aventino adeo placuerit, ut Bavarorum appellationem fere abominetur.” (Uo. 779.)

⁸²⁷ Turocz, 1600.

Szkitiát ilyképpen Ázsiában az Imaum-hegy belső és külső felére teszi.”⁸²⁸ Ez a „*hoc est imaum Caucasum*” (vagyis hogy az Imaum-hegy a Kaukázus), gondolom, később lett beszúrva.

Vajon melyik hegynek van külső és belső fele a Kárpátokon kívül? És az is lehet, hogy az említett történészek korában Ázsiát még nem tölték a Kárpátoktól keletre.

Hérodotosz két Szkitiáról beszél, amelyekből az egyik a Kárpát-medence. A fenti írások tökéletesen megfelelnek a Kárpát-medencének, de egyáltalán nem találunk a Kaukázusra. A XVI. században, amikor a földrajzi ismeretek kezdtek kiterjedni Ázsiára, ezt a tudást kezdték használni a történelem hamisítására.

II. Pius pápa, aki Mátyás király idejében élt, így ír: „Számunkra ismeretlen a föld nagy része, csak a Római birodalmat és a Nagy Sándor által uralt területet ismerjük.”⁸²⁹

Hogy mennyire nem volt egyértelmű a magyarok ázsiai származása, és hogy mennyire törekedtek, hogy ezt bebizonyítsák a fenti könyv írása idejében, az a következő alcímből látszik:

„*Argumentum quod Scythia, de qua egressi sunt Hunni sive Hungari, sit in Asia.*—Érvelés, hogy az a Szkitia, ahonnan a hunok vagy hungárok kijöttek, Ázsiában van.”⁸³⁰

De hát a hunok, ugye, a Meotiszi-mocsarokból jöttek ki. Tehát abban az időben az is Ázsiának számított. Ahogy a földrajzi ismeretek nőttek, úgy Ázsiát mind keletebbre tölték. Hérodotosz idejében Erdély még Ázsiának számított.

Hogy Turóczy magyar volt, vagy csak a neve volt az, nem tudom, de amilyen helytelenül írt le egyes magyar neveket, abból látszik, hogy nem ismerte a magyar nyelvet. A következő mondatból látszik azonban, hogy némi kötődése volt a magyarokhoz: „Az, hogy a fennebb említett Paulus Orosius és Dionisius szerint a hunok, vagyis magyarok az ázsiai Szkitiából származnak, számomra nem szégyen.”⁸³¹

Az ázsiai származás, ahogy ma ismerjük Ázsiát, egyáltalán nem szégyen, csak hogy abban az időben a Meotiszi-mocsarak még Ázsiában voltak, és innen akarták „kihozni” a hunokat meg a magyarokat. Az, hogy a magyarok Ázsiából jöttek ki, egyben azt is jelentette, hogy a Meotiszi-mocsarokból, vagyis egy mocskos, bűzös helyről, ahol inkább a disznók dagonyáznak. Ha ez nem lenne elég a megszégyenítéshez, nézzük meg, hogy hogy hívták Álmos anyját. Emese az emséből (koca disznó) lett leképezve, ami egyáltalán nem egy kedves név nő számára, de tökéletesen illik a származási helyhez. Tudjuk, hogy ez csak legenda, de jól szolgálja az önbecsülés tönkretételét. Tehát, *amíg a magyarokat a török gyilkolta, addig a keresztény Európa írt a magyaroknak egy szégyenletes történelmet, hogy szégyelje a magyar a származását, és minél hamarabb tűnjön el szégyenében.*

Érdekes, hogy a magyar krónikákban nincs említés az avar korról. Az itt bemutatott írásokban látszik, hogy nincs különbség a hun és a hungár között. Ez azt jelenti, hogy nincs külön hun és külön avar meg hungár (magyar) korszak. *Előbb kettévágták a magyar történelmet, aztán hogy a két részt jól elkülönítsék, beszúrtak egy avar korszakot.*

Na de mi van, ha ezt a hazug történelmet egy pápa szentesíti? Akkor már megfellebbezhetetlen: „Pius pápa a történelmi írásaiban állítja, hogy a hunok a Meotiszi-mocsarakon átkelve Európába jöttek.”⁸³²

Ezt az állítást azzal próbálja indokolni, hogy a 13. században szerzetesek jártak Ázsiában, ahol magyarokkal találkoztak. Csak hogy ezeket a szerzeteseket IX. Gergely bízta meg, azzal a

⁸²⁸ „Nam Isidorus illam maximam fore regionem, partemque eius superiorem in Asia, inferiorem vero in Europa ponit... Dionisius et Paulus Orosius Scythiam tantummodo in Asia intra et extra Imaum montem, hoc est imum Caucasum collocant.” (Uo. 8)

⁸²⁹ „Ignota esset nobis terrarum maxima pars: nisi Romanorum principatus et magni Alexandri potentia orbem aperuisset.” (Uo. 12.)

⁸³⁰ Uo.

⁸³¹ „Paulum Orosium et Dionisium Alexandrinum Philosophum supradictos sequi, idque quod Huni sive Hungari primam in Asiatica Scythia natalis soli sedem, habuerint, me referre non pudet.” (Uo.)

⁸³² 12. old.: „Pius etiam Romanus pontifex suis historiis, Hunos Meotide palude transmissa in Europa migrasse.” (Uo. 12.)

céllal, hogy II. Frigyes ellen a mongol–tatár sereget behívja Európába. Aminek az eredménye az 1241-i tatárjárás lett.⁸³³

Amint látjuk, a magyarság nem sok jót köszönhet a pápának. Az 1241. évi tatárdulást IX. Gergelynek. Az 1444-es Várnai vereséget IV. Jenőnek, mivel rávette I. Ulászlót, hogy szegje meg a törökkel való békemegállapodást. II. Piusnak a szégyenletes őstörténetünket. II. Gyulának a Dózsa György-féle parasztlázadást, mivel belelovalta Bakócz Tamást egy keresztes hadjáratba. És ki tudja, hogy még mi mindenről nem is tudunk.

Hogy ne csak rosszat mondjunk a pápákról, említsük meg IV. Kelemen, aki a leírások szerint valóban korrekt volt: „Kelemen tehát 1265-ben kezdte meg az Itália politikai térképének átalakulásával járó pontifikátusát. Trónra lépése után nem sokkal valósággal elkápráztatta a korabeli krónikásokat. Első pápai cselekedete az volt, hogy elhatárolja saját magát családjától. Dekrétumban tiltotta meg rokonai hivatalvállalását a Kúriánál, illetőleg azt is, hogy befolyásával világi hatalmukat gyarapítsák. Amikor lányai eladósorba kerültek, Kelemen nem győzte hangoztatni, hogy a kérők ne is álmodjanak busás hozománnyal, és vegyék tudomásul, hogy nem a pápa leányát veszik feleségül, hanem Guy Foulquois leányát.”⁸³⁴

⁸³³ V. ö. az *Évkönyvek iagzmondása* c. fejezettel.

⁸³⁴ [https://hu.wikipedia.org/wiki/IV. Kelemen p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/IV._Kelemen_p%C3%A1pa).

18. Zeckenland–Székelyföld

Volt idő, amikor még Székelyföldet Zeckenlandnak nevezték.

Idézek Sebastian Münster írásából. A könyv több nyelven is megjelent, itt egy olasz változattal állunk szemben, abból fordítunk. A címe: COSMOGRAFIA UNIVERSALE.

A könyv 1550 körül íródott, de jelen kiadás 1650-ben látott napvilágot (a könyben 1575. szerepel!), miután jól átfésülték és valószínűleg belemódosítottak az akkori politikai és vallási elvárásoknak megfelelően: „Sebastian Münster által különböző szerzőktől összegyűjtött, és utána egyházi cenzorok, a németalföldi katolikus Király, és a Velencei Inkvizítor által kijavított és megtisztított változat.”⁸³⁵

„Fede alli lettori – Ajánlat az olvasóknak”: „Keresztény olvasók, ne féljete olvasni ezt a könyvet, mert én, Andrea Bosturinó testvér eltávolítottam belőle a töviseket, és mindazon tévedéseket, ami ellentétes a katolikus tanokkal” – egyszerűen az írás meg lett jól cenzurázva.

Dácia, Ruténia és Szerbia: „Dácia, amelyet így neveztek az ókorban, ma feloszlik Erdélyre, Szerbiára, Bulgáriára és Oláhországra. Erdélyt ma Hétvárnak (Sibenburg) vagy Zipserlandnak hívják, ahol azt mondják, hogy régebben a géták és triballok laktak. Dáciát még Marmarissának (Máramaros?) is hívják, ahol a Kárpátokból ered a Tibisco (Tisza) folyó, és ahol annyi só bányásznak, hogy egész Szkitiát el tudnák látni sóval. A Tibisco kettéosztja Dáciát, aztán a Dunába ömlik, ma ezt Tiszának hívják és a Kárpátokból ered. Ugyanúgy, mint a Vistula, csak amaz a Germán-tengerbe ömlik, és azt a tengerpartot egyesek Dáciának nevezik a Dánok után, akik oda jöttek lakni. A szászok, akiket Nagy Károly küldött ide, megőrizték a nyelvüket az idegen népek között.”⁸³⁶

Látszik, hogy nagy a bizonytalanság az ókori dolgok vonatkozásában. A Tibiscus folyót sok írásban nem a Tiszával, hanem a Temessel azonosítják. Jordanes szerint a Jazigokat és a Roxolánokat az Olt (Aluta) választja el egymástól. De a roxolánokat más írásokban raxolánoknak írják, ami a rác ókori neve akar lenni. Ez abból az állításból ered, hogy a szerbek nem keletről jöttek, hanem innét mentek keletre, és ők hozták létre a nagy Moszkai birodalmat. Valószínű, hogy Jordánés is a 16. században írt, majd Jornandes név alatt vissza lett datálva a VI. századba.

Münster könyvében a székelyek: Ceculi.⁸³⁷ Ez a Csigla mezejére hajaz. Hunyadi János is valahol úgy van említve, hogy Iohan Huniade de Cegla.

Azon állítás, hogy Dáciát géták és triballok lakták, nem sokat mond, mivel a géta a gente szóból lett leképezve, a triball szó gyöke pedig törzset jelent. Egyszerűen meghatározhatatlan népekről van szó. Ezeket a népeket győzik le a rómaiak több változatban: Előbb Augustus római császár az első évszázadban, azután Aurelianus római császár a IV. században, utoljára pedig Manuel bizánci császár a 12. században. Itt már peonok és hungárok szerepelnek. Valószínű, hogy az első két változat az utolsó fantomképe. Mindig két népről van szó, akiket a rómaiak a Dunán átkelve leigáznak. Nézzük meg, mit írnak egyes történészek a géta névről:

⁸³⁵ Egyenesen a címlapról: „Raccolta a primo da diversi autori per Sebastiano Munstero, et dapoi corretta et repurgata, per gli Censori Ecclesiastici, et qui del Re Catholico nelli paesi bassi, et per l Inquisitore di Venetia.” (Münster, 1650.)

⁸³⁶ *Dacia, Russia, et Servia:* „Dacia cosi anticamente nomata, hora e divisa in Transilvania, Servia, Bulgaria, Valachia. Transilvania horo si noma Sette castello o Zipserland, dove si dice che gia habitarono Geti et Triballi. Dacia ancora detta Marmarissa, e ne monti Carpatii da i quali sorga Tibisco fiume et vi si cava sale in tanta copia che basta a tutta la Scithia. Evvi una aqua vicina, nella quale il ferro immerso doventa rame. Tibisco adacqua meza la Dania, e entra nel Danubio, hora si noma Tissa e esce dal monte Carpato. Si come anco Vistule ma quel va nel mare Germanico e quello in Ponto alcuni nominano Dacia da Dani, che vi vennero ad habitare. Sassoni mandatavi da Carlo Magno conservano ancora la lor favella tra l esterna natione come poi dice.” (Uo. 988.)

⁸³⁷ Uo. 991, 992.

„Gétia a géták régiója. A géta szó valójában nemzet és nem tulajdon név. Valójában Trák nemzetség (a gente-ből gétet úgy lehetett csinálni, hogy a régi latin és görög írásokban az *m* és az *n* nem lett kiírva, hanem az előtte lévő betű fölé egy vonalkát húztak)... A géták törvénye szerint a nőket megfojtották férjük halála után, a vendégeket gitár zenével fogadták. Arrhianus gétanoknak nevezte őket.”⁸³⁸

Hát így lehet ragozni a nemzetségek szavait!

Visszatérve az eredeti szövegre, láthatjuk, hogy itt Dácsia le van szűkítve Máramarosra (Marmarissa), amit a szerző (de inkább a cenzorok) Zipserlandnak nevez, ahonnan a Tisza ered. Itt kezd kilógni a lóláb, ugyanis Máramarosban valóban laktak Zipcerek, de annak is csak egy részén. A kérdés, hogy mikor lettek odatelepítve? Hogy mi célból, az már kezd derengeni. Mert ha a Tisza és a Visztula ugyanazon hegyekből ered, ahol a Zipcerek laknak, akkor ne csodálkozzunk, ha ezek „terjeszkedhettek” (elméletileg), úgy északra Dánia és Német-alföld irányába, mint délre Dácsia irányába, az „ősi hazájukból”. És akkor a két név a Dán (+Holland) és a Dák egy és ugyanaz, amint a szövegben is nagyon szépen és céltudatosan össze is van keverve. A németalföldieket Dácsnak hívják, a németeket meg Deutschnak (dajcs, vagyis Dák).

Azért érdemes egy kicsit elidőzni a Münster által Dácsiáról mondottaknál.⁸³⁹ Ha nem lennénk eléggé tájékozottak, azt hihetné az ember, hogy ez valami nyomdai hiba, vagy másolási tévedés. Hát nem. Amikor ezen írásokat megcenzúrázták és nagyszámban kezdték nyomtatni, Európában úgy a gazdasági, mint a szellemi hatalom olyan liberálisok kezében volt, akik az eretnek jelzőt elkerülendő, a zsidó vallás mögé bújtak. Ők írták át a történelmet olyan formában, hogy minél könnyebben kézben tudják tartani a következő évszázadokban a különböző állami hatalmak gyeplőit. De mivel a zsidó vallás mögé bújtak, ezért az adok-kapok elv alapján, a történelmi írásokba majd mindenütt bekódolták a zsidó érdekeltségeket is. Kezdve azzal, hogy minden nép történelme az Ó-testamentumban leírt eseményekkel kezdődik, aztán az itt található zsidó nevek bekerültek minden nemzet történelmi írásába, nyíltan vagy kódoltan. Jelen esetben arról van szó, hogy Jákob egyik törzse, éspedig a Dán, valahol a Balkánon és a Kárpátokon keresztül vándorolva eljut Dániába, és így Dánia tőlük kapta a nevét. De mivel a Kárpát-medencében is időztek, így ezt Dácsia mellett Dániának is nevezték. Aztán a dákokkal együtt átmentek Dániába és Németalföldre, ezért neveznék magukat a hollandok dácsnak, a németek meg Deutschnak (dajcs). Ugyebár a papír sok mindent elbír, ha az érdek megkívánja. Még Skóciában is Kárpát-medencei dákok harcoltak.

Azért az új történelem legnagyobb haszonélvezője a Szent Német-római birodalom akart lenni. A nagy akadály a Magyar birodalom volt. Ezt sikerült tönkretenni a Dózsa György vezette keresztes fondorlattal, majd a törökök segítségével teljesen megsemmisíteni. Ez után jöhettek az új írások és új emlékművek.

Ha szemügyre vesszük a Münster könyvében található rajzot,⁸⁴⁰ ami az 1549. évi Róma épületeit ábrázolja, azt látjuk, hogy Trajánusz oszlopát Hadriánusz oszlopának nevezi. Ugyebár Hadriánus is Trajánusz volt.⁸⁴¹

⁸³⁸ „Getia: regio Getarum. Getes enim est gentile, non proprium. Est vero Thracica gens. Est et foemin. gen. Getes. Sic enim vocabatur uxor Philippi Aminthae filii. Dicitur etiam possessivus, Geticus, a quo Critonis Getica, et Foemenin Getica. Leges vero Getarum jubebant jugulare uxorem post mariti mortem, et cithara-canere, quando caduceatores mittunt. Arrhianus vero Getenos eos vocat.” (Stephanus, 1678. 207.)

⁸³⁹ Münster, 1650. 988.

⁸⁴⁰ Uo. 170.

⁸⁴¹ Hadriánusz császár uralkodói neve: *Imperator Caesar Traianus Hadrianus Augustus*.

Róma városa, 1549. E: Columna Adriana. (Columna Trajana nincs.)

Valószínű, hogy az ókori Róma történelmét csak 1549 után írták meg a mai formájába, így Münster még úgy tudhatta, hogy az oszlopot Hadriánusz tiszteletére emelték. Ha Trajánusz tiszteletére emelték volna (így kötődve a nevéhez), akkor erről említés lenne Hadriánusz életrajzában, ahogy említés van azonos nemű szeretője emlékére állított szoborról.⁸⁴² De amilyen mesés és homályos az életrajza, nagy a valószínűsége, hogy úgy ő, mint Trajánus csak kitalált személy. Az a mese hogy, „leginkább a görög irodalmat szerette, innen származott beceneve, 'Graesculus' (Kis Görög)”, arra utal, hogy valójában egy bizánci hadvezérről van szó, aki a 12. században Pannónia ellen vezetett hadjáratot.

Oláhország: „Trákiának azt a részét, amelyet előbb Gétikának neveztek, ahol elbukott Dárius Hidaspe fia, most Valachiának (Oláhország) nevezik. A rómaiak legyőzték és tönkretették a Gétákat, aztán ide küldtek egy Flakko nevezetű római lovag által vezetett kolóniát, akinek a neve után a vidéket Flakkíának nevezték, ami később nyelvromlás által Valachiává változott. A dákok később elfoglalták e területet, amelyet Dácsiának neveztek, amelyet ma németek, székelyek és oláhok birtokolnak. A németeket Nagy Károly küldte Szászországból, ezeket hétváriaknak (Sibenburgensi) hívják a hét vár miatt, amit laknak, mások ezeket a szkitáknak tulajdonítják. Az oláhok mezőgazdálkodással és állattenyésztéssel foglalkoznak, ami az eredetükre

⁸⁴² <https://hu.wikipedia.org/wiki/Hadrianus> r%C3%B3mai cs%C3%A1sz%C3%A1r.

vall. Valachia nagy ország, amely Erdélytől egész a Fekete-tengerig terjed, sok folyóval, amelyek délen az Isterbe ömlenek. Valachia régebb római kolónia, ma részben a törökök, részben a magyaroknak van alárendelve.”⁸⁴³

Szépen megszerkesztett mondatok, akár a bibliai szövegek, hogy lehessen „értelmezni”. Hát, Jordanes művének a címe is Getica. Ámbár ő a géták alatt Gótokat értett. Ha a géta nemzetséget jelent, akkor nem látott semmi bűnt abban, ha a Gótokat Gétáknak nevezte. Az az állítás azonban, hogy Dárius a géták ellen vezetett hadjáratot, már bűnnek számít, kivált egy pap részéről, mert Jordanes is az volt.

Bármilyen nagy volt a nyomás a Német-római Szent birodalom részéről a terjeszkedés érdekében, azért az egyház képviselői csak kinyögték az igazságot, ha nagyon halványan is. A fenti szövegben egy árulkodó félmondatot találunk: „*altri assegniano questo a Scithi – Mások ezeket a szkitáknak tulajdonítják.*” Itt Kárpát-medencei várakról van szó, amiket a Habsburgok oly nagy előszeretettel romboltak. De ugyanez igaz a fennebb említett Dárius vezette hadjáratra is. Az egyház embereit azonban nem ez készítette az igazság kimondására, hanem az, amit az egyház köszönhet a szkitáknak. Legújabban megpróbálnak minden keletről jött kóbor népet szkitának nevezni, az igazságot elkendőzendő. A régi történészek leírták, hogy **a szkiták nem csak a legrégebbi nemzet, de ugyanakkor a többi nemzet tanítója is volt.** A mai román alternatív történészek azon csodálkoznak, hogy miért vannak nagy becsben tartott dák szobrok egyes katedrálisokon Olaszország-szerte. Ezek szerintem nem dákokat, hanem szkitákat ábrázolnak. Ugyanis miután a német történészek kiöltötték a dák-elméletet, ezt a románok úgy spékelték meg, hogy mindazt, amit Hérodotosz a szkitákról írt, azt ők egy az egyben a dákoknak tulajdonították. A katolikus tanok egyik legmeghatározóbb alakja a szkita Dionisius Exiguus volt. Maga a név egy kis szürke eminenciás szerzetesre utal, akiből nagyon sokan lehettek. Hogy a dákok annyira hozzájárultak volna Itália szellemi életéhez, hogy szobrokat állítsanak a tiszteletükre, erről nem írnak a történelemkönyvek. Szolgáknak az urak nem szoktak szobrot állítani. De lehet, hogy újra kell értelmezni Trajanus oszlopát is, mert fennáll a gyanú, hogy az oszlopon található képeket is a 15. század körül készíthették, ugyanis az oszlop valamikor egy bizonyos templom harangtornya volt, ha nem éppenséggel minaret.

A Wikipédián ez áll: „Dionysius Exiguus szerzetes volt és Cassiodorus barátja. Dobrudzsában, szkita családban született, de I. Gelasius pápa hívására viszonylag fiatalon Rómába ment, és hátralévő éveit ott élte le... Több joggyűjteményt is szerkesztett; e tevékenységének csúcscént ő állította össze az apostoli kánonok, zsinati határozatok s dekretálisok első átfogó gyűjteményét. Ez a gyűjteménye, a Collectio Dionysiana máig a kánonjog alapja.”⁸⁴⁴

Erdély: „Ezt az országot úgy veszik körül a nagy hegyek, mint valami falak, ezért háborúval legyőzhetetlen. Itt születnek a legerősebb emberek. Az oláhok a hegyekben laknak délkeleten és északon. Az északi Oláhországot Moldvának hívják. Ennek a lakosai nyerseks és vadak, és nagy veszedelmet jelentenek Erdély számára. Nagyon harciasak és mindig készek a kötekedésre. A fővárosuk Sossavia (Suceava). A területüket meghódíthatatlannak tartják. Mátyás magyar király megpróbálta őket uralma alá hajtani, de megfutamították úgy, hogy Székelyföldön talált menedéket, amit köznyelven (németül) Zeckenlandnak neveznek. Székelyföld egy különálló régió Erdélyben, ennek lakói nem az erdélyiek nyelvét, azaz a németet beszélik, hanem a

⁸⁴³ Valachia: „La parte di Tracia prima Getica nomata, dove mori Dario figliuolo di Hidaspe, hora si noma Valachia. Romani vinti e rovinati i Geti, vi mandarano una Colonia con un certo Flacco Romano cavalliero, del quale la regione fu nomata nifesta la loro origine. Valachia largo paese da Transilvania cominciando si stende al mare Eusino, quasi per tutto bisogniosa di acque ma termina da mezo di Istro fiume: vi habitano prima Geti, dopoi soggiogata da Romani et fatta loro Colonia fu corottamente detta Valachia. Hora parte di quella ubidisce al Turco, parte a gli Ongheri.” (Münster, 1575. 989.)

⁸⁴⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/Dionysius_Exiguus.

magyart. Három fontosabb városuk van, amelyeket székeknek neveznek, úgymint Kézdi, Udvarhely és Sepsi, ahol gyűléseket tartanak és megtárgyalják a fontos dolgokat.”⁸⁴⁵

A szerző, de inkább az, aki a könyvet kiadta, az 1550-es évekbeli körülményekről ír. Az az állítás, hogy az erdélyiek nyelve a német volt, nagyon megkérdőjelezhető.

Miután a törököket kiűzték, az osztrákok megszállták Erdélyt, és azonnal hozzáfogtak a történelem átírásához, a németek javára. Ennek egyik példája ez a szöveg: „Erdély a Prasob nevű hegytől Pannoniáig terjed. Ama tartományt makktermő cserjék veszik körül és nem kevés várossal bír. Fővárosa – metropolis – Szebennek neveztetik. Részint dák, részint pannon nyelven beszélnek. Életmódjukban és erkölcsükben a pannonokat követik. E tartomány a pannonok királyának van alávetve, kitől pannon nemből való vezért kapnak. Városai szabadok, melyek saját jog és saját törvények mellett Szeben fővárosától kormányoztatnak. Táborba szólítva, a királynak engedelmeskednek, adót fizetvén, amikor csak parancsolja: csak azt az egyet kötvén ki, hogy saját jogaik és törvényeik szerint igazgathassák országuk belügyeit.”⁸⁴⁶ – Ennek csak úgy van értelme, ha a dák nyelv alatt a szászok által beszélt nyelvet értjük. Szeben szász város volt, és abban az időben a szászok aránya nem lehetett kisebb, mint ötven százalék. Tehát ha a pannon (magyar) nyelv mellett egy másik nyelvet beszéltek, az csakis a szász nyelv lehetett. Sebastian Münster írásaiból kiderül, hogy a dák név alatt abban az időben nem a románok, hanem a németek őseit értették.

⁸⁴⁵ Transilvania: “Questo paese e cinto da gran monti come una muraglia, per cio non si puo vincere con guerra: Evvi nascono huomini fortissimi. Valachi habitano le alpi verso oriente mezo di et Settentrione. Valachia a Settentrione si chiama Moldavia. Gli habitatori sono feroci et crudi et un duro flagello de Transilvani, sono belicosi, et sempre disposti a gerreggiare. La metropoli si noma Sossavia, et volgarmente Zatzchen: et tiensi per terra inespugnabile. Mathia Re d Ongheria volse soggiogarla, ma ricevendo da loro aguati una gran sconfitta fatica fuggi in Ceculia, volgarmente Zeckenland. Ceculia e una regione particolare in Transilvania, et gli habitatori usano linguaggio diverso da Transilvani, cioe il Tedesco. Ma Ceculi usano l ongaresco. Hanno tre citta prencipali, che nomano sedie cioé Kesdi, Orbai: Schlepsi: dove tengono ragione, et concorrono a trattare di cose importanti.” (Uo. 390.)

⁸⁴⁶ Ompolyi, 1859.

19. A történelem ismétli önmagát

Bizonyos események, de különösen a nem kívánt események, időről időre megismétlődnek. Ez pedig azért történhet meg, mert a legtöbb ember nem képes érteni az idők jeleiből, és az alantas céljaik követése folyamatos kábulatban tartja őket.

A történelemnek van egy olyan szakasza, amely kísértetiesen hasonlít a mai időkre. Ez a 12. század. Ami a mai időkben évek alatt megy végbe, az az említett korban évtizedek alatt történt. Miután a Bizánci birodalom több sikertelen kísérletet tett a Kárpát-medencei nép térdrekényszerítése érdekében, felbérelte a tatárokat, hogy űzzék a kunokat (kumánokat) a Kárpát-medencébe. Amint a történelemből tudjuk, a kunok (kumánok) nomád állattartó nép, ezért nem tudtak integrálódni az új hazában. Loptak, raboltak, gyilkoltak, nőket erőszakoltak meg. Ez a folyamat teljesen szétfelverte a magyar társadalmat, és védekezésképtelenné tette a külső támadásokkal szemben. Ezután jött a tatárdúlás. Hogy nem a bizánciak aratták le a szégyenletes tettük gyümölcsét, csak annak köszönhető, hogy közben egy keresztes hadjárat őket is a földre kényszerítette.

A 12. század előtti időkből való, itt-ott megmaradt írástörödékekben nincsenek évszámok feltüntetve, mivel nem létezett időszámítás. Amit a történelmi írásokban találunk, azok mind utólag lettek berakva. Az 1593-ban kiadott *Historia Augustae* c. könyvben található írásokban van az első próbálkozás kronológia felállítására.⁸⁴⁷

A történészek rendelkezésére állt egy csomó írás évszámok nélkül, amit el kellett helyezni az időskálán, miután azt felállították. Azt észrevették, hogy bizonyos események időről-időre megismétlődnek. Ezért a leírt hasonló eseményeket – lehet, hogy ugyanazokat, csak más tollából és ezért eltérően leírva – más-más idősíkra helyezték. Így kerültek a kunok (kumánok, tatárokkal rokon nép) és tatárok által művelt dolgok a 12. századból vissza az 5. századba.

A 147. oldalon ezt olvassuk: „*Anno ab urbe condita M.C.XLVI Arcadius Theodosii filius in oriente, Honorius frater eius in Occidente.* – 1146-ban Árkádusz, Theodóziusz fia keleten, testvére, Honoriusz nyugaton.” – Ez a Róma alapításától számított év. Ha Krisztus születésétől vesszük ugyanezt az évszámot: M.C.XLVI, akkor abban az ominózus periódusban vagyunk, amikor elkezdődött a kunok (kumánok) bevándorlása a Kárpát-medencébe. Ha azonban ebből kivonjuk a 753 évet, ami a Róma alapításának éve Krisztus előtt, akkor megkapjuk a 393-as évet, amikor elindul a gótok, vandálok, hunok stb. népvándorlása. Tehát a Róma alapításától számított 1146 (M.C.XLVI) év = a 393-as évvel Krisztus születésétől számítva. Két különböző évszám azonosan kifejezve, csak más időszámítás szerint, az események pedig kísértetiesen hasonlatosak. Mindez csak a véletlen műve lehet?

A könyvben található írásokat még nem fésülték át kellőképpen, ezért furcsaságokat is találunk. A 151. oldalon az áll, hogy egy kétszázezres gót hadsereg be akar törni Rómába. Ezt az óriási hadsereget szétverik a rómaiak, de a római sereget két pogány hun vezeti, Sarus és Uldin.

⁸⁴⁷ *Historia Augustae*, 1593.

Az írás szerint a gót vezért megölik, a sereg tagjait foglyul ejtik, és úgy adják el őket rabszolgaként, mint vásárban a marhákat.

Az adott könyvben az abasgokról is olvashatunk. Érdy János szerint az abasgok szkíták voltak. A szkita nevet a görögök alkalmazták, az abasg pedig, ahogy a nép saját magát nevezte, de az idegen írók által egy kicsit torzítva. Ha leválasztjuk az első A-t mint névelőt, és a b-t v-nek olvassuk, mint a bizánciak, akkor megkapjuk a VAS (VASOK) nevet. A vasok a vas előállításáról és forgalmazásáról kapták a nevüket. Ezek a Kárpátok nyugati és keleti oldalán éltek. Az észak-erdélyi Avas vidéke is ezekről kapta a nevét, de Magyarország területén is létezik Vas nevű vidék, amely ugyancsak a Vas nemzetről kapta a nevét, de a migrációs nyomás miatt nyugatabbra kerültek.

A 314. oldalon a következőket találjuk: A császár egy Leo nevű főembert küld az alánokhoz, akiket lefizet, hogy támadják meg az abasgokat:

„Az alánokhoz vagy albánokhoz (ahogy a régiek őket nevezték) lett küldve, hogy őket az abasgok ellen uszítsa, akik a rómaiaktól eltávolodtak. Úgy tudni, amint erről Cézáriai Prokopius beszámol, hogy az abasgoknak két kormányzatuk volt, egy keleten és egy nyugaton. Mindkét nemzet a kapzsiság vétkében szenvedett. Mert a szép, elegáns, formás testű fiúgyerekeket elrabolták a szüleiktől, kasztrálták őket és nagy pénzért eladták a rómaiaknak (bizánciak), fajtalankodás céljából. A szüleiket megölték, nehogy otthonaikat elhagyva bosszút tudjanak állni. Így bántak az abasgokkal az előjáróik. Justinianus pedig küldött hozzájuk egy bizonyos népszerű birodalmi eunuchot (a római [bizánci] udvarban ugyanis sok volt belőlük), hogy megiltsa az abasgok előjáróinak a további kasztrálásokat, a rendelet ez volt: az elfogottakat, de még nem kasztráltakat elengedni, egynéhány már kasztráltat eladni. Ezt a rendeletet az abasgok szívesen fogadták, és még azok is elálltak a gonosztetteiktől, akik a legmegátalkodottabbak voltak. Ez után mindkét előjáróság úgy döntött, hogy a régi törvényeket és szokásokat eltörlik, amikor is forrásokat, erdőket és fákat istenként tiszteltek. Justinianus igyekezete az volt, hogy a barbárságról a jámborságra vigye az abasgokat, ezért keresztény tanítókat küldött hozzájuk, templomokat építtetett, és bele papokat rakatott. Az abasg szülők közül sokan elkezdtek bántalmazni a római előjárókat, akik az ország dolgait rendezték. A nép attól való félelmében, hogy nehogy még több római előjárót küldjön a császár, mind jobban támadta a már ott lévő előjárókat. Ez volt az oka, hogy Justinianusz, akit vágott orrúnak is csúfoltak (mivel egy polgárháború alkalmával levágták az orrát), Leo spatariust az alánokhoz küldte rengeteg pénzzel, hogy felfegyverezze őket az abasgok ellen.”⁸⁴⁸

Úgy néz ki, hogy a világ semmit sem változik az évszázadok során. Az eunuchokat a római (bizánci) elit rendelte, és még a 12. században is eunuchok adminisztrálták a császári udvart.

⁸⁴⁸ „Deinde ad Alanos, sive Albanos (sic enim vocantur a veteribus) missus est, ut eos contra Abasgos, qui a Romanis defecerant, concitaret. Parebant autem, ut Caesariensis Procopius refert, duobus suis popularibus, quorum alter partem Orientalem, Occidentalem alter gubernabat. Uterque porro gentem ex avaritia male tractabat. Nam quosunque pueros formoso et corporibus elegantibus inveniebant, eos vi parentibus ereptos castratosque, Romanis Eunuchorum amore semper attonitis, magna pecunia vendebant, eorumque patres occidebant, ne quando propter filios irati, seditionem moverent... Iustinianus autem primus, misso ad eos imperatorio eunucho quodam eorum populari (multi enim tales in Romana curia versabantur) magistratibus eorum interdixit, ne quem in posterum invitum castrarent: capturos enim laborem inanem, nemine Romanorum castratos eorum empturo. Hoc Abasgi cupidissime acceperunt, edictoque imperatoris Romanorum freti, deinceps magistratibus suis in ea re non cesserunt, qui et ipsi iam segniores ad id facinus erant reddituri. Post etiam utrique magistratu abrogato, suis vivere legibus voluerunt, cum ad id usque tempus Christianae religionis rudes essent, et lucos ac sylvas venerarentur, et arbores Barbarica simplicitate pro Diis haberent. Sed Iustiniano studio fuit, eos ad pietatem traducere, missisque sacris viris Dei cognitione barbaros imbuit: extractaque praeclara aede Deiparae, et sacerdotibus in ea collocatis, eos a vita plane Barbarica ad mores Christianorum traduxit. Ex eo nemini parentibus Abasgis Imperatores Romani magistratus miserunt, a quibus res administrabantur. Qui cum iniurij essent, ac populum crudelius tractarent, veriti ne prorsus in servitutem a Romanis redigerentur, defecerunt, neque amplius magistratum Romanum admiserunt. Ea de causa Iustinianus is, qui naso mutilatus fuit, eos ulturus, Leonem Spatarium ad Alanos mittit, cum maxima pecunia, ut eos contra finitimos Abasgos armaret.” Uo. 314.)

Aztán ugyanaz a „Nagy Testvér” jön, hogy törvénnyel megtiltsa a gyerekrablást, aminek a leple alatt az egész országot elrabolná. Vajon minden birodalmat ilyen maffia módszerekkel adminisztrálnak? Úgy látszik, hogy a történetíró nem veszi észre, hogy az abasg nép nem annyira buta, hogy ne ismerte volna fel a báránybőrbe öltözött farkasokat. Jó volna, ha a mai nép legalább annyira átlátna a szitán, mint az abasgok.

20. A besenyőkről

A viaszos táblák (tabulae ceratae).

Dr. Érdy János Magyar őstörténeti vizsgálatok alcímű írásában ír az Erdélyben, bányákban talált viaszos lapokról vagy viaszos fakönyvről.⁸⁴⁹ Az írás tíz évvel a szabadságharc leverése után lett kiadva, olyan korban, amikor a monarchia mindent elkövetett a magyarság megalázása érdekében. Így nem csoda, ha a szerző, aki elég részletesen belenyúl a magyar történelembe, említést sem tesz a hunokról. A dicső múltat nem volt szabad emlegetni. Ellenben szabad volt írni a besenyőkről, kunokról, akik a köztudatban enyhén szólva egy dicstelen szakaszt vittek be a magyar történelembe.

A szerző nem sokat bajlódik a táblák tartalmával. Ez nem annak tudható be, mintha nem rendelkezett volna elegendő latin tudással, hanem inkább annak, hogy nem volt meggyőződve a táblák eredetiségéről. Mert valóban feltehetjük a kérdést: mit kerestek a táblák a bányában, amikor olyan írásokat tartalmaznak, amelyek nem kapcsolódnak a bányai tevékenységhez? Ezek a kételyek még román kutatók fejében is megfogalmazódnak, pedig ők ugyancsak büszkéek ezekre a „dokumentumokra”:

„A táblákon található szerződések gyanúsak, mivel akik ezeket megkötötték, a bányai tevékenységen kívül álltak, akik pedig írták, azok nem voltak római tisztviselők, mivel azok a hivatalos latint használták. Aztán miért voltak elrejtve?”⁸⁵⁰ (Itt halkán megjegyzem, hogy ha valamit meg kellett találni, azt előbb el kellett rejtetni).

Mindezek csak kínos magyarázkodások. A szavak közt van egy pár tipikus olténiai szóhasználat. Így két lehetőség áll fenn: 1. a római korban már létezett az olténiai tájszólás, vagy 2. az írást olyan személy hamisította, akinek anyanyelve az olténiai román nyelv.

A szakemberek dolga eldönteni a táblák eredetiségét. Ezért inkább térjünk át az Érdy-írás lényegére, ami a magyar őstörténettel foglalkozik. Egy kissé úgy tűnik, mintha a szerző szerecsenmosdatást végezne, amikor a besenyőket, kunokat és más migrációs népeket a legjobb színekben próbálja bemutatni. A valóság az, hogy a tridenti zsinaton, a Medici-származású pápák vezényletével, a katolikus egyház vezetése kompromisszumot kötött az Európát uraló bankár elittel.⁸⁵¹ Az egyezmény értelmében átírták Európa történelmét, és mindazon könyvek, amelyek nem igazodtak az új irányzathoz, index alá kerültek, vagy meg lettek semmisítve.

⁸⁴⁹ Érdy, 1859.

⁸⁵⁰ „Contractele scrise pe tablite par cel putin dubioase, pentru ca cei care le incheiau erau in afara organizarii exploatarilor de catre procuratori, iar cei care le scriau cursiv in latina vulgara nu erau functionari romani, pentru ca acestia foloseau latina oficiala, culta! Si de ce au fost ‘ingropate’ in galeriile miniere greu accesibile? S-a spus ca din cauza atacurilor triburilor germanice ale marcomanilor, aliate cu triburile sarmate si cu dacii liberi. Cu atat mai mult acestea ar fi trebuit sa fie puse la adapost la centru, pentru ca erau niste acte pe care proprietarii n-ar fi vrut sa le piarda! Se poate presupune fie ca erau ‘furtisaguri’, facute pe la spatele comendurii romane, fie ca ‘scribii’ erau in bune relatii cu dacii si nu au vrut ca romanii sa fuga cu astfel de acte de proprietate.” (<https://www.national.ro/dezvaluiri/romania-mea/tablite-cerate-de-la-rosia-montana-un-tezaur-al-europei-49380.html/#ixzz3j8wEcGvn>.)

⁸⁵¹ Lásd: Index Librorum... 1569.

Vagy itt van egy nagy műveltségű katolikus pap, akinek a könyveit nem engedték kiadni, mivel keményen fellépett az uzsorások ellen: Viterbói Annius.⁸⁵²

A besenyő valójában nem az a nomád nép volt, aminek a meghamisított történelem beállítja. A szerző bebizonyítja, hogy a besenyők szkiták voltak és a Kárpát-medence őslakói. Mivel a bányászatot és a kohászatot ők kezdték el művelni Európában, ezért a nevük a vashoz köthető.

„Ha ezek szerint kétségbe vonhatatlanul bizonyos, hogy a zsidók, görögök, rómaiak és más nemzetek, a rájuk nézve idegen nemzeti neveket lefordították, megváltoztatták, vagy elrontották, úgy igen természetes, hogy minden akárhonnan vett nemzeti névnek eredeti jelentését azon nemzet, vagy nép nyelvében kell mindenekelőtt keresnünk, melynek nevét akarjuk meghatározni és értelmezni.”⁸⁵³

A *bass* szót lehet *vass*-nak olvasni, mivel, ahogy a szerző is rámutat, a régi írásokban a *b*-t *v*-nek olvasták. Arra azonban a szerző nem tér ki, hogy hogyan lesz a *bass*-ból *bess*. Én ezt szeretném tisztázni. Valamikor a nyelvek kialakulása idején a nyelvek nem voltak ennyire elkülönülve, mint ma. Ezért a magyar szavak elemzésénél figyelembe kell vennünk más nyelveket is. A német nyelvben a *jó* (*gut*) melléknév középfoka *besser*. Ha követjük más melléknévek fokozatait, mint *schön-schöner*, *klein-kleiner*, akkor logikusan a *gut* középfoka a *guter* kellene legyen. A következtetés csak az lehet hogy a *besser* alapfoka a *bess=jó*. Csakhogy ez nem német eredetű, hanem magyar, mert a *vessző* mint javító eszköz, minden régi civilizációban jelen volt, de mint szó, csak magyarul van értelme. Ehhez a szóhoz kötődik a *vese* szavunk. A bibliában az áll, hogy az Isten a *vesékbe* lát. Vajon mit lát vagy akar látni a *vesékben*, ha nem az igazságot, a jóságot. Így a *vess* ősi szó a *jó* és az *igazsághoz* köthető. Amikor a nyelvek nem rendelkeztek nagy szóbőséggel, egyes szavaknak több hasonló jelentése is volt. A latinban szinte minden szónak van vagy öt-hat jelentése. Tehát a *bess* (*Vess*) *igazit* és *jót* jelentett. Ha azonban ez egy népnek a neve volt, és ez nem tetszett az új hatalombitorlóknak, akkor ezt be kellett feketíteni. Így lett a besenyőkből egy nomadizáló barbár nép, aki nemcsak a művelt nyugatiakat bántotta, hanem lám, még a barbár magyarokat is megkergette.

Lássuk hogyan kötődik a *bess=jó, igaz* szó a *vashoz*?

Az orosz nyelvben a *vas* neve „*pyd*” (rúd). Valamikor a vasnak is az aranyéhoz hasonló értéke volt, és akkor ezt is rúd formájában forgalmazták, akár ma az aranyat. A rúd a magyar szókincs része. A legnagyobb vasérc- és aranybányák pedig a Kárpát-medencében voltak, tehát innen szállították orosz földre is rudak formájában. Az elején a vasat a kovakő segítségével ötvözték. Mivel akkor még túl nagy jelentőséget tulajdonítottak a kovakőnek a vas előállításában, ezért a vasat *kovának* nevezték. Innen ered a *kovács* szó, ami vasmunkást jelent. Miután a szénnel való ötvözéssel jobb minőségű vasat állítottak elő, a kova és a vasa vonatkozó, vele rokon szavak kiestek a magyar szóhasználatból. Ezek azonban megtalálhatók az orosz nyelvben. Pl. *koválo=kalapács*, *kováty=kovácsolni*, *patkolni*, *vasalni*. *Padkova=patkó=pata-vas*.

Tehát a vasat az elején *kovának* nevezték. A *vas* mint *igazi* jelentés csak akkor jelent meg, amikor a szénnel való ötvözés révén előállították a valódi jó minőségű vasat. A magyar nyelv egy képi nyelv, a magánhangzók utalnak általában a keménységre vagy lágyásra, annak függvényében, hogy mély magánhangzók mint *a*, *o*, *u*, vagy magas magánhangzók mint *e*, *ő*, *ű*. Mivel a vas kemény anyag, ezért nem illett hozzá a *vess*, így lett belőle *vass*.

„Azért írja idősb Plinius: *Bessorumque nomina multa* = a besséknek (besenyőknek) sokféle nevük van.”⁸⁵⁴

⁸⁵² https://en.wikipedia.org/wiki/Annio_da_Viterbo.

⁸⁵³ Erdy, 1859. 12.

⁸⁵⁴ Uo.

Idősb Plinius 79-ben halt meg, a Vezúv kitörésekor, és már tudott a bessékről (?!). Én azonban egyetértek az orosz kronológia-kritikusokkal, akik szerint is ezer évet betoldottak a történelembe.⁸⁵⁵

⁸⁵⁵ Vessd össze a *Pompei és Herculaneum* című fejezettel.